Teletin Marian

Realitatea Obscură

Motto:

"Eu sunt dintre acei
Cu ochi halucinanți și mistuiți lăuntric,
Cu sufletul mărit,
Căci am văzut idei…"

(Camil Petrescu)

Găsesc printre cunoscuţii mei o anumită categorie de oameni care mă intrigă: oamenii „neliniştiţi", așa precum sunt eroii lui Camil Petrescu. Acei oameni însetați de absolut, care nu se mulțumesc cu dimensiunile pur materiale ale vieții, permanent conectaţi la un alt registru spiritual. Acei oameni care văd mai mult decât ar trebui să vadă, înţeleg mai mult decât ar trebui să înţeleagă și care se simt uneori prea copleşiţi şi bulversaţi. Pentru că luciditatea în exces devine o insuportabilă povară. Pentru acești oameni, ancorați în realitate, dar și în dincolo-de-realitate, scrisul, cuvintele devin o veritabilă terapie în scopul cunoașterii, al re-cunoașterii – de viață, de oameni, de sine, de Dumnezeu; mai ales de Dumnezeu.

Cartea aceasta are o dedicație, imediat după prefață.

La început, au fost câteva emailuri trimise unui prieten. Un prieten suspectat că ar putea înțelege niște frământări personale, fără să le socotească zadarnice. Acesta nu numai că nu le-a ignorat, dar, mai mult, s-a regăsit în ele și le-a împărtășit.

Emailurile s-au înmulțit și la un moment dat s-a născut gândul publicării lor; mai întâi printr-un blog, apoi în cartea de față. Fiecare text este, cu alte cuvinte, o scrisoare virtuală trimisă *prietenului*. Este deci foarte reală. Faptul - trimiterea unor zeci de scrisori către cineva - , este comun. Însă împărtășirea tainelor inimii naște comuniune. Așa s-a născut o prietenie deosebită între un tânăr medic și un om de afaceri

trecut prin multe experiențe. Contrar așteptărilor, conversațiile lor nu vizat nici medicina și nici chestiuni de business. Discuțiile lor au mers spre profunzimi greu de pătruns, despre durere, iubire, credință, acele taine pe care doar Dumnezeu le cunoaște cu adevărat. Au știut că realitatea autentică poate fi cunoscută doar pătrunzând adânc în conștiință. Și, poate, mai mult decât realitatea…:
Împărăția lui Dumnezeu.

Uneori, când are loc întâlnirea cu anumiți oameni – sau, altfel spus, când *unii* oameni se întâlnesc cu *alți* oameni -, se pun reciproc amprente greu de șters, care modelează mai mult decât zeci de biblioteci la un loc.

Când l-am cunoscut pe autorul cărții, nu am știut în ce categorie să-l încadrez; erau o serie de date despre el care, pentru mine, păreau a se bate cap în cap, refuzând așezarea banală într-un puzzle ușor de făcut și desfăcut. Știam că este om de afaceri, ceea ce involuntar ne poate face sa gandim despre cineva ca spiritualitatea (ca tot unitar) ocupa un loc oarecum superficial, ca atentia sa este concentrata majoritar spre problem de ordin fizic, lumesc, material?

Privirea sa îmi părea impenetrabilă și multă vreme nu am putut nici măcar ghici frânturi de gânduri sau simțiri prin care să-i pot construi un tablou cât de cât sumar. Apoi, am aflat că fusese, în trecutul comunist, ateu notoriu și secretar de partid. În tinerețe, profesor de fizică, prin mâna căruia au trecut sute de liceeni. După aceea, instructor însărcinat cu învățământul politic. Mai târziu, autor de cărți din domeniul științific, preocupat de probabilistica matematică așa cum, mai târziu, avea să transfere acest interes pentru probabilistică la nivelul credinței.

Uimirea mea a crescut și puzzle-ul profilului său s-a complicat atunci când am descoperit, în timpul interviurilor pentru radio, că era și pictor, cu mii de tablouri vândute. Deja trecea în aria pasiunilor artistice, din intelectual iubitor de rațional și exactități matematice, cum părea până atunci. Surpriza a fost însă totală când i-am descoperit scriitura – nebănuită, nedemascată de vreo frântură de emoție care să fi scăpat rigorii impenetrabilei sale prezențe. Și abia atunci am înțeles *omul*, când i-am citit cuvintele izvorâte din suflet cu o sinceritate

alarmantă. Atunci mi-am dat seama cât de irelevante sunt amprentele pe care le lasă asupra noastră mediul, nevoia de conformism, statutul social și care alcătuiesc *aparențele.* Și, văzând omul, m-am bucurat; și am zis: iată (încă) un om *din lumea aceea* – aceea a neliniștilor metafizice.

Urmărindu-i scriitura, am încercat să-i pun un verdict: complexă, fină, întortocheată, suavă, dramatică până la tulburare, oglindind perfect tribulațiile sufletului său. Pentru că, într-adevăr, fiecare cuvânt al său, departe de a fi meșteșug artizanal înrudit cu ficțiunea, este doar *reflexie lucidă și fidelă* a unei clipe sau a alteia din viața sa. Scrie ce trăiește, ce simte, ce gândește. Iar aceasta îl atrage pe cititor de la început, fiindcă oamenii nu au nevoie de ficțiuni frivole: înseși simțirea și gândirea omului sunt îndeajuns de complexe pentru a fi o sursă infinită de visuri, taine și valori. De obicei, când vine vorba de o creație artistică, se specifică: nu interesează personalitatea autorului, ci felul în care concepe el lumea reprezentată în cartea sa. Niciodată nu am putut să înțeleg această – de altfel! – regulă a creației artistice, de orice fel, nu numai literare. Întotdeauna am gândit că produsul artistic este congenital legat de persoana artistului. În asta constă de fapt unicitatea artei. În cazul de față, cuvintele autorului mărturisesc un întreg trecut și prezent. Nu le poți desprinde de existența sa sufletească; sunt autentice! Sunt înrădăcinate adânc în experiențele sale, în amintiri dureroase ori euforice, în acea ,,nebună bucurie și poftă de a trăi,,, în acele frapante obsesii pe care le are față de timp, realitate, bucurie și dorul după Dumnezeu – cuvintele-cheie care străbat textele sale:

,,Eu cine sunt? Sunt real, sau exist în virtualitatea conştiinţei Tale? Sunt chipul Tău? Dar cum arăt? Aştept să Te întâlnesc, să-mi povesteşti, să-mi arăţi, să mă duci acolo în infinitul din care vii Tu. Să mă plimbi pe acolo pe unde nu mai am voie să mă întorc. Du-mă în copilăria interzisă de ireversibilitate, adu-mi şi mie prospeţimea trăirilor uitate într-un colţ de timp, pe o bancă mirosind a început de şcoală,,…

Hipersensibilitate, tensiune intelectuală, introspecție, toate puse în slujba unei unice dorințe, pe care nimic nu o mai poate întrece

pe lumea aceasta: prezența neîncetată a lui Dumnezeu. O variațiune sinceră și delicată, străpungând aerul secular al secolului XXI, pe aceeași veche temă a Înțeleptului: ,,*nu poți să trăiești în această lume fără El, decât orbecăind*,,.

Înțeleg din ceea ce scrie că iubește viața, cu toate culorile și nuanțele ei răsfrânte în suflet, cu suferințele și întunericul ei, și s-a deprins ca nimeni altul să-i simtă savoarea. Este nebun după viață, după propriile-i spuse. Alungă somnul din dorința de a gust clipe în plus de trezire lucidă. Între umilința și gloria pe care ți le servește viața, imprevizibilă și sucită cum este, a învățat că nu este decât o chestiune de timp. Dar timp decisiv, în care ești transformat de lecțiile suferinței, ale smereniei, ale așteptării, sau, dimpotrivă, în care te lași pierdut în disperare ireversibilă. Astfel de momente – cuantice, în exprimarea sa – marchează adevărata devenire.

Cuvintele lui nu sunt neapărat (re)confortante; dimpotrivă, te stânjenesc, pentru că îți tulbură habitudinile de gândire. Îți alungă platitudinea spiritului, provocându-l la intense întrebări cu privire la iubire, moarte, divinitate. Mai mult, ironia sau autoironia sunt de luat în seamă dacă vrei să pricepi finețea gândirii sale. Pe de altă parte, spune atât de simplu lucrurilor pe nume, încât noi, cei înlănțuiți de stereotipiile la care singuri ne-am înjugat viața, căutăm complicații acolo unde nu sunt.

Mesajul lui este unul singur: cel evanghelic, al iubirii semenilor, al îngăduinței, al răbdării în suferință, al meditației, al întoarcerii la Dumnezeu. Frumusețea adevărată și pacea din suflet nu se pot găsi decât în comuniune strânsă cu Cerul. Când îți vorbește despre cum să nu mai încerci să fii primul, ci să-i lași pe alții să ajungă înaintea ta, te încearcă ori un simțământ de revoltă, ori ești sincer și îi dai, în cele din urmă, dreptate... Dar trebuie citit până la capăt: nu e vorba de indolență sau lipsă de preocupare, nu; datoria în viață trebuie îndeplinită cu maximum de seriozitate, dar fără ca neajunsurile sau insuccesele ei să facă din tine un om urât și avid după ce nu posedă. Iar dacă avem urechi mai puțin obișnuite cu aceste îndemnuri, e bine să ne reamintim că nu sunt altceva decât ecouri evanghelice; acele

cuvinte ale Mântuitorului care vorbesc, parcă, despre smerenie. Despre demnitatea și noblețea din spatele smereniei, mai exact.

Mai mult de atât nu are rost să vorbim. Rândurile autorului, care surprind atât de limpede abisurile și momentele extatice ale ființei umane în toată frumusețea ei, nu au nevoie de recomandări.

Oricum ar fi, nu poți atinge paginile acestea dacă doar ai chef de niște minute de relaxare. Nu citești aceste rânduri ca să uiți de tumultul zilei. Și nici cu aceiași ochi cu care afli noutăți din domeniul stării vremii pentru următoarele cinci zile.

Rândurile de față se citesc cu un extaz teribil. Dar cu o condiție – doar dacă simți și tu acel atrăgător ,,nereal al vieții,,. Dacă ești obișnuit să vezi existența ta sau a celorlalți ca fiind cea mai mare aventură posibilă. Dacă știi să vezi nimicul esențial și salvator din interiorul materialității. Dacă te-ai educat să vezi fărâma de divin din tine, ca și din ceilalți, și s-o raportezi la exigența lui Dumnezeu. Dacă simți împărăția cerurilor înăuntrul tău.

Și dacă îți place *Miserere* de Allegri sau *Adagio* al lui Albinoni...

Laura Maftei,
Redactor Radio - Vocea Speranței -

1. Culoarea tinereţii

August 7, 2012

În ultima vreme, am o bucurie a vieţii pe care de multe ori simt nevoia să o împărtăşesc cu cineva. Azi este ziua soţiei mele şi toate fetele au ieșit în oraş. Am rămas singur. Andrei e la sală şi socrul meu este inconştient. Unii zic că e bine să fii inconştient în ultima perioadă a vieţii. Eu *mă conştientizez* din ce în ce mai mult. O fi bine?

M-am bucurat azi ca un copil. Gestionarul de la depozitul nostru de la Basarabi a fost plecat, Andrei i-a promis că îi ţine locul, dar o schijă de fontă care i-a sărit în picior a făcut să ajungă la spital, aşa că am ajuns pe post de gestionar fără să vreau. O descalificare maximă. Nu am mai practicat această meserie în mod adevărat de aproximativ 35 de ani. Ce minunat este să schimbi perspectiva... Geografic, social, estetic, verbal. E fascinant. Este ca şi cum, după ce o viaţă întreagă intri în sala de operaţie în calitate de chirurg, dintr-odată cineva te obligă să iei mopul şi să faci pe femeia de serviciu prin spital... E de-a dreptul fascinant. Am mai trăit ceva similar când am fost arestat pentru 15 zile, fără ca măcar să am conştiinţa îngreunată că aș putea ajunge într-o astfel de situaţie. Aş fi citit degeaba Amintiri din casa morţii" a lui Dostoievsky.

Ce frumos e să fii important şi dintr-o dată să devii total neimportant, undeva unde ai uitat să exişti.

Am regăsit azi culoarea tinereţii. Am trăit intens şi frumos în tinereţe, dar pe coordonate străine. Am reuşit azi să torsionez aceste coordonate şi să suprapun această tinereţe (pe care am regăsit-o în ultimul an) peste coordonatele adevărate. Sunt o entitate spirituală care trăiește în universuri paralele. M-am întors de acolo de unde viaţa mea frumoasă a suferit fractura schopenhaueriană a dorinţei de a exista. Am mai adăugat azi, ca de altfel în nenumărate zile din ultima vreme, o trăire intrată în criza devorării vieţii. Mă simt ca un leu în junglă, decorându-mi propria existenţă. Aproape că nu mai am răbdarea somnului. Mă bucură orice. Niciodată nu am fost aşa fascinat

de domeniul muzicii ca acum. E ceva ce reprezintă Dumnezeirea. Ascultă, dragul meu prieten, *Bolero*-ul lui Ravel şi vei vedea cum creşte forţa iubirii lui Dumnezeu, ca într-o năvălire ritmată a alaiului oştirii celei mari. Poate gândești că-ţi spun vorbe aiurea, atinse de epatare, labilitate artistică sau chiar dezechilibru psihic. Recunosc eu ca să simplific. Sunt nebun de viaţă.

2. Viaţa nu poate fi evitată prin explicaţii, ea trebuie trăită, trebuie îndurată

August 9, 2012

Citeam pe net spusele cuiva despre viaţa lui Cioran: “Viaţa nu poate fi evitată prin explicaţii, ea trebuie trăită, trebuie îndurată”. E tare şi are dreptate până la infinit. Dar mai trebuie zis ceva...

Am călătorit în ultimele zile prin Moldova. Am practicat în această călătorie cea mai curioasă cacealma din ultima perioadă. M-am întâlnit cu tipicul idioţeniei plăieşului redus mintal (în timp ce eu îmi purtam aura angelică de filozof smerit), într-un itinerar înţesat de poliţişti hulpavi, ieşiţi la drumul mare. Poate nu ştii că, prin Moldova, dacă nu circuli cu o antenă de un metru lungime, eşti catalogat prost şi ce mai grav e că această evaluare nu are (doar) nuanţă verbală, ci e realitate pură. Ce poţi vedea e una şi ce poţi simţi e alta. Am ascultat *Concertul în Do Minor* al lui Bach, până ce era să dăm peste o căruţă. Am visat la fanfara din chioşcul copilăriei şi am resimţit mireasma imposibilă a teilor, în serile zgâriate adânc în mintea copilului care am fost odată. Tu ştii cum erau nopţile de vară în Giurgiu, prin centrul oraşului pe unde mă plimbam bântuit de o nostalgie a vremurilor viitoare? Eram la liceu şi simţeam că mă lupt cu eternitatea. Ştii tu oare cum mirosea eternitatea atunci când eram copil? Îţi spun eu: ca acum când ascult Bach într-un *Adagio* cu miros de regina nopţii, printre tiruri şi moldoveni beţi.

....Viaţa e o mare cacealma. Dar ştii că la jocul de cărţi cel mai mult se câştigă cu cacealmaua. Să ai în mână o carte proastă şi să câştigi potul cel mare.

Într-adevăr, viaţa nu poate fi evitată, viaţa trebuie trăită, trebuie îndurată, dar mai presus de toate trebuie savurată.

3. Despre români și România

September 18, 2012

Mi-am adus aminte de o emisiune a lui Marius Tucă de acum mai bine de 10 ani. Invitat era profesorul Rugină, laureat al premiului Nobel; spunea în acea emisiune că speranţele noastre ca români sunt aproape nule. Nu prea înţelegeam noi la vremea respectivă de ce, dar acum, pentru marea majoritate dintre noi, pare trist, dar adevărat. Suntem un popor de neputincioşi. Parcă de milenii ne zbatem într-o mediocritate fără leac de ţi se face aproape ruşine. Suntem români şi pentru mulţi noţiunea de patriotism a devenit de-a dreptul enervantă – şi, oricum, vorbim despre un concept care ţine de alte naţii, nu de noi. Sigur, sunt excepţii, dar prea puţine.

La ce mai e bună armata? De cine să ne apere? Căci noi mai degrabă dorim să fim cuceriţi...

Auzeam un comentator spunând cu umor că soluţia pentru noi, românii, ar fi să declarăm război Germaniei şi să ne lăsăm bătuţi. Cât adevăr în cinismul situaţiilor cu care ne-am obişnuit! Te umflă și râsul, dar se pare că nu prea mai avem de ales.

Am fost într-o seară la Ateneul Român, la o recepţie urmată de un spectacol. Am rămas prost. Pe peretele interior al sălii de spectacole în formă circulară, sunt pictate cele mai umilitoare scene cu români, semn de jalnică mândrie naţională. Istoria începe de la români şi se termină cu instaurarea principelui german Carol ca domnitor. Dacă analizezi puțin reprezentarea picturală a stării de veşnică umilinţă a poporului român în aceste nebune picturi murale, poţi intra în depresie seculară. Pe bietul neam românesc îl găseşti căzut printre picioarele cailor hoardelor de năvălitori - bine înarmaţi prin grija pictorilor și având chipuri de învingători. Îl găseşti îngenunchiat şi bătut de armatele Imperiului otoman, orbecăind în zdrenţe într-un spaţiu fără orizont, sau culminând cu “victorioasa” primire în genunchi - cu pantalonii peticiţi -, în fața impozantului neamţ care urma să ne devină rege. Câtă înţelepciune... Să realizezi că eşti prost de nu mai poți şi să-ţi

aduci un şef străin, că altfel crapi de foame şi ajungi să-ţi furi singur dintr-un buzunar şi să-ţi bagi în altul. Da, trebuie să ai ceva în cap, târâie-brâu cum eşti, să realizezi că de unul singur te mănâncă câinii. Dar ce ne facem noi acum, că după ce s-a terminat ce era de furat, nu ştim cum să facem să aducem pe cineva cu bani, ne umilim în faţa FMI, ne dăm importanţi geostrategic, ne facem vânt cu evantaiul pe la Consiliul Europei, încercam să ademenim cumpărători de ţară, dar situaţia e cu mult schimbată... Media structurală s-a modificat drastic şi umilinţa s-a transformat în insolenţă, iar prostia ancestrală a devenit mahmureală cu nuanţe de tembelism. Oricum, urmează să fim castraţi.

Şi atunci găsesc de cuviinţă că eşti tentat să dai mare crezare celor spuse de domnul profesor Rugină. Să ne vedem de familiile noastre, să ne ducem existenţa în linişte şi pace, să ne creştem nepoţii, că oricum au făcut alţii strategia în locul nostru. Şi cu toate astea, simt că ceva, altceva decât mămăligă urmează să explodeze.

Poate că a venit vremea să ne apucăm de muncă. Şi dacă se va întâmpla asta la noi, la români, ar fi mai ceva ca bombă nucleară.

4. Realitate și virtualitate

Octombrie 2, 2012

Parabolele lui Isus explicitează, în fapt, un adevărat ezoterism, dacă sunt privite dintr-un anume punct de vedere. Există o doză de elitism ce reiese din separarea pe care chiar Isus o face între ascultătorii parabolelor sale. Sunt unii privilegiaţi, în sens de iluminare cu Duh Sfânt, şi cărora le este dat să cunoască Împărăţia lui Dumnezeu, iar alţii nu. Unii au urechi şi nu aud, au ochi şi nu văd, iar alţii au posibilitatea deplină de a face acest lucru. Ştiinţele ezoterice reprezintă apanajul unor iniţiaţi şi în cazul de faţă suntem îndreptăţiţi să facem această extrapolare vitregă în creştinism, într-o manieră puţin uzitată. De altfel, terminologia aceasta este destul de disonantă. Cele două cuvinte, ezoterism şi creştinism, prin simpla lor apropiere provoacă o stare tensională şi greu de asimilat. Fac aici numai nişte afirmaţii conjuncturale, privite în context, într-o manieră trunchiată, dar care reprezintă un adevăr acceptabil, o dată cu însuşirea acestei stări conjuncturale.

Am avut azi o revelaţie cu privire la filozofia parmenidică şi care ne sugerează că trebuie să acceptăm o anumita variantă existenţială, cea în care toată realitatea noastră palpabilă este de fapt o virtualitate a modului în care noi, prin conştiinţa noastră, conturăm această realitate, în fond prefigurând filozofia karmei. Karma reprezintă, în filozofia ezoterică, un cumul de efecte ale unei legislaţii fenomenologice, care de fapt sunt rezultatul unui drum ideatic născut la nivelul conştiinţei, determinând realitatea universului în care existăm. Trăim în virtual şi, având în vedere scrierile mele despre fizica direcţiei de existenţă, nu fac decât să-mi confirm realizarea *la nivel mental* a realităţii universului înconjurător.

Totul există ca urmare a modului în care conştiinţa noastră parcurge universul brut, multidimensional; sau a modului în care realitatea universală este determinată de mărimi scalare, a căror interdependenţă în valori este aceeaşi cu interdependența modulelor

vectorilor presupuşi a fi dimensiunile existenţei noastre. Putem să fim deci volumetrici, dar putem să fim o virtualitate reală în valori scalare. Am să fac cu altă ocazie o clarificare cu privire la noţiunea de virtualitate reală.

De fapt, ca să înţelegi mai bine, citeşte *Marcu 11, 24*.

5. Starea națiunii

11 octombrie 2012

Simt o revoltă ancestrală, înviată în spirit pur românesc. Mă simt frustrat de trecerea unui timp inutil în care istoria a fost scrisă prost. Parcă am început să dăm semne de trezire, acum când tocmai orbecăiala a ajuns la paroxism, într-o perfectă aglomerare a non-valorilor. Poate că sunt cam incoerent, dar starea de stres hibernal mă face să-mi mişc cu greutate articulaţiile raţiunii pure. Am trăit în ultima perioadă, noi, românii, într-o mare şi degradantă bălăcăreală, în care ne-am văzut unii pe alţii aşa cum suntem de fapt. Gândesc că a început să ni se facă greaţă. Pur şi simplu nu mai suportăm şi vrem ca ceva să se întâmple. Ne-am săturat de hoţi, dar nu de hoţii care înfundă puşcăriile sau care au dosare penale. Ne-am săturat, de fapt, de lupul care judecă mielul, de burduhănoşii slujbaşi ai statului care, între două şprițuri, deliberează în privinţa textelor legislative cu gândul la viitoare mandate profitabile pentru ei şi copilaşii lor. Cum au ajuns neaveniţii să conducă această ţară? E un blestem sau un harakiri grotesc din care încearcă să scape cei care poartă sabia. Am ajuns o ţară în care industria naţională este supermarketul, alimentat sublim prin tranșe FMI–istice care ajung în cele din urmă în consum. Am ajuns să nu facem nimic şi să primim finanţări din afară. În schimbul a ce? O fi vreun naiv în vreo instituţie financiară planetară care să nu-și dea seama că România nu-şi va putea plăti datoriile? Te-ai întrebat de ce acest joc continuă nonşalant în surlele şi trâmbițele programelor de uşurare economică paranoică? Ei ştiu că nu mai putem restitui, dar nu-i doare mouse-ul să fabrice în continuare bani. Noi ştim că putem restitui prin vânzarea ţării - care oricum nu mai contează -, şi, de altfel, în nenorocirea care urmează putem avea parte de prescriere. Fatalitate! Vorba lui nenea Iancu, caruselul cu nebuni se învârte în continuare în zgomotul infernal al muzicii populare. Dragul meu prieten, mă simt precum un clovn mahmur care încearcă să meargă în linie dreaptă. Crezi că pot stârni aprecierea cuiva?

6. Într-o noapte...

23 octombrie 2012

Într-o noapte am vizitat cerul. Eram pe un munte deosebit de frumos. Nespus de frumos. Am înconjurat tot muntele de-a lungul versantului într-o atmosferă mirifică. Erau numai pomi înfloriţi, cu cele mai minunate flori pe care le-am văzut vreodată. Dimensiunile erau altele, verdele ierbii era mai verde ca orice verde, iar cerul era de un albastru imposibil de descris în cuvinte. Nu e aşa că nu ai priceput nimic?

Acum nici eu nu mai pricep nimic. Dar ţine minte : *nimicul este totul*. Crede-mă, verdele era verde, albastrul era albastru, iar florile, până la urmă, tot flori erau. Dar nu e aşa. Nebunia percepţiei frumosului nu poate fi redată nicidecum. Am văzut la poalele muntelui o căsuţă din chirpici, proaspăt văruită, şi era şi o curticică pe un fel de străduţă, într-un univers lipsit de contururi laterale. E greu de spus. Am intrat şi am deschis uşa. Cred că era casa mea, pe care o uitasem în viitor. Mirosea a copilărie. M-am aşezat pe prispă, unde aş fi trăit eternitatea. Era acolo un fel de scăunel cu trei picioare şi am început să mă minunez de splendoarea acelei linişti, de parfumul florilor şi m-am bucurat puţin în infinitul bucuriilor pierdute. Crezi că se poate realiza această imensitate a paradisului ? Dintr-odată am căzut din timp şi a început să ningă, dar tot frumos mi se părea. Cerul devenise de un albastru-cenuşiu închis şi vălătuci de zăpadă spulberată obturau din când în când ferestruica prin care priveam. Eram la ţară, în satul copilăriei mele, situat în alt colţ de paradis pierdut. M-am lipit de sobă şi m-am gândit la cârnaţii pe care bunicul meu îi înşira la uscat şi la semnele pe care le făcuse în dreptul lor, ca să nu putem noi, copiii, să umblăm fără să fim observați. De afară am auzit zarva făcută de verişorii mei şi am dat buzna şi eu. Ne-am aruncat cu bulgări şi am fugit cât ne ţineau picioarele. Am tras aer în piept şi am respirat fericire. Am mers la derdeluși, unde cred că am urcat şi coborât până ce mi s-au udat ghetele. La un moment dat, m-a strigat mama. Mămica mea,

frumoasa mea. M-a chemat în casă şi mi-a dat să mănânc. Cea mai bună mâncare. Nu poate exista în toată măreţia universului alta mai bună. Mi-a schimbat încălțămintea şi am alergat cât am putut de repede.

O nebună bucurie şi poftă de a trăi, pe care am început să o uit... Am început să uit şi iar am început să uit şi uit ceea ce nu trebuie să uit…

7. Dorința de a exista

13 noiembrie 2012

Într-un dialog cu mine însumi am avut revelaţia dorinţei de a exista, pe care doresc să o transpun în cuvintele de mai jos.

Îţi aduci aminte, cu siguranţă, că mi-ai dat o fotografie a părintelui Paisie Aghioritul. Întâmplarea face ca ea să stea de o bucată de vreme pe noptiera de la capul patului meu şi, evident, fără voia mea, m-am întâlnit adesea cu figura acestui om care pare desprinsă din panoplia sfinţilor neîntrecuţi în smerenie ai lui Dumnezeu. Efectiv, mă fascinează privirea care spune o mulţime de lucruri tăcute, meşteşugite din nimicul primordial.

Uită-te la fotografia asta, fii atent la profunzimea ochilor care prefigurează spiritul durerii dobândite din prea multă dragoste. Mi-aş dori să parcurg timpul înapoi şi să poposesc în chilia acestui privitor înăuntrul sufletelor noastre, pentru a gusta din durerea unei mari iubiri. Ce frumos ar fi dacă posibilul mental ar fi la fel de posibil şi în realitatea noastră materială. Mă mulţumesc cu prima parte şi simt deja ***amestecul lacrimilor care îţi dau fericire din durere***. Am privit mult la acest om şi am adâncit în mine o mare dilemă care mă frământa de ceva vreme. Ştii, acum am realizat că ambalajul în care ne prezentăm noi, ca evidenţe materiale, este inexorabil supus degradării şi ajungem până acolo că aproape nu mai dorim să ne privim în oglindă. După o vârstă ne urâţim pe zi ce trece şi am învăţat că, în tot acest timp, omul profund, entitatea interioară nevăzută şi care reprezintă adevărata noastră identitate este şi ea într-o continuă schimbare. Dilema vârstei este cu privire la această poziţionare a eului, vizavi de o anumită manieră de prezentare, cu privire la constituţia spirituală, care impune o anumită prestaţie ce ţine de moralitate. Vorbesc aici de o dilemă a alegerii din pură raţiune. Mai concret, eu, prin determinare intelectuală, pot exersa un entuziasm sănătos, mobilizator, exemplar, circumscris normelor moral-creştine, frizând chiar o empatie conjuncturală, mergând până la germinaţia binelui

exprimat în făptuirea personală. Sau, varianta secundă: arborarea unei seriozităţi smerite, impusă de aceeaşi moralitate, nuanţată spre legalism, justificată, de altfel, într-o lume aflată în extensie degradantă. Cum e mai bine?

Bunicul meu din partea mamei avea o vorbă: "Să trăiască diferenţa unde mi s-a rupt prezența". Mai bine de 50 de ani nu am priceput o iotă din sublimul acestei filozofii troglodite. Şi totuşi, în ciuda rudimentului, găsesc acum armonia complexităţii născute chiar din hazard. Ce mult şi în acelaşi timp ce puţin mi-a trebuit să pricep neputinţa decelării dilemei enunţate. ***Eul se poate corecta, educa, consolida prin impuneri raţionale, dar niciodată nu poate fi înlocuit***. El trăieşte la nivelul creşterii momentului respectiv.

Concluzie: Vrei să fii deştept, vrei să laşi impresie bună, să fii smerit, poate că vrei să fii milostiv, filantrop, sau intransigent, moralizator, exemplu de urmat, om care lasă ceva după el, (poate măcar nişte predici...)? Poate că vrei! Pe cine crezi că interesează în afară de tine? Pe nimeni! Fii cinstit şi dă-ţi demisia din acest teatru de comedie. Oricum a început să-ţi curgă rimelul pe faţă.

Comportă-te ca şi cum nu ai exista şi atunci ai şansa să simţi bucuria de a trăi cu adevărat.

8. Anna Karenina

16 decembrie 2012

Am văzut filmul. Sunt de-a dreptul devastat.

Azi e duminică şi mi-a murit pisica. Am fost pe malul mării şi am îngropat-o. Bătea foarte tare vântul şi totul părea îngropat într-o ploaie cenuşie, mergând până la pierderea orizontului.

Mi-aş fi dorit să găsesc o uşă în decorul acestei piese de teatru, prin care să pot evada către concretul nematerial al sentimentelor îngropate în mocirla cotidianului. Aş fi spart pur şi simplu această uşă, să pot izbucni într-un peisaj mirific pe care este imposibil să-l uiţi şi pe care regizorul Wright ni l-a servit la finalul filmului, aşa, ca o glazură de ciocolată deasupra tortului. Sunt devastat până la degradare sau chiar dezintegrare.

Nu pot trăi suportând pentru mult timp durerea profundă a dragostei.

Este ceva în personajul Anna Karenina care sparge inimile. Numai din dragoste poţi să laşi totul, să cazi în defăimare, prostituţie socială, să-ţi pierzi statutul, copiii şi în cele din urmă viaţa, in disperarea gustării unei clipe de fericire supremă. Ce nebunie teribilă. Realismul situaţiei m-a pocnit în moalele capului. Exact de ce mi-era frică.

Cât îi este dat omului înzestrat cu capacităţile lui fiziologice să poată fi perfect fericit? O eternitate? Un secol, o oră ? Cât? Eu cred că totul vine şi se duce fulgerător. Ai fost vreodată îndrăgostit până la disperare?… Acolo unde nu mai contează nimic? … Nu mai contează poziţie socială, statut moral, averi, regate, credinţă, într-un delir infernal în care numai durerea pentru copiii abandonaţi te mai loveşte din direcţii neaşteptate…? Te prăbuşeşti în disperarea unei iubiri năucitoare pe care nici măcar nu o înţelegi şi de fapt nici nu-ţi pasă să o înţelegi. E ceva care te doare, urlă, vine către tine şi chiar explodează în tine într-o fracţiune de timp sublim, în care întâlneşti marea dragoste, fericirea supremă, ireală prin profunzimea trăirilor. Şi… culmea, totul

dispare, nu există echilibru în această poziţie. Toţi executanţii unei astfel de piramide umane reuşesc să stea *pentru un moment* unii fixaţi pe umerii celorlalţi, realizând frumosul geometric, dar totul *pentru o fracţiune de timp*. Apoi cu toţii revin cu picioarele pe pământ. Nu ştiu cum ar fi dacă aceşti circari ar rămâne continuu aşezaţi în perfecţiunea piramidei, o lună două sau mai mult. Vezi, ***sunt unele lucruri care trebuie să ţină puţin***. Altă stare de agregare pentru acestea nu există. Dragostea despre care vorbesc tine extrem de puţin, cel mult o viaţă de om şi are aceeaşi intensitate ca şi moartea.. Absurd! Stupid!

Am terminat de îngropat pisica. Am urcat în maşină. Continua să plouă într-un peisaj fără uşi de refugiu. Mi-am pus să ascult The Second Waltz al lui Shostakovich. L-a compus în vremea lui Stalin, cu o minte răsucită din perioada balurilor vronskyene. Iţi mărturisesc sincer că diseară m-aș îmbrăca frumos şi aş invita-o pe Anna Karenina la vals. Cred că am înnebunit. Nu cumva chiar fac parte din piesă?...

9. Despre dragoste și suferință

27 decembrie 2012

Am folosit mai deunăzi, într-o exprimare echivocă, unele noţiuni asupra cărora simt nevoia să fac acum câteva precizări. Vorbim adesea despre suferinţă fără a înţelege bine nuanţa acestei stări sufleteşti, ba mai degrabă facem o adevărată confuzie în privinţa acestor termeni, poate insuficient de clar exprimaţi în limba română. Desigur că, dacă îţi doreşti un bun material de o calitate superioară faţă de ce posedă vecinul, aceasta este o reală suferinţă. Sau dacă suferi pentru o femeie, căci vrei să fie numai a ta, chiar dacă aceasta este căsătorită cu un alt bărbat şi dorinţa ta nebună de a o avea aproape provoacă mari suferinţe bărbatului ei şi, eventual, copiilor acestora, asta te conduce la suferinţă: la suferinţa că îţi lipseşte ceva. Şi totuşi, să facem distincţie între acest tip de suferinţă, care ar trebui bine definită terminologic, deoarece aici e vorba de invidie, gelozie, rănirea orgoliului. Suferinţa este o stare de durere sufletească pură, ca de exemplu suferinţa faţă de moartea cuiva sau suferinţa pentru aproapele tău, sau suferinţa vizavi de o slabă comunicare pe care o ai personal cu Divinitatea, ori suferinţa cauzată de o boală pe care o ai tu sau aproapele. Deci sunt două tipuri de suferinţe:

una care, de fapt, nu e suferinţa, ci este invidie, orgoliu rănit, gelozie etc şi care este o suferinţă falsă şi:

o suferinţă adevărată, cea despre care vorbeşte Pavel în *Epistola către Evrei*, 12:8.

Suferința (adevărată) este, mai devreme sau mai târziu, în mod paradoxal, benefică. S-ar putea să avem parte de ea prin providența divină, din grija divinității față de noi. Ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Cu alte cuvinte, mulţumește-i lui Dumnezeu chiar şi pentru o boală care, probabil, te avertizează să iei măsuri. Cu tot respectul pentru neînţelegerea acestei situaţii.

La fel se întâmplă şi cu dragostea. Dacă iubeşti o persoană la disperare şi o doreşti pentru satisfacţia personală (deşi de cele mai

multe ori nu înţelegi asta), aceasta nu e dragoste, ci mai degrabă o dorinţă obsesivă a împlinirii personale. Anthony de Mello are dreptate spunând că dragostea este o stare generală, fără să fie orientată spre o persoană care îţi împlineşte ţie nişte pretenţii estetice. Am întâlnit persoane îndrăgostite nebuneşte de cineva, deşi erau conștiente că respectivul/a avea mari lacune comportamentale. Atenție!... Acel sentiment nu are nimic de-a face cu dragostea. *Confundăm dragostea cu foamea păcătoasă de a ne satisface dorinţele personale*. Am vorbit despre dragoste în cazul Annei Karenina. Privind din acest punct de vedere, cu tot respectul pentru dimensiunea artistică și emoțională a celebrei drame, nu este vorba de iubire.

Dragostea nu poate fi iubire supremă, până la sacrificiu, pentru o persoană şi, în același timp, indiferență până la distrugere faţă de altele. Dragostea este o stare cu caracter general a cărei sursă este Dumnezeu, nedepinzând de angoasele şi capriciile fiecăruia.

10. Duhovnicesc vs. savant

21 ianuarie 2013

Am început ieri o discuţie despre un subiect care mă cam incită în ultimele zile. Unde este limita între deşteptăciune şi prostie? Câteodată mă gândesc că sunt prea deştept ca să nu fiu prost. Adică cum?

Trăim într-o lume de un relativism feroce. Tot ce pare a fi adevărat poate deveni din alt unghi sau alt punct de vedere fals. Absolutul în materie de relativism este relativismul însuşi. Poţi să fii savant şi să fii surclasat de o țărancă necunoscută care vede lumea simplist şi palpează benefic o materialitate, care este chiar relativ virtuală până la materialism.

Țuțea spunea aceasta cu alte cuvinte, sugerând că, oricât de savant ai fi, poți cădea în desuetudine în fața ştiinţei duhovnicului abstract, rupt de interacţiunile moleculare, neavând niciun fel de cultură fizică, dinamică, cosmogonică sau cum mai vrei s-o defineşti. L-am ascultat iarăşi pe Edi Constantinescu. De multe ori am rămas prost, dar acum cred că am devenit lider. Să vezi cum le aranjează în fraze riguros ştiinţifice, o adevărată melodramă cosmică în rezumat, din care rezultă cât de interactive şi miraculoase sunt particulele cuantice, şi nu oricare, ci alea descoperite recent. Adică ceva super sofisticat, ezoteric, valabile numai pentru iniţiaţi. Şi asta nu m-ar fi tulburat îndeajuns, dacă dizertaţia nu era ţinută într-o biserică, perete lângă perete cu nişte retardaţi care se prosternau într-un mod incult în faţa lui Dumnezeu. Mi-a stat mintea în loc. Îl apreciez fantastic pe Edi. Vorba ta, nu m-aş plictisi deloc dacă aş naufragia cu el într-o insulă pustie; are o personalitate care, dacă nu eşti injectat cu imunitate, te plasează imediat pe pista concurenţilor în ale prostiei. Mai rar aşa ceva şi trebuie să-ţi mărturisesc sincer că nu o spun în glumă. Cu toate astea, am un dinte împotriva lui.

Ca să facă o glumă cu mine, fiu-meu mi-a luat bilete la un film de-a dreptul idiot, ştiind probabil că se va amuza teribil când va vedea

reacţia mea după aceea. N-am văzut asemenea imbecilitate de film de când sunt eu. Personajele principale, un negru şi un dentist, omorau tot ce le ieşea în cale, astfel încât la finalul filmului nu mai rămâne nimeni. Ar fi interesant să se facă o statistică a morţilor pe metru pătrat şi cred că ar putea intra în cartea recordurilor. Îţi recomand să vezi acest film numai în situaţia în care ai o durere groaznică de măsea şi vrei să primeşti alta mai mare, ca să uiţi de prima. Ce m-a surprins foarte mult a fost faptul că personajele care erau executate habar nu aveau de ce urma să se întâmple şi nu erau pregătite să reacţioneze, ca şi cum ar fi jucat în alt film. Carnagiul atingea astfel cote maxime în mod inutil. *Cui prodest*?

Te rog să mă crezi că aşa l-am văzut eu pe Edy, lăsând în urma lui o cohortă de morţi incapabili de reacţie şi care, de fapt, jucau în alt film. Tare mi-ar fi plăcut ca cele două personaje asasine să fi dat peste unul care intră în acelaşi scenariu. Eu cred că e uşor să cărăbăneşti pumni în capul unor şahişti când tu eşti boxeur de profesie, dar sportul ăsta nu convinge. N-aş vrea să crezi acum că mă dau deştept, dar nici nu pot să rămân aşa cum m-am definit mai sus, văzând cum gorila îşi încordează muşchii.

11. Nimicul

21 ianuarie 2013

„Vasul făcut din humă este util datorită golului creat prin forma lui. Casa cu ziduri, ferestre şi uşi este utilă prin golul creat de aceasta. Deşi preţuim ceea ce există, ne folosim de ceea ce nu există."

Aceasta a scris-o Lao Tzu în cartea *Tao te Ching*. A trecut multă apă pe Dunăre până am ajuns să citesc această scriere. Pur şi simplu, am dat de ea căutând altceva pe net. Căutam zidurile şi am găsit golul înglobat de ele. Multe lucruri sunt pe lumea aceasta la care nu ne-am gândit şi care ne sunt revelate adesea inducându-ne perplexitatea gândită de Cioran, ca ultimă şi, de altfel, unică soluţie la lucrurile neverificabile din punct de vedere cognitiv.

În Evanghelia după Matei 6:25 şi în Evanghelia după Luca 12:23, Mântuitorul ne atrage atenţia asupra faptului că, în general, noi suntem tentaţi să acordăm mare atenţie hranei în detrimentul vieţii şi hainelor în detrimentul trupului. Iubim casa, adică construcţia în sine, dar nu apreciem deloc golul, adică nimicul ambiental de care ne folosim.

Vreau să comentez puţin aceste versete biblice. Vreau să-ţi transmit, bunule prieten, o revelaţie personală recentă cu privire la un mare adevăr; dacă ne-o însuşim, nu mai putem fi niciodată nefericiţi. Adică vreau să-ţi dau reţeta căii Tao descrisă atât de sublim de Mântuitorul nostru pe care ştiu că o ştii şi tu - doar în ideea unei conversaţii nocturne îţi trimit aceste gânduri.

Avem o problemă sau mai multe. Ne-am încurcat efectiv în existenţa personală, ne chinuie incapacităţile specifice unei existenţe legate de necesităţi materiale. Acum o spun simplu: trebuie să renunţăm la tot ce avem sau tot ce am putea avea în favoarea *nimicului*. Avem obligaţia să apreciem nimicul în care existăm. Dumnezeu a creat lumea din nimic şi a înconjurat acest nimic de materie, pentru a putea crea nişte graniţe împărăţiei în care existăm.

Fără iluzii din ziduri sau utilităţi, să ne vedem de spiritualitatea duhovnicească, în care există din plin extazul fericirii.

Să zicem că avem alte probleme, de natură sentimentală, nerealizări pe plan profesional, în dragoste etc., nu mai vreau să forţez imaginaţia. Să zicem că le avem pe toate la un loc, sau avem una şi bună. Află de la mine încă o dată cea ce ştii şi se ştie de milenii: *să ne vedem de treaba noastră*!

Îţi imaginezi că Dumnezeu a făcut acest fantastic efort să ne aducă la existenţa, ca să înnebunim încercând să plătim nişte facturi supradimensionate în raport cu posibilităţile noastre? Am ajuns să înglobăm atâta perfecţiune cerească, pentru ca să ne chinuie gândul că mâine nu vom avea ce să mâncăm? Chiar sunt curios să văd şi eu un neprihănit mort de foame, sau copiii lui cerşindu-şi pâinea[1]. Tu chiar crezi aşa ceva?

Pentru tine care tocmai întâmplător ai citit această dizertaţie către prietenul meu şi care crezi că a proceda în consecinţă cu cele afirmate mai sus înseamnă o sinucidere, îţi transmit un îndemn: "sinucide-te"!

[1] Cf. textul biblic

12. „Nimeni nu vine la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl„

22 ianuarie 2013

Prima carte pe care am citit-o când am început să cred în Dumnezeu a fost *Bătrânul Porfirie*, scrisă de Gheorghios Kroustalakis, profesor de pedagogie la Universitatea din Atena. Zilele acestea, am regăsit cartea. Când am văzut-o, am luat-o cu amândouă mâinile şi am deschis-o ca pe o scrisoare de dragoste uitată undeva, prăfuită, mult dragă inimii, purtând un parfum al timpului trecut, dezvăluindu-mi o parte din fiinţa mea, care azi nu mai este. Tot ce scrie acolo este parafrazarea textului din Matei 17:20. Este textul în care 99% dintre credincioşi nu cred. Am să-ţi dau să citeşti această carte şi am să te întreb după aceea: crezi?

În câteva cuvinte, îţi relatez că este vorba despre darul străvederii şi înainte-vederii, al tămăduirii şi al înţelegerii limbilor străine prin Duhul Sfânt. Bătrânul Porfirie, un duhovnic care a locuit o bună perioadă de timp în Atena, la sfârşitul vieţii (1991) a lăsat în urma lui un adevărat tezaur de mărturii privind săvârşirea acestor minuni. Bătrânul avea posibilitatea să vadă evenimente care se petreceau la distanţă mare de el, atât ca spaţiu, cât şi în timp. Din nou, trebuie să citeşti cartea şi să te întreb: crezi?

Când am citit această carte nu prea ştiam care este deosebirea între Isus şi Sfântul Petru. Ştiam oarecum ca în ierarhia bisericească Isus era deasupra. În rest, nimic. Şi cu toate acestea, când am citit aceste minuni, le-am crezut sută la sută. De ce? De ce? Mă întreb şi acum. Nu înţelegeam de ce până atunci nu crezusem o iotă din aceste basme şi dintr-odată credeam totul. Simţeam subit o atracţie enormă către lucrurile duhovniceşti şi, ceea ce era senzaţional, *mi s-au deschis dintr-odată ochii cu care puteam să cred.*

Evident că am recitit pe nerăsuflate cartea. Culmea! Cred la fel. Nu pot să cred în stăpânul inelelor şi cred în nişte lucruri care par de o sută de ori mai paranormale. Bătrânul Porfirie vedea în trecut ca la televizor şi putea să fie în acelaşi timp prin puterea Duhului Sfânt

undeva în alt loc. Nu a citit niciun cuvânt în finlandeză, nu a studiat această limbă, dar înţelegea perfect.

Trebuie să fii nebun să crezi aceste lucruri. Dar nu orice fel de nebun, ci unul de legat. Da. Am reuşit să fac un lucru deştept şi în seara aceasta.

Aveam nevoie de o rediagnosticare. Mâine am să-mi emit un certificat medical:

''NEBUN ÎN CREDINȚĂ''

Crezi? Eu ştiu că tu crezi! Căci "nimeni nu vine la Mine dacă nu-l atrage Tatăl" (Ioan 6:44).

13. Țara minunilor

1 februarie 2013

Te aştept la noapte. Ştiu că tu ai să-mi vorbeşti. Am învăţat lecţia ascultării şi vreau s-o practic acum mai mult ca oricând. O să-mi arăţi nişte drumuri mai scurte, dar, totuşi, drumuri, reprezentând un parcurs cu înţelesuri definite. Aş dori să călătoresc oriunde vei voi Tu să mă duci, în zbor sau la pas, pe cărări neumblate sau înţesate de oameni. Ce cărări vor fi acelea? Şi oamenii aceia cine sunt? Eu cine sunt? Sunt real, sau exist în virtualitatea conştiinţei Tale? Sunt chipul Tău? Dar cum arăt? Aştept să Te întâlnesc, să-mi povesteşti, să-mi arăţi, să mă duci acolo în infinitul din care vii Tu. Să mă plimbi pe acolo pe unde nu mai am voie să mă întorc. Du-mă în copilăria interzisă de ireversibilitate, adu-mi şi mie prospeţimea trăirilor uitate într-un colţ de timp, pe o bancă mirosind a început de şcoală. Adu-mi aminte de parfumul dragostei aşa cum l-am lăsat acolo în urma mea şi la care fără de Tine nu mă pot întoarce niciodată. Acolo, după colţul casei înconjurate de trandafiri, să alerg în jos pe potecuţa care mergea la vale, printre cei o mie de toporaşi culeşi cu mâna mea. Numai Tu îmi poţi aduce densitatea enormă a bucuriei explozive din copilăria mea.

Să nu uiţi că undeva, în acest univers şi într-un anumit timp există nişte copaci înfloriţi din care tăiam beţişoare pentru ora de matematică. Tot acolo sunt? Abia aştept să mă întorc. Şi mama? Ce o să zică mama când m-o vedea? Ea n-o să ştie că am venit din timp. Da! Ştiu că poţi să faci toate aceste lucruri.

Ştii, am îmbătrânit şi am senzaţia că în curând voi putea totul. Totul! Mă bazez pe Tine, pentru că mi-ai promis. Ştii, în ultimii ani am avut un vis cam ciudat, care s-a repetat de nenumărate ori. Se făcea că zbor... Pur şi simplu dau din mâini şi zbor. Câteodată zbor foarte greu. Abia mă desprind de la pământ. Altădată, prin puterea minţii, zbor uşor, fără efort. În acele momente văd nişte locuri minunate, ca în ţara lui Alice.

Acum am devenit aproape sigur. Toate aceste lucruri într-o zi vor deveni realitate...

14. România, țara noastră amețitoare

3 februarie 2013

Mai zilele trecute am auzit nişte ştiri despre cât se fură în România, pe care, sincer să fiu, le cam bănuiam, dar nu la valoarea la care sunt. Din raportul Curţii de Conturi, rezultă că un leu din patru se duce pe apa sâmbetei, adică nişte zeci de miliarde de euro anual. Şi având în vedere că statul are obligativitatea plății salariilor şi a pensiilor, jaful se ridică la ameţitoarea sumă de doi lei din patru. Adică jumătate din ce-i pică în mână. Ştiam că statul în general şi, în mod excepţional, statul român este lider în prostie şi hoţie, nefiind în stare să gestioneze profitabil nici măcar Loteria Română!. În fine, să trecem peste astea. Am mai auzit din gura lui Nicolae Văcăroiu că circa 7 miliarde de euro reprezintă valoarea TVA rambursat ilegal pe facturi "naşpa" şi care se face bară-bară cu funcţionarii ANAF! Ca să citez doar câteva aspecte care te fac să râzi, să plângi, să urli sau să taci năuc de cap.

Mă întreb şi eu ca simplu contribuabil: păi dacă hoţii care fură 99% din tot ce se fură în România sunt funcţionari publici, ce caută mascaţii acompaniaţi cu surle şi trâmbiţe prin pieţe, terorizând câțiva țărani fără carnet de producător? Sau pe la nişte SRL-uri care nu mai ştiu de capul lor, pe unde să mai dea șpăgi sau ce altceva să mai facă - vorba lui Mugur Isărescu - "ca să poată funcţiona cât de cât"....

Corect ar fi ca toate aceste bande înarmate cu cagule şi bocanci, plătite să apere statul de infractorii economici, să bântuie prin primării, prefecturi, ministere şi Parlament şi să-i cotonogească pe adevăraţii infractori. Nu că e haioasă treaba? Ba să-ţi spun una şi mai haioasă: îmi imaginez - vorba lui Martin Luther King, "I have a Dream" - , ca într-o zi, în calitate de contribuabil, să mă duc la prefectură şi să-i întreb pe ăia care stau la cafele şi care nici nu prea ştiu de ce au venit la serviciu: ce faceţi voi cu banii pe care noi vi-i plătim? Te umflă râsul - şi pe ei și mai mult.

Aseară am fost la Mall. Acolo se poartă tare deviza: "Deşi nimeni nu munceşte, toată lumea cheltuieşte". Ghici, de unde au bani românii? Păi nu că suntem tari? Te ia ameţeala.

15. Viața ta se construiește în interiorul tău

10 februarie 2013

Întotdeauna am fost atras de mistic. Ceva din nerealul vieţii m-a fascinat în mod deosebit. Poate că există o realitate în aceste trăsături virtuale în acord cu filozofia parmenidică. Până la urmă, cred în nimicul primordial despre care am mai scris. Toată această materie care, în fond, este percepută senzorial, fără putinţa atingerii ei efective, poate fi şi ea ceva de ordin nematerial, exprimându-se prin câmpuri care ne sugerează existenţa ei. Dar poate foarte bine ca ea să nu existe ca atare, ci numai ca manifestare. *Tot ceea ce ne înconjoară* sau *tot ceea ce suntem* poate la fel de bine să fie nematerie cu virtuţi senzoriale asupra unei entităţi care, cu siguranţă, este de natură spirituală. Cu un alt prilej mi-aduc aminte că am făcut apel la filozofia cârmei, acceptându-i valabilitatea cel puţin în termeni de ipoteză de lucru. E credibil în fond şi la urma urmei să concepi mental o virtualitate ce poate deveni realitate materială, tocmai prin această interacţiune nematerială de câmpuri.

Ne raportăm adesea noi, ca şi conştiinţe, la repere materiale pe care de fapt nu le putem vedea şi nici atinge, dar putând interpola la nivel mental o posibilă existenţă reală, în funcţie de interacţiunile forţelor universale, care nu pot fi apucate cu mâna. Cine ar fi crezut că un lucru de apucat poate fi o spiritualitate infinită? Dar şi reciproca este valabilă:cine ar fi putut să creadă că un lucru care nu poate fi apucat există ca materie..?

Gata cu filozofia.

Am să mă exprim mai clar: viaţa fiecăruia dintre noi nu este viaţa pe care o trăim fiecare, peste care dăm, în care intram şi căreia trebuie să-i facem faţă într-un fel sau altul. Viaţa noastră nu este o înşiruire de evenimente prin care trecem sau urmează să trecem. Viaţa noastră nu este ceva dat, mai bun sau mai rău, mai cu noroc sau mai fără noroc. Viaţa noastră nu este ca o şosea pe care trebuie să o parcurgem, depinzând de dotarea noastră cât de bine facem acest lucru.

Să ne imaginăm că vrem să mergem de la Constanța la Bucureşti. Unii dintre noi pot parcurge această distanţa cu Mercedesul, alţii cu Dacia, alţii cu căruţa şi alţii pe jos. Cu toţii credem că adevărata viaţă este să mergi cât mai bine pe acest drum care există.

Ştii ce cred acum, în ultimul timp?

Acest drum nu există. Pare surprinzătoare afirmaţia mea. Viaţa noastră nu este ceva peste care dăm cu voia sau fără voia noastră. Viaţa noastră este ceea ce gândim noi că este.

Mai concret:

Am o stare proastă dată de nişte evenimente ce există în viaţa mea. Această stare proastă este indusă de faptul că am dat peste nişte evenimente, lucruri, întâmplări proaste.

Nu e prima dată când afirm aceasta şi, de altfel, ideea nu-mi aparţine. Lucrurile, evenimentele, etc. sunt rele pentru că noi la nivel mental le construim aşa. Sau, altfel spus, considerăm că aşa este drumul şi aşa este şi mijlocul de transport pe care-l folosim. Adică rele. Suntem tentaţi să considerăm şi aceste elemente personale ca nişte lucruri date, imuabile şi le luăm ca atare: dar lucrurile negative sunt în realitate negative pentru că așa le gândim noi. Le judecăm în termeni materialist-dialectici. (Sigur, nu mă refer la chestiunile de natură divină și morală, unde există repere supraumane).

Viaţa mi-a demonstrat însă contrariul:

Tot ce se întâmplă în viaţa mea este aşa cum construiesc eu mental. Lucrurile nu sunt bune sau ne-bune prin ele însele, ci prin modul în care le gândim noi.

Şi acum hai să-ţi spun bomba:

VIAȚA ESTE AŞA DUPĂ CUM ŢI-O CONSTRUIEŞTI MENTAL. EA NU DEPINDE DELOC DE EXTERIORUL TĂU.

Eşti bogat sau eşti sărac după modul în care lucrează mentalul tău. Eşti fericit sau nefericit din acelaşi motiv. Culmea, eşti sănătos sau bolnav pentru că scenariul adoptat de tine este unul sau altul.

Atunci poți spune: păi dacă ar fi aşa de simplu, atunci in mentalul meu mi-aș propune să fiu bogat, sănătos, fericit – dar voi constata că nu se realizează...

Îţi mai rămâne un lucru în afară de a renunţa la cele exterioare: să crezi - şi această credinţă nu ţi-o poate da decât gândul lui Dumnezeu, care este în tine.

... Nu te mai uita în exterior. Viaţa ta se construieşte în interiorul tău.

16. SCRISOARE CĂTRE MINE

20 februarie 2013

Simt de câteva zile o senzaţie de respingere şi chiar de jenă vizavi de o anumită convertire, mai bine zis faţă de o convertire dogmatică. Cu siguranţă că mă vei înţelege greu, de vreme ce nici măcar eu nu am încă o formulare prea clară a acestor idei. Sper să pot diagnostica mai bine, cu ajutorul cuvintelor, starea de fapt şi poate, cu acest prilej, să poată exista o șansă terapeutică.

Am ascultat ieri mărturia unui călugăr ortodox care, prin convertire, a devenit baptist.

Am să-ţi spun lucruri mai greu de digerat, dar le spun pentru detensionarea unui stres neavenit, cel puţin la prima vedere. Am ascultat cu câtă vehemență acel fost călugăr îşi denigra foştii colegi şi nu iau aici în calcul incompatibilitatea mea cu doctrina baptistă; nu mă refer nici măcar la o presupusă efuziune personală cu cea ortodoxă. Nu. Nicidecum. Simt că ceva vine din mine şi se revoltă împotriva atacului, fie el şi fin orientat doctrinar. Sunt împotriva renegării oricăror calităţi, cât de mici ar fi ele, în favoarea unei laude totalitarist-absolutiste în materie de doctrină. Sunt împotriva identificării carenţelor morale la vechea colectivitate din care ai făcut parte, cu obstinență şi fără acordarea de circumstanţe atenuante. Sunt împotriva etalării superiorităţii doctrinare, câtă vreme celui ce face asta i se știrbește din curăţenie şi bunătate, tulburând oarecum sensibilitatea ascultătorului.

Mi se întâmplă de multe ori în ultimul timp să asist la prezentarea unor adevăruri spuse atât de prost, încât ajung să fie fără valoare în faţa unor neadevăruri spuse bine.

Am ascultat de multe ori argumentaţii corecte de moralitate divină, dar spuse de gura unui mort, care anesteziază orice vibraţie posibilă pentru adevăr. Aproape că mă cuprinde o stare de revoltă în fața anostului foarte bine argumentat. De ce?...

Tot ieri am ascultat o doamnă celebră într-un interviu în care prostia se revărsa în valuri pline de pretenţii etice şi moral-creştine. Avea acest personaj un talent nebun să lase în urma sa o dâră de

idioţenie şi, culmea, chiar în momentul în care dorea să sublinieze aspectele sublime ale vieţii sale personale. Mi-am adus aminte de emisiunea aceea cu Copilul Minune şi profesorul Pruteanu. Cât de neinspirat a fost dom' profesor când a început să-l desfiinţeze până la jignire pe manelist, că aproape în mod firesc am început să agreez acest stil muzical, mai ales că sărmanul Minune nu a putut scoate niciun cuvânt. L-am ascultat mai deunăzi pe părintele Eugen Tănăsescu la Radio Dobrogea într-un dezmăţat atac la adresa "sectarilor", pe care îi consideră nişte eretici penali. Şi aş putea să continuu. Mi se pare grotesc să-mi închipui că eu deţin adevărul suprem, în vreme ce toți ceilalţi sunt greşiţi, și să nu le acord nici măcar o umbră de îngăduință.

Să ne întoarcem la doctrină. De acord că fiecare dintre noi crede în adevărurile la care are acces. Este aproape obligatoriu să posedăm această "stabilitate" în privința învățăturii doctrinare, dar să nu o impunem celuilalt.

... Nu te da mai deştept. Consideră-l pe aproapele tău mai bun decât tine şi încearcă să găseşti ceva bun în el. Fii înţelept, ca să ai trecere atât în faţa lui Dumnezeu, cât şi a oamenilor.

Nu mai vorbi niciodată de rău pe cineva care nu gândeşte ca tine, chiar dacă deţii adevărul absolut.

Iubeşte-l pe acela care procedează altfel decât ar trebui să facă, judecând după conduita pretenţiilor personale.

Fă pace cu cei pe care-i consideri plecaţi pe drumuri greşite, căci altfel nu poţi să faci nimic pentru ei.

Dacă ţii un discurs, ai grijă să nu se înţeleagă că tu eşti acela care ştie, iar ceilalţi trebuie să ia aminte. Deşi, *deştept fiind*, îţi vine foarte greu...

Când te întâlneşti cu un misionar aparținând altei confesiuni, nu încerca să-i explici că tu deţii adevărul şi el nu. Nu vei ajunge la niciun rezultat. Fii circumspect în comportament, altminteri lumina pe care o ai va fi umbrită de strălucirea prostiei.

Dacă te-ai convertit la adevăr, laudă-l pe Dumnezeu şi nu critica pe nimeni. *Altfel spus, practică sportul iubirii din inimă şi toate barierele vor fi ridicate.*

17. Scrisoare de dragoste

24 ianuarie 2013

Ne-am adâncit în doctrine şi am uitat să fim oameni. Nu mai cunoaştem parfumul îndoielilor venite din sublimul dragostei. Copilăria noastră s-a topit undeva la orizontul uitărilor noastre de-o viaţă. Parcă mă visez şi acum în serile de vară, copil fiind, şi parcă am început să pierd în acelaşi timp dulceaţa trăirilor de-atunci. Cât de frumoasă a fost viaţa mea şi a ta pe lângă părinţii noştri... Sunt sigur acum că am trăit din plin parfumul bucuriei infinite, când nimic nu mai putea să completeze paradisul sufletului de copil. Am să-ţi spun din străfundul inimii mele inundate de realul inflexibil a tot ce am acumulat şi învăţat, am să-ţi spun cu cuvinte care parcă nu se pot termina, pentru că nu se pot termina în amintirea edenului adevărat. Serile în care fanfara militară canta tangouri celebre la Casa Ofiţerilor, eram acolo în tumultul descoperirii vieţii pe care, deşi nu o ştiam, o trăiam cu adevărat. Venea de multe ori mirosul de flori de tei şi de regina nopţii, fără de care nu-mi pot imagina copilăria mea fermecată. Am anchilozat acum definitiv, într-o întorsătură aproape luxată a unui timp nedorit.

Ce mult îmi doresc serile de la Balul ofiţerilor! Eram copil şi mă jucam cu ceilalţi copii pe sub mesele frumos ornate cu fructe şi flori. Cine poate să-mi aducă înapoi râsul frumuseţii materializate şi veselia fericirii întruchipate? Poate că o să realizăm într-o zi că trebuie să ne întoarcem acolo de unde am plecat, să ascultăm iarăşi cu lacrimi de dragoste cântecele care ne-au impregnat legătura cu cerul şi cu Dumnezeul adevărat. *Nu mai pot de dorul după El. Am ajuns să studiez cum e El şi ce ar face într-o situaţie sau alta. Am învăţat chimie, am învăţat psihologie, fizică, teologie şi am uitat de Dumnezeul adevărat care stă şi plânge uitat în străfundul fiinţei noastre. L-am abandonat în cunoştinţe sterpe despre El şi am uitat să ne luăm de mână*.

Mă mai cunoşti tu, Doamne? Tot eu sunt, dar altul... Nu mai pot să râd aşa cum o făceam atunci când eram prieteni şi săream din caisul înflorit şi alergam spre tine. Doamne, mă mai ţii minte?

Aşa suntem aproape toţi. Uităm ce bună era mâncarea copilăriei şi ne sofisticăm într-atât, încât ni se-apleacă şi devenim

posaci. Cum să fac să mă întorc la Balul ofiţerilor să o mai văd măcar o dată pe mama mea frumoasă dansând un tango celebru...? Am avut, firește, cea mai frumoasă mamă. I-aş da o floare ruptă direct din inima mea şi i-aş povesti despre dragostea noastră. Doamne! Doamne! Unde eşti? Poate te caut acolo unde nu eşti acum. Întinde-mi o mână, căci vreau să fug cu tine undeva departe şi să-ţi cer iertare pentru neghiobia mea, pentru toate relele pe care le-am făcut şi pentru care plâng în nopţile mele de acum.

Întinde-mi mana, Doamne, şi spune-mi că nu m-ai uitat.

18. Sfaturi pentru un fiu duhovnicesc

28 februarie 2013

Cred că toţi am simţit nevoia de siguranţă, de stabilitate, de limpezimea gândurilor şi claritatea deciziilor. Sau mai mult, am simţit nevoia de certitudini şi de siguranţă a unor rezultate ale acţiunilor noastre de care să nu ne fie frică sau ruşine, pentru care să fim chiar mulţumiţi. Poate mai mult ca orice, avem în noi dorinţa intensă de automulţumire în siguranţă, dată de o abilitate personală, pentru că, de fapt, ne dorim cu ardoare să fim puternici şi învingători.

Ne bântuie forţarea de înlocuire a anostului omniprezent. Dorim să fim ceea ce nu suntem. O oarecare impotență ereditară pare a fi blestemul ultimelor generaţii, garnisită implacabil cu lamentaţii sterile.

Ce e de făcut în fața neputinţelor noastre?

Am întâlnit adesea oameni, mai ales tineri, care nu-şi găsesc o cale în viaţă, un loc de muncă stabil, bine plătit şi cu satisfacţii personale. Cu toţii se plâng de situaţia economică precară și de moralitatea socială îndoielnică.

Alţii, cu diverse business-uri, se plâng ca nu le merge nimic, iar nivelul câştigului i-a adus la disperare.

Alţii se plâng că nu-i ajută părinţii, rudele, prietenii şi că aceştia nu vor să facă nimic pentru ei.

Unii se plâng că şi-au pierdut sănătatea.

Pe unii nu-i ascultă Dumnezeu. Se roagă şi Dumnezeu nu vrea să le răspundă, în timp ce alţii, zic ei, nu se roagă şi au de toate.

Alţii nu primesc aprecierea pe care ar considera că o merită...

Et cetera...

Printre toate aceste plângeri, cea mai insistentă mi se pare persistența unei stări de speranţe neîmplinite, de neliniște şi nesiguranţă în propriile puteri şi în ceea ce ne rezervă viitorul. Concluzia: *nu există putere*.

Este o lege naturală, de la Dumnezeu: nicio finalitate materială şi spirituală nu se poate atinge fără PUTERE. Şi acum urmează să-ţi spun o banalitate.

Există o putere infinită în acest univers şi ea te aşteaptă să o utilizezi. Se știe aceasta.

Dar ce nu se știe este modul în care o poţi face. Aceasta este o taină pe care numai privilegiaţii o au. Dacă ajungi în această poziţie, ţine minte ce-ţi spun:

Nimic nu te poate învinge.

Poţi cunoaşte totul.

Niciodată nu vei mai fi în nesiguranţă.

Vei fi cel mai bogat om din lume.

Satisfacţia şi bucuria vieţii tale vor fi depline.

Eu văd foarte clar acum ce trebuie să faci ca să ajungi aşa, dar să nu-ţi imaginezi că eu am făcut-o deja. Nu. Dar sunt pe cale şi nu pot să tac.

19. Sfaturi pentru un fiu duhovnicesc (2)

4 martie 2013

În ultimele zile am călătorit prea mult ca să nu fiu obsedat de sterilul schimbărilor de decor. A început să-mi placă din ce în ce mai mult imobilismul real, fizic. Îmi pare că toată această agitaţie în care existăm a devenit inutilă în faţa energiei potenţiale date de spirit. Îmi doresc mai mult ca oricând staţionarismul/stabilitatea spiritual, cu dinamica lui ieşită din bidimensionalitatea palpabilului. Îmi doresc mai mult o călătorie mentală, în misticul unei realităţi care pentru lumea noastră devine virtualitate.

Ţi-am promis că am să-ţi vorbesc despre calea care duce acolo unde puţini ajung şi unde mi-aş dori să ajung şi eu. Pentru aceasta, Biblia îți este absolut necesară. Totuși, nu vreau să vorbesc despre totalitatea aspectelor sau detaliilor pe care trebuie să le cunoşti ca să găseşti într-adevăr calea. Nu despre exegeza textelor vreau să vorbesc acum. Nu-mi doresc o etalare a rigorilor şi nici nu vreau să epuizez subiectul în norme de aplicare. Vreau numai să întind degetul şi să-ţi arăt direcţia pe care să mergi, dacă vrei să ai totul.

Îţi voi vorbi concret despre două lecţii.

Prima ar fi aceea că toată nebunia din inima omului are o singură cauză: dorinţa de a avea ceea ce nu are. Nu-i aşa că vrei să fii cineva şi nu eşti? Nu-i aşa că nu ştii germană şi vrei să o înveţi? Nu-i aşa că vrei să fii cum nu eşti etc. etc. etc. ?

Nu-i aşa că doreşti să ai ceva ce nu ai?

Toate acestea te aruncă în viitor, în viitorul în care aceste dorinţe ale tale vor fi satisfăcute. Schopenhauer numea maladia asta “nevoia de a exista”. Am mai vorbit de nenumărate ori despre acest lucru şi ai înţeles, exact în aceeaşi măsura în care am înţeles şi eu.

Această evadare în viitor este sursa tuturor durerilor şi a nerealizărilor noastre. Așa spun înțelepții care au abordat subiectul.

Tolstoi spunea că noi trăim numai în prezent şi viaţa noastră este ca un film care se derulează prin faţa ochilor din trecut către viitor, în timp ce rămânem imobili în prezent. Pentru noi, ca fiinţe raţionale, trecutul s-a dus, deci el nu mai există, iar viitorul este ceva

care vine dar, încă nu e, întrucât nu aparţine prezentului în care existăm. Iar noi încercăm să evadăm din realitate pentru că nu ne place prezentul.

Alții au spus că viaţa e ceva ce ţi se întâmplă în timp ce ești ocupat cu altceva.

Vezi, noi acordăm prea puţină atenţie prezentului. Nu ne bucurăm de ceea ce avem în momentul prezent, ne chinuie dorinţa de a avea mai mult în viitor. Suferinţa asta nu face decât să ne tensioneze în aşa manieră, încât nici realizările viitoare nu se mai pot ridica la valori superioare. *Suntem prea concentraţi să ţintim, încât ţinta a început să tremure în faţa ochilor*.

Uite o probă practică la această lecție... Am să-ţi spun lucruri care pot părea nebuneşti.

Încearcă din acest moment *să nu-ți mai dorești nimic*. Schimbă-ţi mintea. Metanoia! Dar, atenție mare!, nu în sensul indolenței, al nepăsării sau al lipsei de preocupare. Nu ! Ideea este că nu trebuie să-ţi mai doreşti în sens de necesitate fără de care viaţa ta ar avea de suferit. Scapă de acest lest teribil de care atârnă fericirea ta.

Nu-ţi mai dori să fii primul, doreşte-ţi să fii ultimul.

Alege din farfuria din care mâncăm toţi firimiturile.

Dacă priveşti o fotografie, uită-te mai întâi la ceilalţi şi apoi la tine.

Lasă-i pe ceilalți să vadă înaintea ta, să audă mai bine decât tine, să aibă mai mult decât ai tu.

Să nu-ţi doreşti să fii cap, ci mai degrabă coadă.

Și totuși, tu să-ţi faci partea întotdeauna ca şi cum ai concura pentru marele premiu.

O a doua lecție ar fi să afli cum să ai altă minte? Cum să poţi să fii astfel?

Această lecţie este numai şi numai practică. Toate învăţăturile pe care le cauţi în scrieri, toate sfaturile bune, toate filozofiile înţelepte ale lumii, toată experiența acumulată şi toată voinţa ta de a găsi adevărata cale sunt total inutile dacă nu te conectezi la sursa puterii. Sigur cunoşti aceste lucruri, dar ele se doresc a fi învăţate ... pe de rost.

Am să-ţi spun iarăşi cuvinte care nu-şi găsesc locul în mod firesc într-o lume secularizată ca a noastră. Ele pot părea de-a dreptul alienate într-un context de sobrietate unanim acceptată. Trăim într-un fals total şi lucrul acesta nu-l pot exprima diplomatic. Am ajuns în prostia noastră să ne credem înţelepţi şi de fapt nu suntem decât nişte bieţi oligofreni bâjbâind în bezna raţiunii pure. Dacă ai putea vedea pe aceeaşi fereastră pe care privesc uneori, m-ai înțelege...

Avem un Dumnezeu care ne-a creat şi care ne vrea binele. Dacă nu crezi asta, nu are rost să continuăm discuția. Dacă însă crezi cu adevărat, aşa cum, de altfel, ştiu că tu faci, ia aminte:

Să nu faci nimic fără să-l întrebi pe El.

Să nu-ţi începi ziua fără să stai de vorbă cel puţin două ore cu El. Toate problemele pe care le ai trebuie să i le spui Lui.

Toate faptele şi vorbele tale să fii conştient că se fac şi se rostesc în prezenţa Lui. Nicio părere nu contează mai mult decât a Lui.

Toată dragostea ta să fie direcţionată către El şi către aproapele tău.

Să nu vină seara şi să nu stai de vorbă cu El, care te va asculta ca un părinte iubitor.

Să ceri înţelepciune de la El, căci ţi-o va da cu prisosinţă.

Să-i spui despre problemele tale şi dacă nu primeşti răspuns, să ai încredere că lucrurile sunt după voia Lui.

Am mai vorbit despre suferinţa adevărată şi cea falsă. Pentru suferinţa adevărată să nu-ţi faci probleme, căci ea vine de la El, care ţi-o dă din dragoste, pentru creşterea ta.

Conştientizează tot timpul că Dumnezeu locuieşte în tine şi dacă-l laşi pe El să te conducă, atunci nu ai de ce să te frământi, chiar dacă în aparenţă viaţa ta este o furtună. Gândeşte că aşa le-a aranjat El spre binele tău. Lasă-L pe El să aleagă pentru tine. Procedează după sfatul Lui, învaţă-i glasul şi caută-l în permanenţă în inima ta şi în scrierile sfinte.

Nu poţi să trăieşti în această lume fără El, decât orbecăind. Conectează-te la puterea Lui!

20. Noua ordine mondială

24 martie 2013

Îți propun să ne aducem aminte de istoria viitorului.

L-am auzit cu ceva timp în urmă pe primul român membru în clubul de la Roma, Mircea Malita, spunând că războaiele, în forma lor clasică, nu mai sunt deloc oportune. Problema mare apare după câștigarea unui eventual război, și anume: administrarea spațiului țării, a populației cucerite. Aceasta ar presupune un efort deosebit pentru cei care cîștigă războiul și aceștia nu sunt dispuși să-l facă. E simplu, nu ? Invingătorii, adică cei puternici, și-au schimbat profilul. Sunt comozi. Nu-și mai doresc să poarte sabia învingătorului. Doresc numai participarea la ospăț.

Desigur că sunt și alte păreri, dar mie mi se pare că, în lumea noastră, războiul, care, evident, nu mai este clasic, a fost deja câștigat. Problema mare la invingatori este administrarea teritoriilor cucerite. Romania este, în urma acestui război, bătută măr. Obiectivele industriale fumegă printre dărâmături, agricultura este varză, populația e în sărăcie maximă și este în așteptarea trupelor învingătorului care pare să nu mai sosească.

De undeva de acolo, din mijlocul banchetului perpetuu, se aud voci disparate, sau frânturi percepute sporadic de vreun reporter mai insistent, care ne anunță vești cu privire la o nouă ordine mondială.

Se stie teoretic cine sunt stăpânii lumii, dar nu se cunosc încă și nici chiar ei nu cunosc maniera de aplicare a acestei stăpâniri.

A început Rothschild, au continuat-o Rockefeller, Morgan Warburg și alții din neamul urmașilor lor care au introdus în ordine niște instituții aservite și care conduc lumea din umbră; nu au curajul sau știința să iasă concret suprafață cu decizii la lumina zilei, în deplinătatea unui legislativ unanim acceptat pe scara planetară.

Concret : FED ul (Banca Centrală a Americii), care fabrica valuta lumii, instituție privată, Comisia de relații externe, care aduna reprezentanții noii puteri in SUA. Grupul de la Bilderberg, care îi aduna

pe puternicii Americii și ai Europei și Comisia trilaterala care aduna puterea din cele trei mari zone: America, Europa, Asia–Pacific. Am precizat aceste organizații în ordinea apariției lor. Urmează să ia ființă Banca Central-planetară si Guvernul Mondial. Acestea două din urmă sunt dilema stăpânilor lumii, vor fi grefate pe Banca Mondiala si Organizația Națiunilor Unite? Vor avea independență față de acestea ? Sau vor ființa într-o manieră care se va releva în euforia banchetului de care pomeneam mai sus?

Zilele trecute îl auzeam pe presedintele Clubului de la Roma pentru Europa, organizație care include mulți specialiști în domeniul strategiilor planetare și care este un principal consultant în acest joc de implementare a dominației globale, spunând niște lucruri mai mult sugerate în context. Întrebat fiind de catre moderator (în cadrul emisiunii *Nașul*) cum crede că va fi înlăturată această mafie politică instaurată în România în ultimii 23 de ani, acesta ne-a sugerat ca în niciun caz această eliberare nu se va face de către popor de capul lui și că, în privința României, planul e aproape făcut. Oricum, nimic important nu se mai decide la Bucuresti.

În așteptarea trupelor eliberatoare, poporul speră în zadar. Ocupația "iluminaților" nu va veni izbind privirile. Ea se va face într-o manieră în care nici ei nu știu prea bine. Cert este ca ea va veni, căci este proorocit de acolo din Patmosul Antichității:

"Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat."

Cine are urechi sa audă!

21. Cei mai pitorești europeni

30 martie 2013

Anul trecut am făcut mai multe călătorii prin Europa şi am ajuns la concluzia că cei mai pitoreşti "europeni" sunt tot ţiganii noştri. Pentru vreo trei zile, m-am aflat la Bruxelles, ajuns special la concertul lui Andre Rieu. Acolo am întâlnit, printre altele, cei mai ramoliţi europeni veniţi să asiste la un superb recital, într-o mizerabilă sală polivalentă, care amintea parcă de arenele de box ticsite cu mobilier improvizat, cu pardoseli mozaicate în stil Bumbești-Livezeni şi mirosuri excitante de cârnaţi la grătar. Ce să-i faci, şi pe vremea lui Strauss se cânta şi dansa pe la periferia Vienei, de unde luxul şi rafinamentul de la Schonbrunn nici măcar nu era ghicit. Am ascultat extaziat o muzică cerească pe care nu mi-am putut-o imagina într-un decor de "Cântarea României", în care pionierii au fost înlocuiţi cu pensionari mucegăiţi. Da! Totul mi s-a părut contradictoriu până la extaz. Şi pe deasupra, gândindu-mă la sutele de pierde-vară pe banii contribuabililor europeni, care umplu la orice oră din zi şi din noapte cafenelele acestui paradis etatizat, am văzut negustorimea care-şi freca mâinile la pleașca apărută fără efort din partea unor fraieri care, înainte de a comanda, nu aveau elementarul instinct de conservare să întrebe cât costă.

Ce lume fascinantă! Totul se învârte parcă în gol, în prezenţa unor domni parlamentari care vorbesc elevat de strategii macro şi norme europene implementate savant şi pe care nu i-ai crede că sunt capabili de satisfacţii pecuniare facile, de burţi umplute cu fructe de mare şi bere nemţească, ca unic şi inconfundabil scop veritabil. Și nu sunt nici măcar puţini. Trec în grupuri transnaţionale, revărsându-şi bucuria de a exista în spaţiul de confluenţă a banilor europeni, vorbind savant într-un univers de-a dreptul habarnistic. Aştept cu disperare stoparea desfrâului financiar şi pedepsirea actualului sistem statal, prin tragere pe roată... Ce să-i faci? Destinul istoriei ţipă de multe ori, înăbuşit de muzici triumfale.

După ce am parcurs distanţa de la centru la gară, am intrat la metrou unde, spre surprinderea noastră, nu există niciun angajat, mai rău că în Dubai, iar la automatul de tichete nu era nicio instrucţiune sau cineva care să ne explice... La un moment dat, singurii călători care s-au apropiat au fost câţiva tineri drogaţi sau beţi, care au sărit peste parapeţi, lăsându-ne cu buza umflată, perplecși precum filozoful ţăran în fața neantului. Am renunţat şi am ieşit în faţa gării ca să luăm un taxi. Acolo, contradictoriul de care am pomenit la început a răbufnit patriotard. Nişte ţigani români cântau excepţional. Muzică clasică, café concert, canţonete, ce vrei şi ce nu vrei, cu o virtuozitate incredibilă. M-am apropiat de ei. Nu m-am trădat că sunt român şi le-am aruncat doi euro în cutia de lângă ei. Am stat fascinat, ascultând rezonanțe ale geneticii unui neam ancestral de lăutari. Te mişca. Greu să nu remarci măiestria. Ciudată lume - sentimental vorbind: cei mai pitoreşti europeni mi s-au părut tot ţiganii noştri.

22. Miserere mei Deus

12 aprilie 2013

Ți-am promis că te voi suna. M-am aglomerat prea mult și gândul acesta mă supără tare. Am mereu destul de multe lucruri în agendă și uit să trăiesc. Luni, marti, miercuri au trecut ca în somn. Dar joi am primit un mail despre adevărata viață: pocăința; și mi-am revenit.

Mi-am reamintit că duminică am avut câteva clipe în care am fost *treaz*.

Eram pe malul mării. Totul era cenușiu și frig din cale-afară. Câte valuri au venit noaptea trecută în cadența lor inutilă ? (Acum, când revăd această scenă am în urechi *muzica durerii* pe care mi-a trimis-o inima unei prietenii cerești: *Miserere mei Deus*, de Gregorio Allegri). Am văzut un tânăr în bătaia valurilor. Un tânăr mort. I-am găsit pe mal actele rupte, buletinul, niște carduri și un portmoneu nefiresc de mare. Erau lucrurile pe care le abandonase în disperarea sinuciderii. Am intrat în apă după el. L-am tras cu toată puterea. Nu știam că era mort. Era greu și rece. La un moment dat, apa fiind mică, nu am mai putut să-l trag și m-am așezat lângă el. Apa îi venea peste față. Era tânăr și foarte frumos. Bietul copil! M-am uitat câteva clipe în ochii lui deschiși peste care treceau valurile limpezi. Părul făcut cu gel încă nu-și stricase forma. Ce viață mizerabilă să fi avut acest băiat care s-a hotărât să se sinucidă... Cu câtă disperare și-a rupt actele înainte de momentul fatal... Am realizat grozăvia disperării unui suflet bolnav și golit total de bucuria vieții. Doamne! *Miserere mei, Deus*!

Am renunțat să-l mai trag din apă, căci nu mai puteam, dar am rămas lângă el, precum în comuniunea unei morți eterne. Am îmbătrânit și nu mai pot. Cât de ușor m-ar fi scos acest tânăr pe mine dacă lucrurile ar fi stat invers! Ce injustețe supremă. Câtă nedreptate am văzut în moartea perfidă a unui vis spulberat la jumătatea vieții! Cu siguranță că acei ochi vedeau. Ce? Nu știu. Îmi pare cu neputință ca ceva atat de bine făcut de Creator să nu mai existe într-o logică

naturală. Cum e posibil ca neexistentul să învingă existentul? Ce mult mi-aș fi dorit să pot da timpul înapoi și să-l fi întâlnit. I-aș fi spus ceva despre dragoste și prietenie. Ce mult mi-aș fi dorit acest ireversibil timp salvator. Am rămas lângă el doar câteva minute, dar imaginea acestor ochi s-a așezat în eternitatea sufletului meu. Cum poți să alegi să nu mai fii...?

Miserere mei, Deus!

23. Nimeni nu poate ajunge în raiul în care nu a fost niciodată

14 aprilie 2013

De mult timp nu m-am mai trezit în miros de zambile.

Asta pentru simplul motiv că am o cremă de ras care miroase aşa. Undeva, în cotloanele-mi uitate ale scoarţei cerebrale, s-au răscolit amintiri legate de tinereţea și copilăria mea. Am din ce în ce mai multe amintiri din copilărie care cresc proporţional cu vârsta. Preotul Vasile Părăianu de la Mănăstirea Sâmbăta se zice că avea o vorbă: "Nimeni nu poate ajunge în raiul în care nu a fost niciodată". Acum o înţeleg pe deplin.

În 1956, cred, locuiam cu părinţii în Giurgiu, pe strada Tudor Vladimirescu. Nu mai ţin minte numărul şi nici nu mai am pe cine să întreb. Groaznică imemorialitate! În vremea aceea raiul era pe pământ. În faţa casei pe care mi-o amintesc destul de bine erau o mulţime de flori ce creşteau într-un fel total haotic. Îmi spun şi mie bătrânii; că, altminteri, pe vremea aceea, nimeni nu se ocupa prin curţi cu grădinăritul în manieră estetică, nimeni nu umbla pe la vreun Bricostore să caute răsaduri de import, sau mai ştiu eu ce gazon gata fabricat la metru pătrat. Cu toate astea, curţile erau pline de flori de toate felurile şi îmi ajungeau până la brâu. Mi-aduc aminte îndeosebi de primăvară, când înfloreau zambilele şi când începea să se încălzească, să se audă zumzăitul gâzelor; mirosul acela care mi-a impregnat raiul copilăriei nu se mai poate şterge. Despre griji nu pot să-mi amintesc nimic: nu existau. Inexorabilă beatitudine, venită din viitorul raiului în care am fost şi în care e posibil să mă reîntorc. Cine a inventat lucrurile rele? Cine le-a îngăduit? Cine le-a pus în aplicare? Şi în ce scop? Retorica aceasta şi faptul că acum cunosc cauzalitatea virală mă determină să apăs pe butonul *delete.*

Au rămas acum numai începutul şi sfârşitul acestui eden reformatat.

Într-o dimineaţă, undeva în curte, între zambile şi bondari, era o măsuţă sub care aşezasem un scăunel de care prinsesem un volan,

care de fapt era o roată de trotinetă şi, turmentat de fericire, îmi imaginam că străbat universul în toată măreţia lui. Adică printre tufe de dalii şi caişi înfloriţi. Asta era totul. Acesta era universul. Și era suficient. Ba nu! Mint! Mai era şi faptul că aveam foarte mulţi prieteni şi niciun duşman. Şi pe deasupra tatăl meu era ofiţer. Era chiar comandant şi lucrul acesta era mai mult decât poţi să-ţi imaginezi. Era chiar raiul.

Anul trecut am făcut o vizită la Abu Dhabi. Era o căldură îngrozitoare. Am vizitat marea moschee despre care se spune că este cel mai grandios edificiu al cultului musulman. Dacă te duci în Orientul Mijlociu şi nu vezi moscheea de la Abu Dhabi, e mare pierdere. Când am intrat acolo, am fost întâmpinaţi de gazde, ni s-a dat să îmbrăcăm costumul tradiţional, apoi am mers cu toţii şi ne-am spălat pe picioare undeva într-un loc strălucitor, cu multă marmură albă şi ornamentaţii aurite, ca în visele lui Aladin. Când am ieşit de acolo, ni s-au dat nişte papuci. Ne-am uitat unul la altul şi ne lipseau numai aripioarele de îngeri şi cercul de deasupra capetelor. Am intrat apoi într-o curte imensă, pardosită cu o marmură, gresie sau ceva de genul acesta de o culoare alb-azuriu, formând o adevărată suprafaţă strălucitoare continuă, ca un cristal enorm frezat şi polizat în aşa manieră, că aproape mi-au tulburat oarecum cunoştinţele în materie de construcţii. Am aşteptat cu toţii, ca pe marea de cristal în varianta musulmană, venirea ghidului care urma să ne introducă în clădirea principală, situată la o distanţă apreciabilă, astfel încât imensitatea platformei pe care şedeam să ne creeze senzaţia de mare congelată la 50 de grade Celsius.

Nu aveam cum să nu fiu marcat de senzaţia de déjà vu. A fost ca un vis. Eram aproape pe marea de cristal. Fără să vreau, imaginaţia mea ajutată de cunoaşterea scenelor biblice lucra cu o intensitate deosebită. Totul a fost aşa cum am început să descriu, adică în paralela cer – pământ, până când am intrat în moschee. Trebuie să vezi ca să înţelegi.

Ai citit vreodată despre palatele de cleştar în care locuiau zâne sau alte fiinţe cereşti? Dacă nu, cu siguranţă ai citit Apocalipsa. Palatul era de cleştar, porţile erau enorme şi tapetate cu ornamente aurite. Trei

policandre atârnau în mod nefiresc din tavanul a cărui înălţime nu o puteai sesiza din cauza senzaţiei de ireal. Temperatura te înviora de la primul pas. În paralela în care persistam, am renunţat pentru acel moment la pământ şi am rămas în cer.
Avea dreptate stareţul:
Nimeni nu poate ajunge în raiul în care nu a fost niciodată!

24. Călătoria în Singapore

28 aprilie 2013

Am doi prieteni care m-au rugat să scriu aceste rânduri, aşa că, după o călătorie de 30 de ore Bangkok-Bucureşti via Doha (Qatar), iată-mă ajuns acasă, conformându-mă promisiunii făcute.

Nu-mi aduc aminte să fi fost plecat pentru o aşa lungă perioadă şi acest lucru îmi creează o impresie de ruptură şi o nevoie de acomodare. Într-un fel, o consider benefică. Poate că răgazul scrierii face parte din acest răstimp necesar.

Am plecat, după cum ştii, acum două săptămâni din România, urmând traseul arhicunoscut Constanța-centura Bucureştiului cu mormanele de gunoaie înşirate de-o parte şi de altă, cu reclamele înţesate de pe drumul de Otopeni, cu câmpurile binecuvântate de Dumnezeu care dădeau să înverzească, acoperind pe ici, colo şi chiar prin părţile esenţiale miile de hârtii, pet-uri, cartoane intrate în putrefacţie etc. etc. etc. Fac aceste remarci nu întâmplător şi poate că ar fi trebuit să mai insist, pentru a reda mai bine şocul esteticului şi al responsabilităţii obşteşti, atunci când, după orele de zbor pe aceeaşi rută de care am pomenit, m-am aflat în aeroportul din Singapore şi mai apoi pe drumul care leagă aeroportul de oraş. Mă ştii că pe fondul "sclerozei" de care pomenesc mai în glumă, mai în serios nu reuşesc să mă emoţionez prea tare, ba de multe ori mai deloc, dar acum eram pus în faţa unui lucru inedit. Efectiv, eram entuziasmat de vegetaţia luxuriantă vădit organizată de mână omenească, milioane de arbuşti cu flori de un colorit ce poate să-ţi sugereze intrarea în rai, de drumuri impecabil întreţinute de construcţii futuriste ale căror pereţi de fiecare dată reflectau cerul, astfel încât să se integreze într-un perfect care îmi dădea acea stare de exaltare. Dar trebuie să mărturisesc şi enervarea la adresa neputinţelor noastre naţionale, care de câteva ori mi-au sugerat ghinionul naşterii mele pe nişte coordonate geografice unde s-au intersectat toate forţele malefice.

Mă rog. Să trecem peste sentimentalisme, doar pomenindu-le din când în când, aşa ca un respiro în constatarea unor realităţi despre care urmează să-ţi scriu. Nu am să-ţi povestesc decât despre modul în care oamenii se închină prin aceste locuri la Dumnezeu şi despre locaşurile lor de cult. Este un subiect mai delicat, iar detaliile legate de istoricul locurilor ţi le voi spune poate cu alte ocazii.

Am avut, aşadar, ocazia să particip la serviciile de închinare din trei biserici: Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea Jourong English Church din Singapore,Biserica catolică Dumnezeu Păstorul din acelaşi oraş şi Marele templu budist din Bangkok, situat în perimetrul fostei cetăţi regale, centru de închinare budist.

Mâine îmi reiau munca, aşa că stau destul de rău cu timpul, dar îţi voi vorbi azi numai despre Biserică Adventistă, urmând ca despre celelalte să-ţi relatez când s-o putea.

Biserica Adventistă Jourong English Church Singapore.

Era sâmbătă dimineaţa (sâmbăta trecută). Am plecat de la hotel în jurul orei 9, m-am urcat într-un taxi, am butonat pe telefonul mobil adresa pe care mi-o trimisese fratele Georgică şi i-am arătat-o şoferului. Există acolo un obicei destul de frumos. Dacă întrebi de vorbă şoferul de taxi, acesta devine brusc comunicativ şi poate să se transforme într-un adevărat ghid turistic. Dacă nu-l întrebi nimic, păstrează liniştea pe toată durata călătoriei. Aşa că, după ce i-am arătat adresa, pe care o cunoştea foarte bine, am ales a doua variantă. Am intrat imediat pe una din autostrăzile interioare, am trecut pe lângă faimosul hotel Marina Bay, cu grădinile sale suspendate şi piscinele amplasate pe o platformă imensă în vârful a trei zgârie-nori care formează hotelul propriu-zis, am trecut apoi pe lângă portul Singapore care este cel mai mare port din lume din punct de vedere al traficului de mărfuri, am depăşit insula Sentoza, această minunată construcţie turistică cu mall-urile, cazinoul şi gondolele care supratraversează canalul portuar şi am intrat după circa 20 de km parcurşi printre impecabile construcţii şi aranjamente florale, în

cartierul Jourong. Acesta făcea parte din aceeaşi linie industrial-urbanistică, cu construcţii noi, frumoase, străjuind o gară modernă cu linii suspendate, aşezate într-un triaj care nu-ţi sugera deloc ieşirea din peisaj.

Am intrat în curtea bisericii cu parcare proprie și îndestulătoare şi, după ce am achitat cursa, am şi fost întâmpinat de ospitalitatea gazdelor. O tânără m-a luat imediat în primire, m-a întrebat de unde sunt şi mi-a înmânat programul bisericii, după care m-a poftit într-una din sălile de clasă, la o grupă de şcoală de Sabat. Am remarcat privirile şi zâmbetele: astea sunt primele şi ultimele amintiri despre biserica pe care o vizitezi. Nota 10 de la intrare. Un grup de trei tineri m-au interceptat înainte să intru în sala de şcoala de Sabat şi, în aceeaşi manieră jovială de bun-venit, mi-au urat toate cele necesare. Oamenii de prin aceste zone călduroase sunt şi ei deosebit de calzi, cântă mult, zâmbesc mult, comunică mult. Nu a fost o impresie de moment, căci sunt destul de versat în aprecieri pe care am şi avut prilejul să le verific în timp. Despre şcoala de Sabat nu pot să-ţi mărturisesc mare lucru. Tu ştii foarte bine că sunt inginer, am privire inteligentă şi cam atât. M-aş fi angrenat şi eu în discuţii, dar poate altă dată şi, mai ales, în altă limbă...

Şcoala de Sabat s-a terminat destul de repede și a urmat pauza până la predică, pauza ce reprezintă piatra de poticnire pentru multe comunităţi, în raport cu oaspeţii. L-am căutat pe Nigel despre care-mi vorbise fratele Georgică, dar mi s-a spus că este plecat în Australia. Am avut o strângere de inimă pe moment, dar care a fost imediat spulberată de amabilitatea deosebită a unei familii. Pe el îl chema Victor. Era venit împreună cu soţia şi fiul şi erau singaporezi originali. M-a conversat cu o răbdare şi o amabilitate demnă de invidiat. Am făcut faţă cu brio acelor conversaţii, graţie gesticii mele aproape surdo-mute şi abilităţii de a combina puţinele cuvinte cunoscute cu tăcerile pline de înţelesuri, evident numai în aparenţă. M-am comportat ca un adevărat englez politicos, dar sătul de cuvinte rostite inutil, abordând mai mult inteligența privirilor pline de înţelesuri a la Mr. Bean. Am luat loc în bănci şi lângă mine s-au aşezat doi tineri cu figuri de chinezi care m-au întrebat : Ce mai faci? Bine?

Am crezut că ei ştiu limba romană. Da de unde! Ştiau doar atât, pentru că unul din ei, Melvin, fusese în România, unde avea un prieten, pe nume Georgică Voinea. Mi-a arătat o fotografie cu el făcută în Mamaia. Teribilă coincidenţă! Gândeam că l-am ratat pe Nigel, dar am dat de Melvin, despre care Georgică nu-mi relatase nimic. Am convenit imediat să-i transmitem o fotografie cu noi doi pe email, lucru care s-a întâmplat. Dar tu, Lucian, cunoşti asta, căci datorită ţie am făcut rost în timp record de adresa de mail a lui Georgică.

Mi-a povestit foarte multe despre călătoria în România, despre nedumeririle sale privind o oarecare rigiditate doctrinară întâlnită în bisericile adventiste din România, dar şi despre ospitalitatea deosebită a românilor care l-au găzduit şi care, în mod surprinzător, nu i-au cerut bani pentru cazare. A fost chiar întrebat de una din aceste gazde dacă şi-a plătit zecimea şi acesta i-a explicat că, dacă a făcut acest lucru, înseamnă că a plătit şi cazarea. Am avut o lungă conversaţie cu el şi cu Victor, care nu ştia despre România decât că un oficial roman aflat la Singapore s-a îmbătat şi a făcut un mare scandal, anunţat în presa locală. În sfârşit, a fost o atmosferă de sinceră părtăşie, care cade bine unui oaspete, aviz amatorilor în ale diaconiei treburi şi nu numai...

A urmat apoi programul care a inclus multă muzică. Am ascultat un grup vocal foarte bun și corul, am intonat o mulţime de imnuri într-o sală modernă cu toate cele necesare, cu trei proiecţii simultane ale textelor, cu microfoane amplasate peste tot, cu o dispunere excelentă a scaunelor care-ţi permite accesul afară, fără să deranjezi un rând întreg. De altfel, am să-ţi trimit o fotografie sugestivă. Dar ce mi-a plăcut în mod deosebit a fost bazinul de botez încastrat în peretele din spatele amvonului, cu un perete de sticlă ca o plasmă imensă, în care se puteau vedea ca la televizor atât pastorul care oficiază, cât şi cel ce primea botezul. Toate acestea având parte de o sonorizare impecabilă, preluată din acest bazin aflat dincolo de ecranul de sticlă. Am sesizat cu mare atenţie acestea pentru că a avut loc şi un botez. Iniţial, crezusem că acel ecran face parte din decor şi nu observasem că el de fapt proteja bazinul de botez. Când a fost prezentat candidatul la botez îmbrăcat în halatul alb tradiţional, mi-am imaginat că pastorul urma să plece cu el la primul râu sau lac de prin apropiere, căci nu vedeam

absolut nimic prin preajmă care să semene cu un bazin. Nu mică mi-a fost mirarea când, după câteva secunde, cele două personaje au apărut în spatele acelui ecran de sticlă. Nu a fost nevoie de nicio pregătire prealabilă, de umplere a bazinului care rămânea tot timpul plin ca o piscină şi care, la temperaturile locale, nu avea nevoie de încălzire. Interesant, nu?

A urmat predica susţinută de un pastor local tânăr, într-o engleză impecabilă şi uşor de înţeles pentru cei ce stăpânesc mai puţin limba, aşa ca mine. De altfel, aici, în Singapore, prima limbă învăţată în şcoli este engleza, încât toți o cunosc. Predicarea a fost despre "Voi sunteţi sarea pământului", excelent prezentată, cu exemple practice şi îndemnuri motivatoare pentru lucrare, într-o lume secularizată, aflată în plină activitate economică. Mă ştii că sunt pretenţios până la absurd cu privire la predicare şi, controlându-mi cu rigurozitate eventualele stări euforice, pot declara că am asistat la o predică foarte bună şi la obiect, care a făcut apel la unitatea familiei adventiste, la unitatea bisericii şi la atitudinea ei de bunătate în privinţa fiecărui membru în parte. Prin modul lor de comportament, au făcut dovada că ştiu ce înseamnă să ai dragoste, până la urmă criteriul final după care Dumnezeu ne va aduna şi salva din această lume care moare. Să fii bun şi să oferi tot, într-o societate a valorilor materiale şi a acumulărilor de tot felul care îndestulează conturile necerești.

Pot să-ţi spun că, de fapt, acest lucru mi-a plăcut dintotdeauna la biserica adventistă: o găseşti răspândită în toată lumea, promovând bunătatea lui Dumnezeu. Chiar dacă nu o vezi pe site-uri oficiale sau în spatele unor firme stradale vizibile, să fii sigur că indiferent unde te afli, chiar în zone de interdicţie totală a creştinismului, există acolo o adunare cât de mică de adventişti care se întâlnesc în numele veştii bune că Dumnezeu urmează să ne salveze de la moarte, chiar dacă uneori, din exces de zel, căutăm nod în papură prin bisericile noastre locale. Sunt multe lucruri de spus. Mi-au fost dragi toţi pe cei care i-am întâlnit în biserica din Singapore. Religiozitatea lor nedoctrinară, părerile sincere, aplauzele după fiecare manifestare de la amvon, ţinuta vestimentară mai lejeră, justificată de temperaturile locului, m-au determinat să-i simt ca pe adevăraţi prieteni, deloc acoperiţi de

convenienţe sau ipocrizie.

În biserica adventistă şi, în general, în bisericile neoprotestante există un grad mare de comunicare între fraţi, există un nivel mai mare de împărtășire a vieții personale şi de implicare a membrilor în viaţa urbei, spre deosebire de bisericile tradiţionale (biserica catolică, ortodoxă, cultul mozaic, musulman, budist etc), care păstrează, în schimb, o atmosferă strict sacrală în raportul divinitate-om. Neoprotestantismul a introdus în locaşul de cult şi părtăşia frăţească, plăcută, în opinia mea, lui Dumnezeu, dar nu ştie să facă distincţia între cele două momente.

...Ni s-a întâmplat ca, adunaţi fiind la o Casă de Cultură sau într-o altă încăpere publică ori chiar în biserică, să ascultăm o musică corală bisericească şi să nu aplaudăm pe motivul că în spaţiile unde se adună biserica totul devine brusc sacru. Se face, cred eu, confuzie între momentele sacre în care împlinim un serviciu de închinare şi momentele în care stăm confortabil şi cântăm din dragoste, în părtăşie unii cu alţii. Sunt două momente total distincte care ar trebui poate chiar punctate doctrinar. Ba mai mult unii dintre noi insistă ca în pauza manifestărilor ce au loc în biserici să se păstreze liniştea şi orice comunicare de câțiva decibeli să fie pusă imediat sub interdicţie prezbiterială de la amvon.

Biserica adventistă e ca un copil plăcut lui Dumnezeu, care nu a îmbătrânit încă în rigiditatea strictă a unei închinări de dragul ritualului. Suntem copii şi avem nevoie de părtăşie şi, mai ales, de dragoste. Cei care am îmbătrânit deja ar trebui să fim mai îngăduitori. *Adică îmi place părtăşia, îmi place seriozitatea sacralităţii, dar nu-mi place confuzia*. Părerea aceasta a mea are oarece legătură cu Singapore şi cu alte biserici de pe mapamond, dar câtă legătură are cu biserica noastră rămâne de văzut. În fine, consider că ţi-am înşirat destule şi poate că aş mai putea s-o fac şi în continuare, dar timpul vine şi aduce cu el şi finalul. În concluzie, m-am bucurat mult pentru biserica noastră, pentru faptul că ea există şi pentru că oriunde în lume te vei afla, ştii că acolo găseşti prietenii tăi în Hristos.

25. Adevărata fericire

29 aprilie 2013

Am încercat să sper în disperare, ca un alergător care simte că se apropie de performanţă, cu durerea îndoielilor până în ultimă clipă.

Am alergat toată viaţa mea aproximativ de unul singur, deşi am avut prieteni. Am iubit cu disperarea absurdului, într-o muzică de o tristeţe care te poate frânge. Am fost omul superficialităţilor şi al iubirilor infinite, ca un jucător în forţă, dar care nu ştie cu siguranţă echipa în care joacă. Am fost chinuit de gânduri mai bune sau mai rele şi de cele mai multe ori inutile. Nu am făcut deosebirea aşa cum trebuia între ce e bine şi ce e rău şi am căzut adesea în dezorientarea tinereţilor risipite. Am fost un copil rătăcitor cu modestia şi timiditatea nerealizărilor din viaţa mea. Am fost poate prea rigid, sau poate prea îngăduitor, atunci când trebuia să am certitudinea unei constante pe care nu am ştiut s-o găsesc. Poate că am rănit pe mulţi şi, în orgoliul meu despre care nu ştiam că există, am călcat peste ceea ce ar fi trebuit să apar, să ocrotesc, cu propria-mi viaţă, cu propria-mi bunăstare. Am dat cu piciorul fericirii adevărate, căci nu am ştiut-o, pentru că nu am învăţat despre ea şi poate că nu am avut în sânge aşa ceva. M-am îndoit aproape întotdeauna şi am sperat într-o materialitate inexistentă. M-am agăţat de ceva înşelător şi am gustat din plin deşertăciunea. Le-am consumat aproape pe toate şi mi-a mai rămas doar… puţină tristeţe.

Da! Puţină tristeţe, pentru că nu mai eram în stare de ceva măreţ şi atunci când am rămas cu acest puţin, am vrut să mă resemnez, dar nu am mai putut. Am suferit în tăcerea descompunerii până am murit. Şi abia atunci am înţeles că trebuie să accept această imanență a inexistenței, din care spre marea mea uimire a apărut dorinţa inexorabilă de a nu mai voi, de a nu mai înota în aceste ape, de a nu mai cere cu insistenţă, ci de a primi totul ca pe un dar de mare preţ. Am descoperit acum la urmă, că viaţa nu trebuie forţată să curgă

peste zăgazuri, ea trebuie trăită în lipsa ta. În lipsa ta, pentru că de fiecare dată eşti tentat să aduci cu tine cortegiul îngrijorărilor.

Am descoperit acum, la urmă, că pot trăi frumos, chiar prea frumos prin alţii, pentru alţii, abandonându-mă definitiv ca om preocupat de problemele mele inventate, căci cine mai sunt eu? Nu mai sunt nimic!

Şi ţi-am mai spus-o… ***Nimicul este totul*.**

26. Logica inversă

18 mai 2013

Dacă-ţi cere cineva haina, dă-i şi cămaşa, dacă vrea cineva să-ţi ia ceva cu forţa nu te împotrivi, dacă-ţi cere cineva împrumut şi nădăjduieşti să primeşti înapoi, ce mare lucru faci? Şi păcătoşii fac la fel.

Dacă cineva îţi trage o palmă peste obraz, întoarce-i şi celălalt obraz. Consideră-l pe aproapele tău mai presus de tine. Vezi mai întâi de interesul aproapelui şi abia după aceea de interesul tău. Nu umblaţi după lucruri înalte, ci rămâneţi la cele smerite şi aşa mai departe, într-o desăvârşită logica inversă. De ce a trebuit să vină în lumea noastră Isus, pentru a ne propovădui aceste lucruri total nefireşti nouă? Și mă refer aici mai ales la cei care ne considerăm creştini... De ce atâta drum de acolo de unde a venit ca să nu pricepem nimic sau aproape nimic..? Dacă noi toată viaţa noastră am dorit să avem o poziţie bună peste alţii, de lider dacă se poate, dacă tot timpul ne-am dorit în dreptul nostru una sau alta, să nu ne supere nimeni, să dăm pe mâna justiţiei un posibil pălmuitor sau delapidator din avutul personal, dacă pentru copiii noştri ne-am dorit să fie, să ajungă, să aibă, să fie deasupra altora şi ca minte şi ca avere, că deh!, nu ştiu cine ar putea gândi că propriului său copil ar putea să–i fie bine şi într-o poziţie smerită... Ce te faci când vezi că tot ce proclama Mântuitorul îţi vine pe invers, în această logică “sucită” venită peste noi din spaţiile siderale şi pe care o lecturăm cu plăcere, o adulmecăm prin apropiere, o predicăm, dar nu-i găsim aplicabilitate şi preferăm să ocolim subiectul. Sau dacă se poate cumva interpreta simbolistic, în speranţa neconformităţii cu exprimarea literală... Dar hai să nu o mai ocolim inutil, căci şi dacă am face-o 40 de ani precum evreii în pustie, tot acolo ajungem, iar disonanța exprimărilor doctrinei creştine se va releva la nesfârşit.

M-ai întrebat dacă o înţeleg pe Ana Karenina în gestul ei disperat, sătulă de anostul unei căsnicii îmbâcsite în fixismul enervant al lui Karenin, în lipsa lui de afecţiune, deşi regizorul filmului pe care l-

am comentat împreună a îndulcit destul de mult comportamentul acestui soţ care nu era capabil să ofere iubirea visată. Pentru Anna Karenina a fost ca o lovitură de trăsnet apariţia acestui Vronski, cu iubirea lui totală, cu revărsarea bucuriei dragostei pe care sărmana de ea nici nu a bănuit-o şi care a disperat-o infinit. În faţa dragostei fulminante, Anna Karenina cedează şi renunţă la tot ce avea, avere, statut social, copil. Primeşte din plin oprobriul general, îşi sacrifică existenţa pentru trăirea unor clipe de dragoste nebună şi ieşită din tipare. O înţeleg. Cred că toţi am fi căzut la fel. Este o forţă irezistibilă, o logică firească ce funcţionează infailibil. Și totuşi?

Şi totuşi există şi logica inversă. Să nu-ţi pui mai presus interesul tău, fie material, fie sentimental. Mai bine suferi tu în tăcerea frământărilor tale, dar nu dai dureri de cap aproapelui tău. Şi chiar dacă te gândeşti că putea face un sacrificiu de dragul suferinţei sentimentale a lui Vronski, tot nu poţi ieşi din logica inversă. Căci făptuirea pe care o cere ea este o făptuire în adevăr. “Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr”. Şi noi, oamenii, *nu înţelegem fericirea care vine din lipsă totală de dorinţe personale*. Aşa ceva este pentru noi absurd. Într-o singură variantă acest sens există: dacă murim.

Cel care va trăi în mine după moartea mea şi pe care îndrăznesc să spun că-L cunosc va avea cu siguranţă o logică inversă.

27. Unirea cu Dumnezeu

19 mai 2013

Zilele trecute, Laura mi-a recomandat să citesc un articol apărut în ziarul săptămânal "Lumina", intitulat "Unirea cu Dumnezeu". http://ziarullumina.ro/spiritualitate/unirea-cu-dumnezeu-si-rugaciunea.

Găsesc foarte interesant articolul, motiv pentru care ţi-l recomand cu căldură. Am avut, pentru a nu ştiu câta oară, revelaţia unui adevăr afirmat direct în paginile Scripturii. Se spune că pentru a ne naşte din nou trebuie ca "eul" să moară, să nu mai existe. Ne exprimăm frecvent astfel, când vorbim de substituirea acestui "eu" decedat, cu prezenţa lui Isus în noi, sau mai bine zis, prin prezenta Dumnezeiescului, manifestat prin Duhul Sfânt. Până aici pare a nu exista contradicţie în exprimarea biblică, vezi Galateni 2:20: "Am fost răstignit împreună cu Hristos, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine".

Ideea pe care vreau să ţi-o transmit este următoarea: Dumnezeu nu ne vrea morţi ca entitate spirituală, El vrea moartă numai latura rea, adică ceea ce este greşit în noi şi contravine principiilor sale. Noi zicem că "eul" trebuie să moară, dar dacă acesta ar muri cu totul am concluziona precum Cioran că aici este vorba de un asasinat divin.

Exprimarea ar fi corectă dacă prin "eu" s-ar înţelege numai partea negativă, dar se pare că de cele mai multe ori acceptăm integralitatea acestei structuri spirituale. De altfel, ce mare realizare ar avea Dumnezeu, dacă noi am muri definitiv şi El ar locui pe deplin în noi, fără noi şi fără obiectul dragostei pentru care a apelat la creaţiune. Îmi este foarte clar că trebuie să existăm în continuare, dar nu oricum, ci trebuie să funcţionăm într-o nouă formulă: duhul omului în simbioză cu Duhul lui Dumnezeu ca şi tulpina cu mlădiţele, să nu mai gândim unilateral pentru că în momentul în care am reuşit să ne naştem din nou, fiinţa noastră devine un complex spiritual şi nu mai putem acorda

prioritate entităţii spirituale şi materiale care am fost înainte. Aproapele tău devine trup şi suflet cu tine şi cu Dumnezeu, astfel încât nu mai poţi gândi despre el decât ca şi despre tine. Ochiul stâng nu este mai privilegiat decât dreptul, pentru că împreună formează acelaşi trup.

E lucru mare să pricepem noi aceasta, să ne transpunem aici pe pământ în atmosfera cerului, într-o stare de extaz şi enstază simultană. Trebuie să recunoşti că ideea e biblică, dar extrem de greu de pus în practică. *Când vom ajunge să înțelegem că suntem una cu Dumnezeu, vom fi total surprinşi de ce se întâmplă cu noi*.

28. Din dragoste

3 iunie 2013

Am rătăcit în ultima vreme prin pustiul livezilor de măslini, sus pe înălţimile de la Capo Cacia, fără să văd orizontul care aproape îmi acoperea toată partea vizibilă a lumii. M-am plimbat dezlânat pe drumuri de ţară, în Sabatul în care nu găseam nicio biserică, orbit de neînţelegerea a tot înţelesului pe care îl simt numai, fără putinţă a-l definitiva în vreun chip. Am privit în treacăt la trandafirii sălbatici din prea puţin înţeleasa Sardinie, ca un poet în ţara prozelor fără de graniţe, în care dacă se aude ceva cu siguranţă că ţi se pare. M-am tot învârtit în ultimul timp pe lângă splendoarea albastrului infinit al Mediteranei şi am încercat să cuprind în inima mea ceea ce nu se poate cuprinde în cuvinte, căci cuvintele nu au esenţă şi chiar în temeinicia lor nu pot reda puterea dragostei care mă tulbura.

Nu vorbesc acum despre eros, ci despre *agape*. Vorbesc despre *agape*le meu şi al tău, al nostru în general, dar acum sunt prea egoist în căutarea mea de mine, care de fapt eşti Tu, care umpli totul cu dragostea ta şi care ne faci dependenţi de ea într-o tainică îndumnezeire. Ce poate face omul singur în acest univers înspăimântător de nedefinit? Cum poate omul să pună liniştit piciorul pe un drum despre care doar bănuie că există? Cum pot eu să stau în acest echilibru imposibil, fără să am asigurarea că Tu nu mă vei lăsa să cad?

Ce este această Dragoste pe care toţi o căutăm şi despre care aproape niciodată nu ştim nimic? O avem fulgerător prin faţa ochilor, după care dispare în ireal. Ai simţit vreodată o dragoste ciudată pe care doreşti să o reverşi nu asupra cuiva anume, ci o dragoste pur şi simplu *dragoste*, care aproape că doare şi care te face să vezi lucrurile printre lacrimi ? Detaşat de propria fiinţă care nu mai contează deloc şi pentru care nu mai doreşti nimic, pentru că de fapt eşti mort. Ţi-am vorbit adesea despre această cea mai plăcută moarte. De fapt, nu e vorba despre o moarte, ci e vorba despre o înviere în toţi şi toate şi mai ales

în Dumnezeu. Ce poţi iubi mai întâi, când chiar tu faci parte din dragoste? Poţi iubi obligatoriu totul, cu bune şi rele, dar mai ales cu rele, căci dragostea adevărată e ca un balsam care poate vindeca. Această *agape* ne leagă, ne unifică, iar pe mine mă face să umblu în disperare prin locuri prin care cu siguranţă exişti, pe lângă salcâmii de la Tisita, pe nisipul de pe plajele copilăriei sau chiar în disperarea modernismului din insula Sentoza. Te-am căutat punctual şi de multe ori în concretul unor coordonate geografice, prin locuri prin care cu siguranţă ai trecut, căci ţi-am văzut urma lăsată pe nisipul plajelor şi adierea respiraţiei tale, dar nu am simţit decât nebunia mersului în gol. Ştiu sigur acum că Tu exişti peste tot*, dar cel mai mult mi-ai bântuit sufletul şi pe cărările lui îmi doresc să cutreier la nesfârşit, pentru că acolo mă cotropeşti cu prezenţa dragostei tale*. Am ajuns iarăşi acasă. M-am întors la mine, la Tine, la noi.

Mâine dimineaţă am o întâlnire specială cu Tine. Am multe să-ţi povestesc şi sunt convins că şi Tu îmi vei povesti. Dar până atunci...

29. Gangnam style

5 iunie 2013

A trecut moda când oamenii se adunau în grupuri majoritare să se închine unei zeităţi, în numele unei religii, conştientizând un Dumnezeu omniprezent. Observ pur şi simplu această tendinţă din partea unei generaţii educate, liniştite chiar cu excepţia unor exaltări seminevinovate la percepţia unui ritm anume, sau a unei euforii la limita moralităţii. Se duc vremurile lampioanelor pe Gange şi ale mulţimilor adunate într-un Paște catolic emoţionant şi pur religios? Există la orizont ameninţarea unei platitudini de opinie, sau e ceva benefic care va duce în curând la o ruptură impusă chiar de nevoia de Dumnezeu? Observ cu deosebire acest lucru la tineri. Copiii ăştia au o conştiinţă colectivă ciudată, dar nu-i poţi acuza nicidecum de scenarii diavoleşti. Tendinţa apare ca o manifestare fără nuanţe religioase, mai degrabă desprinsă dintr-o stare de alienare colectivă de tipul Gangnam style. Probabil că ai văzut videoclipul. Eu am un văr care are o vorbă, “nebunia cât casa”. Recent a depăşit un miliard de vizualizări pe youtube. Sunt la Singapore de două zile. Gangnam style! Asta e deviza. Foarte mult tineret. Am rămas surprinşi încă de când am decolat de la Doha de mulțimea de tineri. Pe unde mergeam, stricam media de vârstă. Pe bătrâni i-am întâlnit în mod surprinzător prin aeroporturi, ocupându-se cu curăţenia, prin restaurante la debarasat sau servit, pe la wc-uri făcând șmotru etc. Am aflat că nu ies la pensie. Tineretul, în schimb, a umplut mall-urile, străzile, cazinourile, sunt foarte bine crescuţi, mânuiesc excelent computerele, tabletele, au de cele mai multe ori căşti în urechi şi socializează în eter şi uneori în realitate. Se adună toţi în grupuri din ce în ce mai mari şi sunt pe cale să-şi facă o religie a lor într-un crez nedefinit, neraportat la ceva concret şi având pretenţii neexprimate. Obosit de forfotă de pe Orchideea Street, am poposit sâmbătă seară pe o terasă plină cu tineri. Prin uşa larg deschisă se vedea frenezia înghesuielii.

Era aproape de miezul nopţii şi se pregăteau să-şi petreacă weekendul fiecare după inspiraţie şi posibilităţi. Oricum, prin părţile acelea nu se fac mari deosebiri între cei cu stare financiară bună şi cei fără. Există o comuniune a vârstei şi nimic mai mult. Era o veselie ca în timpul tinereţilor mele.

Dintr-un punct de vedere, nimic nu s-a schimbat, dar plutea în aer acea efuziune a misteriosului liant, într-o unire a simţurilor şi gândurilor care duce la dispariţia personalităţii. Asistăm parcă la ritualul pinguinilor, în superba lor manifestare colectivă, urmând conduita şi manifestările împerecherilor. M-am bucurat pentru bucuria lor şi m-am întristat imediat la gândul destrămărilor de speranţe şi al aruncării în singurătatea care va veni. Marea majoritate dintre cei de pe aceste meleaguri sunt deosebit de şcoliţi, în special în domeniu IT. Sunt foarte bine crescuţi, sunt îmbrăcaţi bine şi legislaţia locală nu le permite excese, sunt copii buni. Nu ştiu ce să spun. Poate că asta este cea mai bună stare din care să se poată înţelege nevoia de fericire. Toate par bune acum pentru ei şi chiar nebunia Gangnam style poate fi trecută la cultură, şi cariera în IT şi siguranţa unei slujbe la o firmă prosperă, într-o zonă prosperă, te pot duce cu gândul că va fi suficient şi totul din aproape în aproape cu o viteză infernală, pe care experienţa mea personală o certifică. Este totuşi o stare de mulţumire, de fericire limitată de firescul problemelor cotidiene. Presimt această ruptură de care pomeneam mai sus. Oamenii au nevoie de mai mult, au nevoie de ceva care trebuie să explodeze.

În nebunia “Gangnam style” e nevoie ca cineva mai nebun să strige: ***CRISTOS A ÎNVIAT!***

30. Statistică

7 iunie 2013

Într-o lume bolnavă suntem prea bolnavi ca să mai înţelegem cum e sănătatea. S-a acumulat prea multă suferinţă amestecată colectiv şi individual, ca să mai putem pricepe starea de bucurie. ...O suspiciune generală în care incertitudinile noastre ne împiedică să vedem desluşit în această lume obscură. Există o durere universală ce nu poate fi desăvârşită fără hăul imens de dureros care urcă din sufletul nostru bântuit de singurătate. Necredinţa unei lumi întregi depăşită din loc în loc de excese individuale care vin din tulburări demonice ne devastează orice speranţă în dreptul universal. Nu mai există încredere câtuşi de puţin în virtute şi meritocraţie. Totul se estompează când vine vorba despre curăţenie morală şi explodează efectiv în culorile aprinse ale unui penel descreierat atunci când vorbim despre lucrurile cotidiene ale acestei lumi alienate.

Să crezi că cineva te iubeşte cu adevărat, să crezi în naivitatea ta că există sentimente curate, dezinteresate, pornite din inima unui muritor în rezonanţă cu dumnezeiescul, să vezi ceva ce-ți pare a fi un diamant nepreţuit, să vezi splendoarea în esenţa ei şi bunătatea sinceră, să le vezi pe toate ca într-o oglindă a sufletului... şi dintr-o dată totul să dispară brusc într-o mocirlă.

Dacă ai privit frumuseţea într-o astfel de oglindă, sau poate dacă ai avut vreodată un vis atât de minunat, sau dacă pe toate acestea le-ai văzut aievea, de cele mai multe ori în limitata noastră existenţă, aici în îngustimea înţelegerilor noastre a intervenit deziluzia. Deziluzia dă deziluzie şi tot ce părea dar de la Dumnezeu s-a transformat în venin, în fiere, în cancer, în dezastru, pentru că aşa zice pur şi simplu statistica.

Am fost bucuroşi trei zile, am fost optimişti şi chiar fericiţi, am zis că e bine şi cei din jurul nostru ne-au apreciat şi am crezut şi noi înşine că nu suntem chiar de aruncat, ne-am atribuit ceva merite şi pentru unii mai performanţi în materie lucrurile s-au prelungit la săptămâni sau

luni, dar statistica spune că în orice creştere trebuie să intervină o descreştere. În lumea noastră, lucrurile astea în descreştere au o amploare maximă, ne distrug efectiv câteodată şi ne întorc cu susul în jos toate stările anterioare.
Da, vorbesc strict despre statistică şi trebuie să remarc cu rigurozitate că această statistică este clar în favoarea degradării, a dezorganizării sau, cum le place fizicienilor să zică, entropia universală este în creştere. Adică gradul de dezorganizare ce duce efectiv la dezastru în mod natural în univers este în creştere. Am mai auzit aceste cuvinte acum 2000 de ani la apostolul Pavel precum că în vremurile din urmă lucrurile se vor strica rău de tot, suntem pregătiţi oarecum şi nu vrem încă să luăm aminte.
Da, vorbesc aici despre statistică. Ai văzut cum arată clopotul lui Gauss? Toate valorile sunt îngrămădite în căciula respectivă. Noi, oamenii, aşa suntem din punctul de vedere al nefericirilor, îngrămădiţi în această mare căciulă a dezastrului; ne înscriem cu brio în această statistică, căci largă este calea ce duce la pierzare.

Cred că nu te-am liniştit deloc cu aceste explicaţii. Dar nici nu am vrut.
Aici m-am oprit cu scrisul, dar nu am mai apucat să-ţi transmit mesajul. Azi am avut o discuţie cu Andrei care, în mod surprinzător, mi-a ridicat aceeaşi problemă a nestatorniciilor psihice, acelaşi subiect despre labilitatea stării de agregare sufleteşti şi, culmea, mi-a dat şi soluţia: *nu poţi să eviţi aceasta pentru că aşa suntem noi, oamenii, structuraţi*. Suntem impresionabili la ceea ce ni se întâmplă şi nu putem să nu fim astfel perturbaţi. Soluţia, spunea el şi trebuie să recunosc că îi dau dreptate, e să reuşeşti să te exteriorizezi, în sensul debarasării totale de problema ta personală.

Să existi pur şi simplu ca o fiinţă exterioară ţie.

Naşterea în duh, zice teologia, şi aici e vorba de un duh care nu-ţi aparţine.
E o tehnică – trebuie să recunoşti.

31. Dinozaurii

23 iunie 2013

Niciodată nu am crezut altceva decât că dinozaurii sunt niște interpolări în timp ale unor stări de lucruri de la creație înapoi, chiar dacă există așa-zisa certitudine în privința unor oase datate cu carbon 14. Aici sunt multe de spus și am mai relatat mai pe larg acest lucru. De data aceasta, vreau să spun cu totul altceva.

Acum câteva zile mă aflam la Singapore, acest paradis al vegetației luxuriante și riguros supravegheate. Acest paradis al curățeniei urbane, sustinut de o legislație care nouă ni se părea comică. Acest paradis investițional, căci, așa cum spun statisticile, aici se află cel mai propice mediu de afaceri din întreaga lume. Eram deci într-un loc care-ți poate sugera orice în afară de ce mi-a trecut prin cap, ca o revelație de o zi. Aceste țări au, ca organizare statală, o formulă propice, eficientă, bună și putem spune că între cetățean și stat sunt încă relații sănătos așezate. Încă. Însă, conform experienței altor state mai vechi, procesul de pervertire se va instaura și acolo și semnele au început deja să se simtă. Taxele au inceput sa se majoreze, iar statul să aibă apucături polițienești exagerate, și cu timpul se va instaura și în această parte a lumii supremația statului asupra cetățeanului, contrazicând rațiunea pentru care a fost creat, și anume să servească, să sprijine și să apere cetățeanul. În acest mod am ajuns să fac o cugetare spontană asupra unui subiect dintr-un repertoriu total diferit, dar în esență același.

Am certitudinea că dinozaurii din epocile anterioare sau imaginare, așa cum îi percep eu ca ființe reale, dar virtuale, nu au murit din cauze meteoritice sau alte dezastre naturale extreme cum se presupune. Nu ! Ei au murit din motive de ordin intern. Crescuseră așa de mari și erau atât de puternici, încât nu mai aveau rivali. Înmulțirea a devenit explozivă și hrana insuficientă, încât moartea lor s-a datorat lipsei concurenței. Se spune despre Singapore, Thailanda, Malaezia, Indonezia că sunt adevarați tigri ai dezvoltării economice. Dintr-odata

am avut revelația faptului că actualele structuri statale și mai ales cele din zona euro au devenit așa de lipsite de opoziție din partea cetățeanului, încât au început practic să devoreze mai tot în materie de bugete. Toate strategiile “deștepte” au fost inevitabil in favoarea persoanelor privilegiate de a se afla la conducerea acestor mecanisme statale. Până când și legislația emanată s-a elaborat în interese personale, in favoarea indivizilor aflați la guvernare, în disonanță evidentă cu interesele obștei. În general, vorbim de acapararea resurselor de către state și asistată în același timp de incompetența managerială care împinge acești monștri la devorarea faunei economice, împotriva legilor de conservare. Se aplică din ce îin ce mai mult la nivelul acestor state canibale, principiul invers al jefuirii propriei populații, în loc să le asigure protecția. Statele au în ultimul timp o tendință de umflare artificială, pană acolo încât aproape că nu se mai pot ține pe propriile picioare. Fiecare slujbaș mai important al statului, din țări ca România, a încercat să-și aducă pe posturi bine plătite și in genere lipsite de responsabilitate, nepoți, cumnați, copii, amante etc., fără să țină seama de îndatorarea din ce în ce mai mare a populației, care sustine mecanismul statal. Și asta nu e decât un mizilic, toate cheltuielile statului fiind umflate până la ciroză financiară, astfel încât aceste animale statale supradezvoltate, cu un apetit enorm pentru consum, vor ajunge în cel mai scurt timp precum dinozaurii din vechime. Nu vor mai avea ce să mănânce. Cercetătorii mileniilor următoare probabil că vor găsi osemintele acestor monștri și vor încerca să găsească explicații mulțumitoare. Eu, personal, nu știu care vor fi acestea, dar cu siguranță că relicvele acestor organizații socio-politice vor sta priponite în paginile istoriei și vor putea fi date ca exemple.

Astept cu nerăbdare această catastrofă reparatorie...

32. All inclusive

24 iunie 2013

Există un grav dezacord între economia reală și economia rezultată din indicatorii listați pe burse. Aproape că a început să nu mai existe legături între cererea și oferta reală, din piața și cererea și oferta din piața bursieră, care în mare parte se bazează pe speculații. Spre exemplu, ca să mă înțelegi mai bine, din cererea și oferta zilnică de petrol reală, necesară funcționării industriilor, a automobilelor etc. și cererea și oferta speculativă este un raport de circa 1/5, sau mult mai mic în cazul altor bunuri. Există, cum spun specialiștii, o mare divergență.

Ce se va întâmpla dacă lucrurile speculative se vor opri fie prin legislație, fie prin alte procedee de alt ordin? Desigur, consecințele nu pot fi estimate la adevărata lor valoare. Dar ce mi se pare și mai grav este forțarea notei. În sensul pompării de bani în direcția nefuncționalității, a inutilului. Cei care au posibilitatea să fabrice banii (FED-ul american) au tipărit până în acest moment trilioane de dolari și i-au pompat în industrii care, în mod normal, trebuiau să moară sau să-și diminueze drastic producția. Stocurile de mașini noi, fabricate de concerne precum Ford, General Motors, Chrysler etc. se văd din satelit cu ochiul liber si ele in mod artificial prin acest procedeu de alimentare cu bani fortat, mai supravietuiesc inca, angrenand personal muncitor , creand un oarecare echilibru social de moment și întreținând un circuit economic pe orizontală, într-o disperată dorință de a rezista dezastrului care, în mod natural, nu poate fi oprit decât pentru puțin timp. Acesta e doar un exemplu, poate mai putin reprezentativ, dar s-au creat diverse alte produse care aproape că nu folosesc la nimic, cum sunt așa-zisele produse derivative :"arme de distrugere în masă " (după cum spunea marele trader american Warren Buffett), produse total himerice și care întrețin o activitate economică, dar fiind inutile prin ele însele. Nu vreau să intru în detalii. Imaginează-ți că au ajuns să se comercializeze lucruri care de fapt nu există, comert ce întreține o

adevărată industrie a derivativelor. Din dorința nebună de plasamente, se vând și se cumpără chiar inutilul sau, mai mult, nocivul. Adică după ce că dai banii pe ceva care nu-ți trebuie, pe deasupra mai e și nociv.

Am poposit ieri la un hotel în Bulgaria, în care pachetul de servicii vândut era binecunoscutul "All inclusive". Pe lângă cazarea propriu-zisă, cât timp stai în hotelul respectiv, poți să mănânci și să bei tot ce-ți poftește inima. Eu am stat o zi, dar acolo se vine cu săptămânile și se stă prin recepție, pe la baruri, restaurante, piscine, spectacole și poți servi până crapi. De ce zic așa? Pentru că exact așa se procedează. După ce că dai o grămadă de bani, mai bagi și ficatul în pioneze, stomacul, fierea, pancreasul și ce s-o mai găsi. Prea puțini ponderați există pe lumea asta. Am analizat cele mai teribile burți și am încercat să ghicesc în spirit tipic de cârcotaș cam ce s-ar putea găsi în ele. Groaznic! Pentru acești indivizi, ar trebui să se inventeze de urgență "All exclusive". Adică post și rugăciuni, că altfel nu cred că se mai fac bine. Am reușit cu chiu, cu vai să rezist ispitelor, dar trebuie să recunosc că mi-a fost foarte greu.

Mi-am dat seama atunci că toată omenirea, de fapt, are tendința să se transforme într-un "all inclusive". Ai sau n-ai nevoie de anumite bunuri, ele se fabrică și aproape că ți se bagă pe gât. În curând o să ne lase ficatul!

33. Incertitudinea

30 iunie 2013

Întotdeauna mi-au plăcut călătoriile în timp. Azi, mai mult ca oricând în ultima vreme, m-a cuprins un dor să cutreier prin vremuri de odinioară și pe meleaguri pe care le am proaspete în memoria ultimilor ani.

Mi-am ales Franța provincială, cu infuziunile ei pariziene de la sfârșitul veacului al XVIII-lea. Ce părere ai? Ciudat, nu?

Azi e duminică și afară plouă. După căldurile care au fost în ultimul timp, se simțea nevoia atât termică, dar mai ales psihică să se mai întâmple și altceva. După ce mi-am facut programul de rutină, ca în fiecare dimineață și despre care nu vreau să pomenesc acum, am început să-mi aranjez niște cărți și mi-a căzut în mână romanul "Eugenie Grandet" al lui Honoré de Balzac. Atunci mi-a apărut brusc dorința de care îți spuneam la început. Recunosc că-ți trebuie un oarecare grad de deteriorare, ca să nu-i zic altfel, să poți citi de plăcere așa ceva în timpurile noastre, când se pare că nu mai găsești aplicabilitate și totul trebuie upgradat.

E prea multă tehnologie în ultimul timp. Totul devine computerizat până la ridicol. Și ca să mă înțelegi, m-am urcat în propria-mi mașină care mi-a afișat pe bord că nu mă recunoaște în calitate de proprietar și nu a vrut să pornească. Pentru moment, am vrut să-i arăt factura, dar evident că nu o aveam la mine, așa că am sunat pe fiu-meu, care mi-a explicat algoritmul de identificare. Curată nebunie. Am început să vorbim cu fiarele.

Dar sa revenim. Mai simte omul nevoia de evadare? Eu zic că da. Când simte că nu se mai regăsește în universul în care trăiește și care-l însingurează în plină aglomerație urbană, există, cel puțin în dreptul meu, dorința de a-și da întâlnire pe alte coordonate temporale și geografice. Așa se face și acum, când la mine în casă s-a așternut pacea, ajutată de interferența unui timp mai liniștit și care era mai

apropiat de sensibilitatea simțurilor și a trăirilor fără prea multe zgomote, dar încărcate de misterul exaltărilor sentimentale.

Eugenie Grandet. Ce personaj! Am ajuns la jumătatea cărții și m-am oprit. Cât tumult sentimental, câtă emoție sensibilă. Am retrăit momentul sublim al dragostei la prima vedere, de care ești capabil în fapt numai la vârsta propice, fără să realizezi absurditatea filozofica și fără putința unor argumentații fiziologice. Eugenie cade răpusă de o dragoste nebună în direcția vărului său parizian, un dandy plin de accesorii de "mare rafinament", aurite, poleite, de un "bun gust evident" și care denotă o temeinică cunoaștere a modei Parisului din vremea aceea. Balzac nu omite aceste acareturi ce o zăpăcesc sentimental pe Eugenie, care roșește la cea mai mică întâlnire a privirilor cu vărul Charles.

Hai să ți-o zic pe-aia dreaptă: din punctul meu de vedere, cel actual, mi se pare o prostie. Reține că am zis *mi se pare*. Insist pe această afirmație pentru că am totuși sentimentul unei neliniști interioare. Să cazi răpus din dragoste nebună, iresponsabilă, fără fundamente morale, nerealizând că toate vedeniile tale de moment sunt alimentate de funcționarea biochimiei la nivel neuronal, cu implicații genetice de perpetuare a speciei, este o realitate care nu se prea poate nega. Și aș putea continua în direcția asta, dar cu siguranță că aș deveni prea sadic...

Chestiunea aceasta îmi aduce aminte de cartea lui Dulcan, "*In căutarea sensului pierdut*", în care autorul face o mărturisire despre iubirea vieții lui, după mulți ani de la întâmplarea cu pricina, când, ajuns neurochirurg, privește povestea respectivă strict din punct de vedere fiziologic, asasinând pur și simplu sensibilul sentimental, spre enervarea iubitorilor de romane de dragoste.

De multe ori, surprind la tineri, acum în epoca mobilului, schimburi de SMS-uri care le înflăcărează inima și le dau palpitații într-o atmosferă sacră în timpul programelor bisericesti sau de altă factură și-și imaginează că nimeni în jurul lor nu pricepe secretul și adâncimea sentimentelor exprimate în eter. A trecut un secol și jumătate și nu s-a schimbat nimic.

Suficient! Probabil că am reușit să te enervez.

Personal, azi am găsit ce căutam. M-am plimbat prin proprietățile provinciale ale bătrânului dogar Grandet, am participat cu o bucurie nespusă la cina dată în onoarea Cruchot-ilor, am regăsit farmecul conversațiilor de atunci și linistea timpului de altă dată, dar mi s-a întâmplat altceva și mai interesant:

După cum ai văzut mai devreme, am afirmat că *mi se pare o prostie,* referindu-mă la iubirile noastre mai mult sau mai puțin exprimate. Am început să am îndoieli până la schimbarea totală a interpretărilor ce deveniseră o certitudine. Am avut imediat sentimentul vinovăției făcând afirmația respectivă. Am verificat mai în amănunt și am înțeles că de fapt, în sufletul meu, lucrurile au cam luat o întorsatură către vremurile din tinerețea mea. Am început să am acum îngăduința vârstei, sau poate înțelepciunea care mi-a lipsit, sau poate o scurtă amnezie a început să mă trimită înapoi în timp... Poți oare judeca inima unui om cu inima altui om? Cu ce drept să ștergi așa simplu niște trăiri emoționale care sunt sacre prin concepția lor?

Am privit în urmă și a început să-mi fie rușine. Toți am fost tineri, sau suntem chiar acum tineri. Se întâmplă ceva cu mine. În ultima vreme am o singură certitudine: INCERTITUDINEA.

34. Așa e și cu Dumnezeu!

1 iulie 2013

Am de gînd să-ți spun niște lucruri deosebit de trăsnite, tocmai prin faptul că sunt prea adevărate ca să poată fi luate în seamă. Fii atent că trag cu proiectile grele.

Ai văzut filmul "Life of Pi"? Povestea adevărată nu putea fi credibilă, așa că personajul principal a trebuit să inventeze altceva care s-ar fi întîmplat și care, în nebunia accepțiunilor omenești, ar fi putut finaliza dosarul firmei de asigurare. În general, omul are nevoie de ficțiune sau chiar de absurd pentru a justifica ce se întîmpla cu el, cu viața lui, cu familia lui și nu vede evidența. Fii atent că te pun în fața unei situații concrete de viață, din care vei putea înțelege simplitatea rețetelor adevărate:

-Vrei să ajungi să conduci o companie multinațională? Să ai un salariu de 20 000 de euro pe lună ? Sau să devii mîna dreaptă a lui Bill Gates, în cel mai scurt timp posibil? Hmmm… Sau să fii în fruntea unei instituții în care valorile sînt corect așezate? Atenție! Nu vorbesc aici de partide, guverne, parlamente, cu instituțiile lor aferente. Presupunînd că nu te împiedica în vreun fel cazierul, cunoașterea limbii sau studiile minim necesare și mai presupunînd că vrei să ajungi acolo, necomentând deloc rațiunea pentru care vrei, trebuie să faci următoarele:

1. Să te duci la compania respectivă și să ceri să te angajeze fără salariu trei luni, deci fără pretenție de retribuție și fără pretenția angajării ulterioare.

2. Dacă ești angajat după perioada de probă, să nu te intereseze ce salariu ai și să nu emiți niciun fel de pretenții.

3. Să-ți faci datoria din toată inima ta și din tot sufletul tău, chiar dacă ești nedreptățit și să-ți iubești colegii; și mai ales pe cei ce te-au nedreptățit.

4. Să fii fericit cu ce ai și să nu-ți dorești nimic mai mult, dar munca ta să fie un exemplu de devotament.

5.Să nu-ți treacă prin cap să-ți însușești ceva în afară de ceea ce ți se oferă și să fii foarte mulțumit cu ce primești.

Vei vedea că vei începe să fii apreciat și chiar iubit de colegi și de șefi.

Din acel moment e posibil să fii promovat. În instituțiile în care funcționează meritocrația, cam așa se întâmplă. Trebuie să recunoști că deja ai devenit sceptic și ai și argumente. Dar să continuăm...

6. În momentul în care ești promovat, să fii conștient că funcția respectivă nu-ți aduce un mare beneficiu în privința bucuriei de a trăi.

7. Să nu-ți dorești acea funcție și să fii sincer în inima ta.

8. Să te intereseze ca toate lucrurile pe care le întreprinzi să fie morale și în interesul angajatorului.

Cu un astfel de comportament, vei fi promovat în continuare, până vei ajunge în cel mai scurt timp mâna dreaptă a lui Bill Gates.

Desigur că poți rămâne cu gura căscată și, evident, să nu crezi nimic din această poveste. De altfel, încearcă să o spui oricui și nimeni nu te va crede. Fiindcă varianta credibilă este alta:

Ai făcut universitatea la……, ai absovit “magna cum laude”, ai scris un tratat de I.T. după care învață studenții de la Harvard, ai fost inițiatorul proiectului “Tableta XYZ”, care a fost o revoluție tehnologică etc. etc. etc. și, vorba românului, așa ”mai vii de acasă”. Așa da! Acum e credibil !

Prima variantă nu poate fi acceptată.

Așa este și cu Dumnezeu!

P.S.

În seara aceasta m-am întâlnit cu nenea Prodan, care mi-a spus o poveste despre Newton. Nu știu de unde a auzit-o. Se zice că Newton avea pe biroul său un planetarium construit în miniatură. La un moment dat, cineva l-a întrebat:

-cine a construit acest planetarium?

-*Nimeni!* A răspuns Newton.

35. Despre valoarea adevărată a unui om sau despre ierarhia relațiilor cu Dumnezeu

14 iulie 2013

Cartea "Numeri" ne vorbește în capitolul 13 despre cele douăsprezece iscoade trimise în țara Canaan, care raportează o realitate de necontestat pentru poporul ales. Țara este inexpugnabilă. Cetățile sunt tari și locuitorii lor sunt uriași. Concluzia firească este ca războiul de cucerire să nu înceapă cu niciun preț.

Cu toate acestea, poporul greșește, pentru că nu ascultă de glasul lui Dumnezeu, care-I îndemna să cucerească aceste teritorii, asigurîndu-I de victorie.

În altă parte în Biblie, mai precis în Evanghelia lui Luca, capitolul 14, ni se vorbește despre inconștiența unui împărat care pornește un război împotriva altuia, avînd totala neînțelepciune să nu evalueze realist forța cu mult mai mare a adversarului său. Acest împărat neînțelept este o pildă care vorbește în secundar și în favoarea judecării realiste a unei situații, reprezentând un avertisment cu privire la decepția sau suferința care poate surveni ca urmare a începerii unor demersuri fără calcule riguroase. Avem de-a face, oarecum, cu o contradicție ce ne pune într-un fel pe gânduri. Mai grav ar fi fost, să zicem, dacă textul ar fi făcut precizarea că împăratul respectiv ar fi plecat la luptă prin credință; dar textul biblic ne menajează din acest punct de vedere.

E o dilemă care funcționează exact ca o dilemă reală, întrucât frecvent se întâmplă ca cineva să plece la o lucrare, bazându-se pe relația lui cu Dumnezeu, prin credința personală, în scopuri bune și cu credința că nu va putea fi abandonat de Dumnezeu la jumătatea drumului. Și, cu toate acestea, contradicția funcționează în foarte multe situații. Cum poți să faci așa ceva, fără calcule prealabile, din care să rezulte fezabilitatea acestei întreprinderi? Evident că vorbim de două situații distincte, dar sugerez aici o evidență rezultată în urma

unei percepții mai profunde a situației. Există două categorii de oameni:

În prima categorie intra poporul lui Dumnezeu, iar a doua erau cei ce primeau sfaturi despre cum ar trebui să se comporte dacă ar dori să-l urmeze pe Isus, adică "un împărat" sau " cineva dintre voi", cum e cazul întâlnit tot în Luca, în capitolul 14, cu referire la aceia care se apucă să zidească un turn, fără să-și facă serios socoteala posibilităților reale de îndeplinire. Avem deci, în cel de-al doilea caz, niște oameni care nu sunt ucenicii lui Isus și trebuie să se conformeze în consecință.

În primul exemplu, Dumnezeu are pretenția să-i urmezi sfatul fără prea multe calcule personale, iar în al doilea, să întreprinzi efortul unei judecăți riguroase, apelând la cunoștințele acumulate în domeniu și la abilitățile tale personale, fără să te bazezi pe sprijinul Lui.

De ce?

Există o relaționare certă cu Dumnezeu și care atestă faptul că unii dintre noi suntem mai apropiați de El, beneficiind de mult mai mult har decît ceilalți. Unii dintre noi reușesc performanțe fără eforturi, până acolo încât pot primi pâinea ca în somn (Psalmul 127:2), iar alții sunt nevoiți să facă eforturi de gândire și nu numai, în vederea realizării unor obiective, ca în exemplele din Luca, capitolul 14.

Această ierarhie a relațiilor omului cu Sursa înțelepciunii universale determină valoarea adevărată a unui om. Această Sursă nu numai că îi dă direct înțelepciune, dar îl ajută să se și perfecționeze.

Nu vreau să insist pe tema asta, dar cred că fiecare dintre noi a simțit această realitate pe propria piele. Între aceste două extreme descrise mai sus există o adevărată ierarhie, o scară a valorilor. Dacă vrei să urci scara, ține cont de o idee: relația cu Dumnezeu funcționează, printre altele, după un criteriu simplu: îl implici în viața ta, se implică în viața ta. Nu îl implici, nu se implică.

"Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi" (Iacov 4:8).

36. O călătorie la Bangkok

14 iulie 2013

Pe cine mai interesează azi călătoriile geografice? Poate pe mulți, poate pe puțini. Pe mine, îți spun sincer, nu mă mai interesează deloc. Am parte de ele acum, cînd nu-mi mai doresc, dar am ajuns să practic acest "sport" cu voluptatea trăirilor ascetice, în care sper să mă regăsesc sufletește în ciuda tumultului, al vacarmului.

Am plecat de la hotel dimineața. Era în jurul orei 9. Cînd am ieșit în stradă, era o căldură infernală și te trăznea imediat mirosul groaznic care venea dintr-o canalizare, probabil depășită dimensional. Am luat metroul pînă la Sky Train. Acest Sky Train este un metrou suprateran care se intersectează cu cel subteran și cu două drumuri suspendate într-o intersecție nebună, arhipopulată între niște mall-uri interconectate prin pasarele aeriene și subterane cu stația propriu-zisă; toate populate cu un adevărat furnicar de oameni de toate soiurile și rasele. De la indochinezi, chinezi autentici, filipinezi, malaezieni, thailandezi neaoși mai urâți sau mai frumoși, într-o colcăială disperată și, cel puțin pentru mine, total inutilă. Mă gândesc că mult mai bine ar fi trăit acești oameni în Thailanda pe care o știam eu din timbrele copilăriei mele, pe malul oceanului, printre palmieri și flori de orhidee, bronzându-se la soarele prietenos, în adierea brizei sau colindând pădurea tropicală pe spinarea unor elefanți - exact așa cum știam eu...

M-am oprit undeva la nivelul doi și am privit peste balustrada metalică. Jos, pe trotuar, puteai vedea o mulțime de negustori ambulanți înghesuiți unul într-altul, vânzând diverse insecte fierte sau prăjite, ciorbe preparate pe trotuar, cu ingredientele pe care le dorea clientul și care erau înșirate pe jos, pe caldarâm, pe mese sau butoaie întoarse cu fundul în sus; peste tot, ghirlande de orhidee și flori ornamentale la kilogram, printre tigăi cu creveți prăjiți, borcane cu ghimbir și alte acareturi cu privire la care Protecția Consumatorului din România ar fi înnebunit pe loc. Chiar îmi imaginam cum ar arăta un

desant cu mascați însoțiți de toate organele inventate de Europa în acest paradis al inocenței comerciale.

Dar florile erau peste tot, așa ca să detoxifice parcă melanjul calabalâcului. Sincer, îți povestesc că prima dată când am fost în celebra piață a florilor din Bangkok, am crezut că nu e adevărat. Tone de flori se comercializau vrac și nici măcar nu aveau cozi. Treceam printre tarabe și niciun vânzător nu ne interpela. Eram ca într-un univers paralel. Tot ce se întâmpla acolo, vânzarea și cumpărarea acestor cantități industriale de flori, se făcea fără să ni se acorde nici cea mai mică atenție. Am început să ne dăm cu presupusul. Eu și prietenul meu Viorel ne-am oprit lângă niște tarabe înțesate de flori albe și înconjurate de saci enormi, plini cu aceleași flori fără cozi și care semănau cu florile de salcâm. Le-am mirosit și am emis ipoteza că se mănâncă, întrucât, judecând logic, nu ar fi putut exista altă explicație. Am plecat de acolo năuci de cap, fără să înțelegem nimic. Toate aveau însă altă logică. Acești băștinași, cu miile și zecile de mii, căci vorbesc de o piață imensă, vindeau flori unor meseriași (care, firește, nu puteam fi noi cu figurile noastre europene) și care meseriași împleteau ghirlande multicolore, minuțios elaborate în diverse forme și modele; acestea erau cumpărate de către cei ce doreau să aducă ofrande la templele sau monumentele budiste, amplasate în mai toate locurile publice sau mai puțin publice.

Acolo jos, în mulțimea înghesuită în mișcarea ei browniană, puteai vedea numeroși oameni care cumpărau aceste ornamente florale, închizând astfel un circuit economic aparent fără logică. Cred că în Bangkok un procent însemnat din populație trăiește din această religie comercială. La noi, creștinii, există ceva similar în privința lumânărilor, chiar cu un procent de rentabilitate sporit, pe motivul reciclabilității materiei prime, că-ți vine să crezi mai degrabă că au fost inventate de evrei; sau poate chiar așa o fi...

Dar să revenim la intinerariul propus. Plecasem de la hotel împreună cu soția și familia Waihel. Destinația era un vaporaș pe fluviul Chao Phraya, care urma să ne ducă la marele palat imperial, aflat pe malul stâng al fluviului. Am coborît din Sky Train chiar în dreptul debarcaderului, de unde urma să ne îmbarcăm. Primul contact

cu fluviul este înscris în firescul atmosferei cu care deja eram familiarizați. Zgîrie-nori care se ridicau maiestuos pe ambele maluri, printre care puteai vedea o înghesuială de cocioabe, multe dintre ele lacustre, gata să se prăbușească sau în curs de surpare, fără să trezească niciun stres locatarilor care își vedeau liniștiți de preocupările lor cotidiene. Mulți dădeau la pește, cu ustensile improvizate, chiar din dormitor sau sufragerie sau debara sau cum vrei să interpretezi acele cascarabete parțial prevăzute cu pereți sau acoperiș fără să deranjeze cîtuși de puțin starea de "dolce farniente" a specimenelor băștinașe. Pe fluviu, prin locurile mai retrase, pluteau o mulțime de pet-uri, borcane, diverse ambalaje și chiar câte un câine mort și toată această imagine era acompaniată sonor de sirenele vaporașelor, șlepurilor, autopropulsate sau a remorcherelor minuscule, trăgând de niște barje excesiv de mari în convoaie enorme, printre plute deservite de plutași vâslind din greu pentru a păstra un curs favorabil în acest trafic naval besmetic. Poate nu-ți imaginezi că în acest timp ghizii thailandezi de pe vaporașele turistice îți spărgeau timpanele cu explicațiile lor urlate în megafoane, într-o engleză mai mult thailandezo-babuinică.

Ce am apreciat foarte mult a fost faptul că toată lumea se mișca. Pe maluri, pe docuri plutitoare improvizate, întâlnești vînzători de sucuri naturale, carcalaci prăjiți, ciucuri și măști, ghirlande de flori, saloane de masaj, formate din cîteva tărgi înșirate la soare, pe care te poți întinde și poți savura un masaj thailandez ca la mama acasă. Mai vezi pe alții cu niște vase mai mari în care se află niște pești pișcători, în care îți poți băga picioarele, în scopuri igienice. Ce să-i faci? Aici nu există pomana ajutorului de handicap, sau ajutorului social de orice fel, nu exista nici măcar pensie, așa că trebuie să te descurci.

Am fost exasperat de-a dreptul de diversitatea ofertei, dar nu m-am putut hotărî. Am debarcat în dreptul marelui palat și am ieșit în strada care ne ducea într-acolo. O stradă care îmi aducea aminte de târgurile improvizate pe lângă iarmaroacele de pe la noi. Pe diverse velințe, ziare, cartoane, erau înșirate la întâmplare fel și fel de obiecte care, cu siguranță, mie personal nu mi-ar fi servit la nimic. De la fotografii de epocă, bani vechi sau cuțite, bricege, coliere din fel și fel de materiale, împletituri diverse, papuci, genți brodate, și lista poate

continua aproape la infinit într-o inutilitate pestriță, pe care o priveam pieziș ca pe un fundal ornamental. Din când în când, ne aborda câte un localnic cu o poveste pe care o știam deja și la care oricum deveniserăm imuni. Chipurile, omul îți descria o situație neplăcută cu care urma să te confrunți și, contra unei sume modice, respectivul găsea soluția de moment. De data aceasta, am fost înștiințați de către un astfel de colportor în ale zvonisticii că marele palat era închis, dar el ne putea conduce contra unei sume de bani pe o poartă separată, fiind astfel printre puținii fericiți vizitatori în timp de prohibiție. Probabil că nu mică ne-ar fi fost mirarea când am fi dat peste miile de alți vizitatori intrați și ei prin cine știe ce alte porți clandestine. În privința noastră, trucul nu a ținut. Eram avizați în materie și, de altfel, ca români suntem destul de antrenați în potlogăriile noastre naționale, încât ale altora nu ne pot surprinde cîtuși de puțin. Oricum, față de panglicăriile țiganilor noștri din Paris, aceste trucuri locale îmi păreau sublimul naivității întruchipate.

În fine, am ajuns la palat. Mii și milioane de gură-cască, veniți de prin toate colțurile lumii să vadă ce n-au văzut. După ce ne-au chinuit suficient cu privire la ținuta vestimentară necorespunzătoare, ne-au pus să ne mai cumpărăm diverse cămăși sau izmene acoperitoare, în timp ce pe lângă noi treceau unii și unele destul de sumar îmbrăcați. Nu pricepeam mai nimic și era cât pe ce să interpretăm ca pe un afront personal; dacă nu am fi fost în Thailanda, acolo unde nu se știe nimic despre România și români, am fi crezut de bună seamă că au ce au cu noi. Dar nu! Culmea, era vorba despre niște detalii vestimentare pe care nu le-am înțeles și nici măcar nu am vrut să le înțeleg. Le-am luat ca atare.

Pe nevastă-mea au controlat-o pe sub broboadă, eșarfa cu care era înfășurată pînă la gât, să vadă dacă pe dedesupt are umărul gol - și asta în timp ce pe lângă vigilenta poliție trecea câte o tipă în maieu, destul de sumar înveșmântată, spre disperarea nevesti-mi. În fine, am ajuns în interior. Trebuie să suporți cîteva informații pe care am să ți le servesc în fugă și peste care poți sări fără probleme, căci și pe mine mă enervează în aceeași măsură.

Am intrat într-una dintre cele mai vechi clădiri, datând din 1783, pagoda în cinci trepte, care a fost prima sală a încoronării pentru dinastia Chakkri. Aici se află tronul negru al lui Rama I, bătut în sidef, un al doilea tron regal și patul regelui. Pe pereții vopsiți în verde și auriu sînt pictați îngeri ieșind din flori de lotus.

Complexul adăpostește și „Mănăstirea lui Buddha de Smarald”; **Wat Phra Keo** este unul dintre cele mai grăitoare exemple de temple ridicate conform tradiției locale. Douăsprezece sculpturi enorme reprezentînd iaci străjuiesc cele șase porți de intrare, în calitate de paznici și mesageri ai fericirii, totodată. Statui animaliere – elefanți, vite, lei – precum și statui ale unor creaturi mitice se regăsesc în exteriorul celorlalte clădiri.

O sală dreptunghiulară, cu zidurile exterioare vopsite în albastru și auriu și având un acoperiș în trepte, decorat cu mici orologii, adăpostește cel mai sfânt simbol al regatului: „Buddha de Smarald”– o statuie de numai 66 de centimetri, așezată pe un postament înalt de 11 metri.

O serie de legende circulă cu privire la originea acestei statui. Cea mai verosimilă spune că statuia a fost găsită în orașul Chiang Rai, în 1436, de armatele thailandeze. Apoi a urmat drumul bătăliilor, soarta sa fiind determinată de cursul îndelungatelor războaie care au răscolit această regiune. Oștile victorioase au luat totdeauna cu ei statuia lui Buddha și au păstrat-o în capitala lor. În sfîrșit, în 1782, ea a ajuns la Bangkok. În 1784, regele Rama I a proclamat statuia verde drept simbol sfânt, apărător al dinastiei Chakkri. Credincioșii thailandezi i-au dedicat micului Buddha un templu pe care l-au decorat cu douăsprezece garuda, animale simbolice, preluate din panteonul zeului hindus Vishnu. Pentru ca Buddha să nu stea gol în templu, i-a fost făcută o căsuță din aur încrustat cu pietre prețioase. Anual, au loc trei mari ceremonii rituale – a sezonului ploios, a celui cald și a celui rece, cînd protectorul sacru al Thailandei își schimbă veșmintele. Gata, aici mă opresc cu detaliile.

Am întîrziat în clădirea mănăstirii lui Buda de smarald, preț de câteva minute bune, într-o imitație de poziție budistă, pînă ce am amorțit de-a binelea.

Am plecat obosit, ca în copilăria mea, cînd mă întorceam împreună cu părinții de la bâlci.

Bangkokul are ceva care moare: bâlciul! Turiștii care vor veni peste 10 ani nu vor mai avea ce să viziteze. Tăvălugul sistematizărilor urbane va arunca în amintire toată această mahala pitorească. Marele palat vă dăinui cu siguranță, dar aventura împrejurimilor va dispărea în ireversibilitatea timpului.

Și, de altfel, tot acest haos care de obicei nu ne place reprezintă o răscolire a ancestralului nașterii noastre din nimic și dezordine.

Dar să nu disperăm, dezorganizarea va câștiga în cele din urmă.

37. Doamne, vreau să rămân copil!

17 iulie 2013

Am trecut prin centru, pe lângă Casa de Cultură, și am mers aproape egal în timp înapoi către toate amintirile mele. Mă aflam de o zi acolo și anostul prezentului sau mai degrabă prezentul necunoscutului, al înstrăinării într-un loc în care altădată reprezenta tot ce putea fi mai apropiat și mai viu, mă făcea să fiu oarecum nerăbdător cu privire la ceea ce urma să caut. În Giurgiu, căci acolo mă aflam, am ajuns să am foarte mulți cunoscuți pe aleile cimitirelor și aproape că nu recunosc pe nimeni pe stradă. Mă simt străin și prea departe în timp, ca să mă pot intersecta cu un prezent care, evident, nu-mi mai aparține. Este, de altfel, singura justificare a dorinței mele de evadare într-un loc în care am trăit, în care am existat, în care am iubit, am învățat, am plâns și am râs cu râsul adevărat al copilăriilor.

Am privit câteva ferestre aprinse și mi-am adus aminte că, pe vremuri, acolo în apartamentul respectiv, locuia familia Mantescu; am privit apoi în parcarea blocului, dar, desigur, mașina domnului Mantescu nu mai era acolo. De fapt nu mai există, cum nu mai există nici proprietarul. Timpul a șters multe din realitățile vieții mele de altădată și aproape că prea des am ratat ocazia evocărilor, căci tăvălugul amneziilor merge implacabil. Am mers de-a lungul străzii prin întunericul nopții și am continuat să mă uit pe ferestre, la tristețea interioarelor, la figurile inexpresive ale celor de dincolo de ele și nostalgia amintirilor îmi invada efectiv sufletul.

Plecasem de-acasă, de la casa părintească și doream, într-o stare asemănătoare cu frivolitatea, să mă întâlnesc cu locuri și vremuri pe care le trăisem, doream ceva din ceea ce de fapt era dus de mult.

Mereu am fost obsedat de timp și mai ales de formidabila lui capacitate de uitare. De foarte multe ori m-am surprins căutându-mă prin locurile uitate de vreme. Ce căutam de fapt? Atunci când viitorul și prezentul mi-au oferit șansa să revin asupra trecutului, am făcut-o cu

voluptatea iubirilor neînțelese. Nu căutam ceva anume, mă căutam pe mine. Știi, câteodată ascult Chopin și mă confund cu tumultul trăirilor sale, obsedat poate mai mult ca alții de teribila scurtime a vieții și de imposibilele iubiri, secerate de neputința consecvenței și de trădare. În acea noapte, această muzică tumultuoasă poate că mi-ar fi făcut bine, dar ea nu există decât în imaginație. În realitate, auzeam cântatul greierilor, în timp ce puținele ferestre luminate se perindau prin fața ochilor mei, dându-mi impresia momentului de dinaintea infarctului, când se aude numai intermitența unui sunet mecanic urmat de o liniște abisală. M-am oprit pe strada Tudor Vladimirescu. Am privit îndelung la lumina lămpilor cu vapori de sodiu, pe strada pe care o colindasem de mii de ori. Am simțit sub picioare pietrele pavajului, formate din niște lespezi mari care pe vremea copilăriei îmi păreau enorme. Am poposit un timp fără valoare, pînă ce totul mi-a revenit în minte așa cum îl lăsasem. Mi-am amintit toate numele vecinilor, deși aș fi jurat că nu-i mai știu, dar nimic nu e șters. Totul există acolo în memoria ascunsă, pentru a-ți servi la momentul potrivit.

Am așteptat până ce prezentul a devenit o iluzie. Atunci m-am intersectat fulgerător cu mine însumi. Am simțit cum o emoție teribilă pune stăpânire pe mine. Eram copil. Mai eram cu sora mea și cu un prieten vechi, Gigi. M-am privit. Doamne, câtă bucurie. Era în dimineața de Moș Ajun cînd, pe întuneric, plecasem de acasă cu traistele croite de mama, din pânză albă de cearșaf. Aveam ceva în ele. Probabil că fusesem deja pe la familia Milos, sau Berbec, sau pe la nenea Brânză. Cine mai știe... Am rămas proptit de un gard și am așteptat să trec, de fapt să treacă copilul din mine. O lacrimă mi-a căzut pe caldarâmul cu pietre prea mari ca să le pot uita vreodată. Eram prezent și în mine cel de-acum, și în copilul de altădată. Atunci, Dumnezeu m-a întrebat: unde vrei să rămâi? Am început să plâng de-a binelea și n-am putut răspunde. Am încercat să deschid gura și să strig: *Doamne, eu sunt copilul! Doamne, eu sunt copilul*! Dar eram exact ca în visele în care vrei să strigi și nu poți, vrei să fugi și nu poți, vrei să dai un telefon și nu mai știi numărul. O neputință teribilă mă ținea paralizat. Eram mult mai mult în copilul de altădată. Fusesem cândva dragoste

curată, fusesem bucurie adevărată, fusesem fericire fără margini, fusesem inocență și prietenie deplină și am simțit iar acel rai care credeam că nu mai există. Am reușit în cele din urmă să silabisesc:

Doamne, vreau să rămân copil!

38. Te văd pe Tine, Doamne!

18 iulie 2013

Când nu se pot spune prea multe vorbe, e ca o magie.

Se zice că nu e totul să vrei.

Eu cred acum, la capătul răbdării, că totul e să nu vrei.

Ce rost au toate vrerile și toate iluziile risipite într-o viață?

Linia orizontului meu nu mai dorește decît platitudinea.

E ca și cum furtuna s-a sfârșit.

Ascult pădurea și ce frumoasă e ascultarea ei...

Privesc abisul nerăbdărilor de altădată, peste care s-a așternut goliciunea absurdităților.

Aproape că nu mai zăresc nimic acolo de unde vin .

Acum văd altceva!

Te văd pe Tine, Doamne!

39. Noua Ordine Mondială, deși e nouă, e veche de când lumea

23 iulie 2013

Ce te face să crezi că lucrurile pot merge așa în continuare? Nu! E prea mult calm și balamucul e starea relativ normală a omenirii. Sunt prea forțate știrile în căutare de senzational, de grotesc, de morbid, ca să nu se și întâmple până la urmă. Am intrat deunăzi pe site-ul intitulat "Capitalism pe pâine" în care scriu unii, foarte revoltați de tot ceea ce se întâmplă în România și chiar în lume; și pe bună dreptate. A ajuns să fie intolerabilă situația în care se găsește nu numai România, ci întreaga lume. Se stă pe un butoi cu pulbere.

Noi, oamenii, suntem o specie cu totul și cu totul aparte. Cred că numai noi, în acest univers, sîntem capabili de acumulări de stări negative, care mai devreme sau mai tîrziu izbucnesc în revolte, răscoale, revoluții în care ne măcelărim între noi, sistematic și periodic, de-a lungul istoriilor, demonstrând cu brio căderea totală în păcat. De la Adam și Eva, un neastâmpăr al răzbunărilor ne cuprinde starea și o dorință nebună, " reparatorie", ne bântuie neîncetat. Rușii l-au omorât pe țar, francezii și englezii au tăiat capetele regilor, noi l-am împușcat pe Ceaușescu în ziua de crăciun și nimic din ceea ce dorea reparațiunea unor erori grave nu a dus unde trebuia. Cu toții am constatat de-a lungul vremurilor că până la urmă nu numai schimbarea șefilor a însemnat bucuria nebunilor, dar nici schimbarea situațiilor sociale, geopolitice, statale nu a însemnat decât un dezmăț al mendrelor umane și o refulare în isterie a celor puternici. Suntem, într-adevăr, blestemați să acumulăm tot timpul tensiuni și suntem obsedați de revanșă.

Am citit cu înțelegere revolta patronilor site-ului de care pomeneam mai sus și, repet, mă surprinde în mod plăcut vehemența exprimărilor la adresa incoerențelor din sistemul social. Socotesc că stă în firea lucrurilor să se întâmple astfel de răbufniri. Ceea ce mă întristează este dezordinea iraționalitatea și chiar țicneala unor indivizi, care, puși, chipurile, în slujba binelui, în momentele în care

încep să se deruleze actele revoluționare, comit erori, nedreptăți și chiar atrocități în numele rațiunii, care părea până la punerea ei în fapt total justificabilă. Am citit pe site-ul respectiv cum un medic dorea moartea “ciocoilor” - ca să folosesc un termen plăcut urechilor românului -, dorea executarea fără judecată a trădătorilor de țară, a celor care au dus la subminarea economiei naționale, a celor care au tras sforile și s-au îmbogățit prin guverne și parlamente și dă-i și trage-i, vorba lui Nenea Iancu, “combate bine, trage’n ciocoi, e de-al nostru din popor, așa mai vii de-acasă”. Recunosc că și eu consimt cu nervii mei la astfel de vendete, numai că un lucru pe care l-a afirmat la urmă m-a făcut să-mi revin la realitatea obscură în care–mi duc angoasele. Domnul doctor îi băga la sechestru și condamnare pe toți nătărăii, până acolo încât, dacă ai gips, ești, de bună seamă, dușmanul poporului.

Ei ! Ei! Abia acum ”mai vii de-acasă”. Așa e la revoluție. O încasează și cei care nu au mutra corespunzătoare și cui îi pasă?

Așa că ai grijă cum te piepteni, că vine revoluția și e riscant, dar isteria generalizată va instaura noua ordine mondială, care deși e nouă, e veche de când lumea.

40. Sunt prea nebun

27 iulie 2013

Să vezi Mamaia cu ochii cerșetorului umil, mâncând gogoși din mila nu știu cui, nu e totuna cu o plimbare cu limuzina, îmbrăcat la șapte ace și îmbălsămat în Givenchy. Nu e totuna ca să treci aste locuri "relaxante" cu-ngrijorarea care-ți stă în gât, sau să adulmeci bucuria verii, ticsit de sentimente de extaz și independență.

De bine, sau de fericire, de nu știu ce sau nu știu cum. Căci poate ești în ilegalitate și totul este acum permis, în gălăgia muzicilor intersectate, sau poate'nghesuit prin mulțimea pestriță și dornică de pierde-vară, ești mulțumit sau fermecat, sau deprimat de sărăcie.

Nu e deloc la fel să poți să râzi și să respiri în voie, cu-nțepeneala sentimentului frustrant. Am văzut cea mai mare densitate de limuzine de lux. Ale cui? De unde bani? Parcă vorbim aici de un *perpetuum mobile*, în care banii vin fără bisnisuri și șpaga are pondere majoră în PIB. Și cam știu ce vorbesc. Căci vine vremea cînd nu va fi totuna să fii deasupra sau să fii în șanț, într-un puternic sentiment eminescian de împărat sau proletar.

Depresiunea asta socială va bubui cât de curând și cei ce râd vor da în plâns și invers. Va trebui să suportăm din nou vacarmul și înjurăturile venite din tumult și fără să vrem vom repeta scenariul reașezărilor de bunăstări.

Gândesc că nimeni nu va ști vreodată care-i valoarea ce ne dă plăcere, căci unde căutam găsi-vom paranghelii și răzbunări.

Am fost aseară în Mamaia și m-am plimbat lejer printre nebuni și mi-a plăcut, căci nu eram acolo, eram plecat demult la alți nebuni.

41. Despre smerenie

29 iulie 2013

Nimic nu face mai mult când vorbim despre frumusețea unui om ca smerenia acestuia. Am auzit de multe ori întrebarea: ce trebuie să facem ca să câștigăm împărăția cerurilor? Sau ce trebuie să facem ca să fim mântuiți? Ori să avem viața veșnică? În general, nu mi-au plăcut niciodată aceste întrebări, pentru faptul că de fiecare dată am avut impresia primordialității unor interese personale.

Cred că mulți dintre noi am ajuns să fim foarte religioși tocmai din acest interes, pentru a avea acest gheșeft, chiar dacă la capitolul credință avem îndoieli majore. Oricum, din acest punct de vedere e mai bine să respecți ce stă scris, că dacă e adevărat, câștigul e substanțial, iar dacă n-o fi adevărat, nu e mare pierdere. Poate că nu gândim chiar asa tranșant, dar filozofiile pot fi similare, chiar dacă se pot exprima în nuanțe temperate. Nu am fost niciodată de acord cu dorința musai de mîntuire.

E drept că împărăția "se ia cu năvală", dar depinde ce sentimente te mână. Dacă luăm aminte la criteriul "ciudat" în care Dumnezeu face departajarea mântuiților de cei nemântuiți, în Matei, capitolul 25, constatăm că respectivii care îndeplinesc condiția mântuirii nu au conștientizat consecințele și nu și-au făcut nicidecum socoteli cu privire la ceea ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți.

La întrebarea ce "trebuie să facem?" răspunsul este de-a dreptul de domeniul perplexității. Nu trebuie să ne propunem să facem nimic. Totul trebuie să vină din construcția noastră interioară, care să ne determine să vizităm pe cineva bolnav sau în închisoare, fără conștientizarea laturii benefice pentru mântuire. Se zice adesea *trebuie să facem lucrare, căci dacă nu*.. Dacă nu, ce?

Trebuie musai să studiem Cuvântul, ca să cunoaștem bine ce stă scris. Adevărat, dar de ce să cunoaștem? Am cunoscut destui care știu atât de bine Scripturile, încât pot merge liniștiți la un concurs de cine știe cîștigă, dar fără să se vadă nici cea mai mică umbră de smerenie în

comportamentul personal (trebuie să recunosc că mă surprind adesea în această ipostază de atotcunoscător în domeniu, dar nu mă grăbesc să dau un pahar de apă celui însetat). Mulți au cunoștințe temeinice în teologie, cunosc aproape ca un computer voia lui Dumnezeu în privința celorlalți, dar, sincer, mărturisesc că mi-e dor de smerenie și dezinteres, care să meargă până la ignorarea dorinței de mântuire...

Am cunoscut odată un om atât de bun, că mi-aș fi dorit să naufragiez cu el pe o insulă pustie. Avea o smerenie profundă. L-am cunoscut din cărți și mult mi-aș dori să-l întâlnesc în realitate. Mi-e dor de smerenie. Mi-e dor pentru că vine de la Dumnezeu.

42. Viață de câine

4 august 2013

Se numea Cristi Andrieş şi era totuşi om. Nu avea identitate, în sensul că nu avea niciun act de identitate, nu avea certificat de naştere, nu era nicăieri înregistrată naşterea sa şi din cauza unui vid legislativ în domeniu nu i se puteau întocmi acte de identitate. Cunosc destul de bine speţa, întrucât m-am ocupat personal. Am încercat insistent, umblând pe la arhive de spitale, poliții, stare civilă etc. Nu se putea. Pur şi simplu. Când a murit avea 24 de ani şi pe cruce i-au scris *necunoscut*.

Zilele trecute, m-a sunat o fată, provenită și ea, ca și Cristi, dintr-o familie dezorganizată, nu-i cunosc povestea. O fată cu un suflet deosebit. Astă iarnă mai dormea prin nişte scări de blocuri, sau câteodată se aciua pe la diverse persoane, mai mult sau mai puţin dubioase. Există, uneori, un compromis cu o posibilă notă de înţelegere, mai ales atunci când simți că gerul îţi taie respiraţia şi somnul te omoară. Probabil că fiecare dintre noi am încercat, ce e drept, de puţine ori în viaţă, momente limită în care am simţit că murim de somn şi nu avem unde să ne întindem măcar puţin, mai chircit sau cum o fi, şi pe deasupra să fie şi un frig cumplit. Mie personal mi-aduce aminte de naveta pe care o făceam cu trenul foamei, sau când făceam naveta către Reşita, noaptea, în nopţi interminabile, când oboseala ajungea la paroxism şi frigul din interiorul compartimentului era egal cu cel de-afară. Ce poţi să zici? Disperarea te face să cazi în compromisuri.

Ei bine, după ce m-am întâlnit cu Adelina, căci aşa se numea fata cu pricina, ne-am dus împreună la cimitirul de la marginea orașului. Ea era singura dintre cunoștințele mele care fusese la înmormântarea lui Cristi. Era o dimineață călduroasă de sfârșit de iulie şi soarele începuse să se ridice peste un orizont înţesat de o mulţime infinită de cruci. Eu nu ştiu când au murit aşa de mulţi. Cimitirul este relativ recent inaugurat şi e de-a dreptul formidabil cât de mulţi au dispărut în acest

scurt răgaz. Sau poate mi se pare mie, oricum moartea e ceva care vine prin surprindere ca timp, dar constat că şi ca intensitate. Se moare pe capete. Asta e realitatea.

Îmi amintesc că anul trecut pe timpul acesta m-a sunat Cristi. Era în tabără la Deva. Există în Constanța, pe strada care duce la abator, o asociaţie de caritate care se ocupă de copiii străzii. E patronată de un olandez de condiţie medie şi care pune mult suflet. El organizase această excursie din banii lui personali. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Cred că atunci a fost prima şi ultima dată când Cristi a ieşit din Constanța. Ba nu! Odată a mers cu mine până la Poiană. Era foarte curat îmbrăcat, pentru că își spăla hainele undeva la o centrală termică la Cireșica, prin îngăduința unui om cumsecade. Avea mare grijă cu ţinuta. Niciodată nu a mirosit urât, deși dormea pe stradă sau în canalizare, în funcție de sezon. Avea telefon şi aveam grijă să-i încarc cartela de fiecare dată când se termina. De multe ori îl sunam şi mă duceam după el să-l iau la biserică. Avea niște ochi albaștri precum cerul şi un păr blond cu breton până la nivelul ochilor. Avea în el neprihănirea inocenței şi nici măcar nu îndrăznea să ridice privirea. Era din cale afară de bun la suflet şi nu-și păstra nimic pentru el. De cîte ori îi aduceam câte ceva, el împărțea cu ceilalți copii ai străzii. Era iubit de toţi şi asta nu o spun din gestul reflex de a vorbi de bine morţii, ci pur şi simplu din respect pentru adevăr. De ce o fi trebuit să moară Cristi? Nu pot să nu-mi pun această obsedantă întrebare. Era, într-adevăr, extrem de bolnav şi aproape jumătate din timp şi-l petrecea în spitale dus cu salvarea, găsit de cele mai multe ori căzut pe stradă. Avea o boală care, cel puţin după posibilităţile medicinei locale, era incurabilă. El nu ştia şi-şi făcea planuri pentru viitor. "La anu' nu-i aşa Dom’ Teletin că poate reuşiţi să-mi faceţi şi mie buletin?” Şi eu îl minţeam: "Cred că reuşim, Cristi". Deşi mi se spusese clar că nu se poate, decât dacă se iniţia o lege specifică spre validare în Parlament. De altfel, am aflat că nu era oricum unicul caz pe la noi. Mai sunt câteva fete pe centura oraşului cumpărate de la nişte ţigani. Probabil că au fost vândute de mici şi nu le-a declarat nimeni naşterea.

Am ajuns pe aleea principală a cimitirului şi Adelina nu-şi mai amintea bine locul în care fusese înmormântat. Era, cu siguranță,

undeva la marginea cimitirului, într-un loc menit unor astfel de cazuri sociale. Cheltuiala a fost suportată de olandez. Nu l-am cunoscut niciodată, dar tare mult mi-aş dori.

În ultimul timp fusesem plecat din ţară şi observasem că nu mă mai sună Cristi. Aveam o oarecare îngrijorare, pentru că înainte de a pleca în mod expres îi trimisesem bani pentru o cartelă telefonică. Mă întrebam din când în când de ce nu mă sună. Murise de fapt într-una din nenumăratele crize pe care le făcea. A fost constatat decesul şi a fost dus la morgă. Timp de o lună a fost dat dispărut. Într-o zi, m-au sunat cei de la asociație. Nici ei nu ştiau nimic. De ce a trebuit să moară Cristi?

Mi-aduc aminte când am mers cu el până la Poiană, undeva la 7 km de Constanta. Avea o privire care spunea multe, despre lipsuri, despre simţăminte fără putința exprimării lor, despre dorințe care nu pot fi nici măcar gândite. S-a urcat în maşină. Era fascinat de luminile din bord. Nu ştiu dacă ai observat la modelul nou de Audi că la pornire se aprind diverse leduri pe bord, se rabat oglinzile retrovizoare, iese din bord o tabletă-ecran, care se aprinde şi ea, astfel încât să-ţi creeze o impresie de supertehnologie. Cristi se uita fascinat şi pipăia discret cu degetele mâinii drepte catifeaua tapițeriei portierei. Cu siguranţă că îi plăcea mult, dar nu putea să spună nimic. Era ceva ca o călătorie intergalactică, ținând cont de mizeria canalizării în care îşi petrecuse noaptea.

Nu ştiu dacă ai văzut vreodată cum locuiesc aceşti copii ai străzii. Într-o iarnă, mai precis acum două ierni, a fost o perioadă de două săptămâni cînd temperatura era în jur de -15 grade şi vântul sufla de-ţi trecea efectiv prin haine. Era o vreme câinească. Seara, pe întuneric, mergeam împreună cu Marian Rujanschi cu câte o oală fierbinte de ciorbă şi pâine proaspătă. Marian intra în canalizare, iar eu stăteam în gura canalului şi-i dădeam oala, polonicul şi pâinile. Prin gura de canal se putea întrezări o atmosferă demnă de romanele lui Victor Hugo. Mișunau acolo șobolani și tot felul de alte vietăți, gîndaci de toate soiurile bune de inserat ca specimene în cataloage de specialitate. Erau de fiecare dată câțiva copii ai străzii, aşezaţi turceşte în jurul unor lumânări, care, în mod surprinzător, în căldura care se

degaja prin gura de canal, îmi creau impresia unei părtaşii unice, disperate către fascinant, departe de infernul de afară. Îmi imaginam cu greu ce discuţii aveau loc acolo şi câte drame neştiute de nimeni se puteau petrece. Nici măcar dispariţia vreunuia dintre ei nu ar fi putut fi sesizată de nimeni, mai ales că unii nu aveau identitate. Nişte oameni care nu vor apuca vârsta maturităţii şi pe crucile cărora va scrie "necunoscut". Într-o seară, l-am găsit pe Cristi la gura canalului, neputând suporta din cauza bolii aerul închis. Avea o pătură pe cap. Stătea ghemuit ca o mogâldeață. În jurul lui zăpada se topise şi pătura avea agăţată de ea ţurţuri. Bătea un vânt că abia puteai să te ţii pe picioare. Era o zonă foarte întunecoasă. Singurele lumini veneau de la ferestrele blocurilor din apropiere. L-am bătut pe umeri. Nu ştiam că e el. A ridicat pătura. Tremura. Mi-a zîmbit şi s-a bucurat aşa cum nu poate fi descris în cuvinte. Ce să mai spui... La ce se gândea? Poate că visa ceva. Cine poate şti la ce? Nu mi-a spus niciodată, dar *zâmbetul lui ascundea în el tot cerul*. Ce păcat că a murit! *Bunătatea aceea avea în ea mai multă teologie decât trei biserici la un loc*. Mi-aş fi dorit enorm să aflu la ce se gândea, la cine se gândea? Ce spera el de la viaţă? Poate că se vedea în curând cu buletin şi poate că din mila lui Dumnezeu ar fi ajuns şi el să ducă o viaţă normală.
Dar nu a fost aşa.

I-am închiriat un apartament la bloc şi i-am mutat pe el, împreună cu Adelina şi cu încă doi băieţi acolo. Nu au stat decât două luni. Nu le mai dădea nimeni de pomană, iar dacă problema asta o puteam rezolva eu, totuși socializarea dintre ei îi aduna iarăşi în insalubritatea natală; venea ca o necesitate. Era un fel de atracţie către locurile de origine. Aşa au făcut ei cunoştinţă cu lumea, din maternalul canalizărilor.
Ce mă tulbura în mod deosebit era faptul că niciodată nu mi-a cerut nimic. În schimb, mi-a dat atât de multă dragoste, că aproape nu o pot duce. Cred că dacă Dumnezeu în mila lui mă va mântui, cu siguranţă am să-l întâlnesc pe Cristi într-o poziţie de conducător "peste mai multe împărăţii". Nu ştiu cum am putut să întârzii atât de mult în căutarea lui şi nu înţeleg de unde am avut puterea unei aşa de mari insensibilităţi. Nu am aflat de moartea lui nici măcar în ziua

înmormântării. Când a fost găsit mort, avea atârnată de gât masca de oxigen. Şi-o scosese singur. Probabil că nu mai putea să respire deloc. Un plămân nu-l mai avea şi din al doilea mai funcţiona doar 10%. L-am întrebat de multe ori de ce, în situaţia în care i-a fost rău şi a ajuns să cadă pe stradă, nu m-a sunat. “Nu am vrut să vă deranjez, dom’ Teletin”, mi-a zis. ”L-am sunat pe George”. Un handicapat cu un picior aflat în putrefacţie, înfăşurat în nişte lavete. *Nu a vrut să mă deranjeze*. În noaptea când a murit, avea telefon şi avea cartelă. George, care–i dusese banii să-şi cumpere cartela, mi-a confirmat. Mă gândesc că nici atunci, în clipele acelea, săracul copil nu a vrut să mă deranjeze. A murit ca un câine.

În cele din urmă, am găsit mormântul. Era undeva la margine un muşuroi de pământ, la capul căruia era înfiptă o cruce pe care scria “necunoscut”. Cât adevăr era în cele ce scria. Cine a cunoscut acest copil nevinovat? Cine a cunoscut speranţele lui? Visele lui? Amintirile lui? Nimeni! M-am sprijinit câteva momente de crucea de lemn. Ce mizerabil eram. Nu avem timp pentru lucrurile sensibile.

Soarele se ridicase destul şi începuse să dogoare. Se anunţa o zi călduroasă de vară. Undeva, în stânga, se vedea mall-ul Maritimo cu parcarea plină de maşini care străluceau în soare. Cine dintre miile de oameni care îşi începeau periplul cotidian ar fi avut nevoie de Cristi? Nimeni! Poate că de-aia a trebuit să moară Cristi. Ne-a dăruit tot ce a avut şi a plecat.

Dumnezeu să-l odihnească!

43. Râsul Copilăriei

6 august 2013

Știi tu că râsul ăla din tinerețea mea de liceean nu l-am mai întâlnit niciodată... Veneam serile de la școală pe strada principală în Giurgiu, în tot mirosul ăla superb de tei înfloriți, cu bucuria irealului și nostalgia viitorului.

Fugeam de multe ori eliberați de rigorile orelor de clasă și ne adresam fel și fel de îndemnuri, strigăte, înghiontite, îmbrâncite, fără să ne pese de cei din jurul nostru. Cine mai era ca noi? Aveam un prieten cu care veneam adesea pe străzile primăverilor infinite, spuneam glume, ne puneam piedici și râdeam de nu se putea. Găseam aproape în orice un prilej de râs. Aveam un prof de filozofie, că de filozof ce era venea în cele mai trăznite haine la școală și noi abia așteptam ora următoare. Erau frumoase plecările noastre de la școală, în fiecare seară, pentru că nu știu de ce, dar numai serile mi le aduc aminte. În memoria mea era mereu seară și început de vară. Așa arătau primăverile sufletului meu. Cu multă seară caldă și miros teribil de flori de tei. Ce știam și ce voiam noi de la viață? Poate totul și poate nimic. Mi-aduc aminte că prin "Alei" (așa se chema parcul orașului) erau niște bănci și de multe ori acolo mă adunam cu cei cîțiva prieteni și colegi. I-am revăzut acum ceva timp, într-o fotografie îngălbenită de vreme. Semănam toți cu Beatles-ii. Eram deosebit de veseli. Naturali și superbi. O veselie pierdută în timp și spațiu. Aveam un coleg care venea la teză cu un ceas mare deșteptător și-l punea să sune în timpul orei. Ne stricam de râs. Ne durea burta cînd vedeam fața turbată a profului, la auzul soneriei imbecile și inutile. Oricum suna și clopoțelul. Muream de rîs.

În seara asta, mi-am adus aminte cu mare dor de râsul copilăriei. Am încercat să regăsesc fotografia aceea micuță, îngălbenită de timp, în care eram împreună cu uitații mei prieteni. Nu am mai găsit-o. Ceva am simțit ca s-a rupt în mine. Ceva deosebit de frumos s-a

pierdut iremediabil și nu despre fotografie vorbesc, ci despre râsul ăla nebun și nevinovat pe care l-am asasinat fiecare dintre noi.

Mi-a trecut prin cap în seara aceasta un gând: am să încep să mă rog pentru tinerețea din noi.

“Doamne Dumnezeule, eu știu că nu avem încotro și în fiecare an devenim mai trecuți, mai ofiliți, că aproape nu ne mai vine să ne uităm în oglindă, dar te rog, măcar ajută-ne să rămânem pe dinăuntru tineri și dacă am ajuns bătrîni, fă-ne iarăși copii. În numele lui Isus... Amin!”

44. Amintiri

13 august 2013

Ți-am promis că am să-ți povestesc cum eram eu la vârsta ta, însă nu știu cum se face că îmi vin acum în minte momente puțin anterioare, de pe vremea când eram stagiar. Era moda cenaclurilor și a brigăzilor artistice de agitație. Erau un fel de evanghelizări publice în materie de doctrină aplicată, care-ți impuneau o stare de spirit înflăcărată, eminesciană, păunesciană, cu nuanțe istorico-lirice strigate pe stadioane sau case de cultură.

"Diseară să nu m-aștepți, diseară n-am să vin, nici pentru bună seara, nici pentru o cană de vin". Cam așa suna un celebru cântec din vremea cenaclului Flacăra. Niciodată nu am realizat semnificația cuvintelor. Mi-a plăcut în schimb melodia. Venea bine, dădea bine cu vremurile respective. Cenaclul Flacăra era în mare vogă și iubirile mele veneau și se duceau pe stagiuni, așa ca-ntr-un cenaclu al trăirilor sentimentale. Era în timpurile cînd eram profesor la liceul Ion Majorescu, liceul de construcții și liceul de chimie din Giurgiu. Aveam cu 6-7 ani mai mult decît elevele mele. Idioată diferență. Și mai idioată poziționarea ei între 17 și 24 de ani. O lipsă catastrofală de idiosincrasie și care te poate duce în păcat, împins evident de circumstanțele atenuante date de agitația hormonală specifică. Eram în orele prânzului și de multe ori serveam masa la restaurantul care fusese cândva la loc de vază, în primul rând pe "farfurie". Așa se numea aleea principală care definea poziția centrală, în jurul turnului cu ceas. După o vreme, comuniștii veniți la putere au modificat vechea arhitectură și au tras un rând de blocuri direct peste farfurie, într-o crasă nepăsare urbanistică, lăsând clădiri impozante în spatele blocurilor, precum fostul hotel "Țăranul", unde se afla acum resturantul în care mă găseam.

Concepția omului nou în materie de arhitectură nu mai cadra cu ce fusese cândva.

Era deci în timpul amiezii. Terminasem de mâncat. Cred că m-am ridicat brusc atunci cu gândurile oricum prea tulburi ca să le pot defini. Am trecut prin holul mare și ornat în stil clasic cu obișnuitele, de-acum, policandre. Și spun lucrul acesta pentru că am petrecut destule clipe în acest spațiu demn de un adevărat club monden al Epocii de aur. Restaurantul "Prețul roșu". Mi-am intersectat privirea cu mine însumi în oglinzile înșirate pe pereții holului. Oricum, dădeam bine. Era vârsta. E o vârstă cînd oricum arăți bine, chiar sculat din somn sau după nopți nedormite. Așa era pe atunci. Mi-am trecut mâinile prin păr și mi-am ridicat părul de peste urechi. Ce vrei, se purtau plete. E tare curios: acum când mai văd câte o fotografie mai veche, mă surprinde total prospețimea vârstei, în ciuda modului distructiv sau poate regenerativ al consumării clipelor. Cine poate decela realitatea terapiilor în domeniu? Se purtau pe deasupra și perciunii foarte lungi, astfel că urechile erau acoperite mai tot timpul. Era moda care venea de la Beatles citire și se amplificase într-un fel, adică în sensul dimensiunilor. Modelul era Beatles, dar lungimile erau de acum "Rolling Stones". Sau mai degrabă "Deep Purple". Aveam pe vremea aceea un coleg de cancelarie, Vasile. Preda o materie tehnică. Nu-mi aduc aminte bine ce. Cred că automatizări și acționări. Ce să-i faci? Au trecut de atunci atâția ani, că e aproate indecent să-i pronunț. Îmi aduc aminte că avea Vasile niște favoriți, că băgase în boală elevele de la seral. Acolo, mediul era ca la rudele sărace ale familiei Borgia, adică era superb, dar putred. Aveam împreună cu Vasile ore la liceul de chimie seral, la profilul operatoare chimiste. Fetele de acolo erau cam de-o seamă cu noi și nu prea reușeam să le canalizăm atenția deloc la problemele tehnice pe care le predam. Eșecul era total. Pedagogia dădea chix. Majoritatea erau unguroaice (destul de drăguțe, de altfel) și trebuie să recunosc că nu le stătea deloc capul la concasoare sau moară cu ciocane. Poate că făceau anumite analogii cu viziunile lor personale în materie de tehnici, dar, oricum, erau fermecător de aeriene. Pe deasupra, noi, pe lângă faptul că eram tineri și deștepți, aveam și Dacii noi, nouțe, luate în rate de la IDMS, cu fel și fel de îmbunătățiri, precum volan cu două spițe și lumina de mers înapoi, care ne făceau mașinile aspiratoare de suflete

entuziasmate în ale operatoriei chimice. Am trecut prin fata recepției și am ieșit în stradă. Era vară și un soare care te făcea să cauți trotoarele cu umbră și tonetele cu răcoritoare. Pe vremea aceea nu erau aere condiționate, dar oricum ventilatoarele care se învârtiseră în ultima oră deasupra capului meu îmi dăduseră o oarecare stare de confort, suficient să realizez acum canicula ce încingea strada gării până la punctul de topire. Era așa cum uneori vara simți că asfaltul este unduitor în relief și dă să se topească. Eu întotdeauna am rezistat la căldură. Mai rău am stat cu frigul. În fine, m-am urcat în mașină și am pornit cu toate geamurile deschise. Am scos o mână peste portieră și am traversat centrul orașului. Pe stradă erau zeci de elevi care mă salutau și fiecare se angrena - cum e obiceiul pe care cred că și voi l-ați avut -, în bârfa de conjunctură la adresa profului. Îmi reamintesc cum mergeam cu mașina pe lângă un grup de fete care excelau în bîrfe și-și șopteau una alteia ceva ce nu se poate spune în public și după aceea izbucneau în rîs. Eram tare! Eram mândru în adevăratul sens al cuvîntului.

Se cădea? Tu ce zici?

Am ajuns în fata Liceului de Construcții. Aveam ore începând de la 2. Am parcat mașina, am coborât și m-am îndreptat spre intrarea principală pe aleea care ducea într-acolo. Imaginează-ți o fațadă de ferestre deschise la care stăteau ciorchine de elevi și mai ales eleve. Mergeam foarte sigur pe mine. Eram îmbrăcat ca de obicei în costum. Îmi amintesc că purtam un costum maro-roșcat deschis la culoare, cu haina cambrată pe talie. Pantalonii, conform vremii, erau evazați. Cred că semănam oarecum cu Bobby din Dalas, în varianta de Giurgiu. Mi-am ridicat privirea. Probabil că aveam o mutră destul de idioată ca să dea bine la mintea aburită și cu revărsări senzuale din partea privitoarelor. Ele contau de fapt. Băieții la vârsta aceea sunt mai puerili. Cel puțin așa era atunci. Eram eu? Da, cu siguranță eram eu!

Am revăzut intenționat aceste amintiri. Eram eu. Și totuși... Nu mai înțeleg. O explicație există în faptul că nici celular nu mai exist în constituția de atunci. Caroseria s-a schimbat jalnic, dar sufletul e al meu și s-a schimbat și el, încât nu mă recunosc. Am rămas mult timp pe gînduri. *Nu ! Nu pot să mă neg! Eram eu.*

45. Revelația universului liniar

18 august 2013

Memoriile lui Tolstoi m-au impresionat în primul rând prin diversitatea ideilor înșiruite aparent fără o coerență premeditată; dar tocmai această diversitate în înșiruirea unor gânduri redă o capacitate intelectuală surprinzătoare, o mobilitate a ideilor și, până la urmă, o premeditare derivată din exercițiul spiritual, pe care marele scriitor la practicat încă din tinerețe. La un moment dat, în aceste memorii, care sunt însăilate la o vârstă venerabilă, Tolstoi declară că toată istoria universului și tot viitorul universului sunt mărimi care se derulează în timp, prin fața conștiintei proprii, care, la rândul ei, este staționară în timp, nefăcând altceva ca din acel punct fix, situat în timp și anume în prezent, să asiste la derularea filmului evoluției universului. Adică, altfel spus, omul prin conștiința lui nu are viitor și nici trecut, ci numai prezent, neavând posibilitatea translației temporale. Cu siguranță că surprinde pe toată lumea un astfel de punct de vedere. Pare destul de bizar și poate fi lesne pus pe seama labilităților vârstei înaintate la care Tolstoi l-a afirmat. Cu alte cuvinte, zicem noi că atunci când eram în 1979 am văzut o mare eclipsă de soare... Nu!, zice Tolstoi. Noi nu am fost niciodată în anul 1979, noi am fost, suntem și vom fi numai în prezent, și acele evenimente au fost translatate în timp și derulate prin fața noastră în prezentul din care nu putem ieși. Trebuie să recunoaștem că e tare bizară ideea, dar o relativitate simplă, căreia nici teologia nu i se poate opune, spune că dacă un obiect se mișcă în raport cu altul, atunci și celălalt se mișcă în raport cu primul. Poate fi deci acceptată fără problemă ideea relativității temporale sugerată, dacă apelăm la această logică firească și, de altminteri, adevărată, deși întotdeauna m-am ferit de absolutizări, mai ales când e vorba despre adevăr. Adevărul este unul singur, dar despre aceasta cu altă ocazie.

Tolstoi are un handicap temporal. Nu vede de ce să execute Dumnezeu, care este conștiința supremă, împreună cu conștiințele

create de El, nu vede deci la ce i-ar servi această croazieră de-a lungul axei timp, când mai comod i-ar fi să miște întreg universul. Probabil că așa s-ar fi exprimat, dacă ar fi fost interogat în această direcție. Dacă stau bine și mă gândesc, înaintea lui matematicianul Hamilton nu a stat nici el prea bine cu acceptarea timpului ca dimensiune vectorială. A avut o așa de mare reticență privind existența timpului, încât a declarat că acesta nu poate fi decât un simplu tensor, sau pur și simplu o mărime scalară, fără direcție și fără sens.

De ce spun toate acestea acum, în această după-amiază, când sentimentele prevalează raționalul?

Fiindcă am senzația că *nu găsesc nicio esență în mărimea timp*. De multe ori m-am surprins în stări în care timpul s-a contractat sau s-a dilatat în așa măsură, încât nu numai că m-am îndoit de omogenitatea lui, dar m-am îndoit de existența lui ca mărime fizică cu directive și sens. Ba mai mult: am o senzație și mai bizară că universul în care trăim nu are decât o singură dimensiune. Adică este pur și simplu linear. Îmi dispar lățimea, lungimea, adâncimea, timpul și toate celelalte dimensiuni și sunt înlocuite toate de una singură: o linie de existență care se perindă prin fața conștiinței personale, exact ca în mintea lui Tolstoi, precum banda magnetică a unei înregistrări. Tot așa cum un film bidimensional sau, mai nou, tridimensional este înregistrat linear ca informație, să zicem pe o bandă de celuloid, în aceeași manieră am senzația din ce în ce mai frecventă că lucrurile chiar așa stau în realitate.

Nu mai reușesc să fac distincția serioasă între real și virtual, mai ales că realitatea, așa cum o cunoaștem noi, este tot o traducere de stimuli ce vin prin interacții de câmpuri, fără ca nimic să nu se atingă.

46. Patriotismul la români

19 august 2013

Într-una din seri, am fost la Vama Veche. Am intrat în plină aglomerație cu o mașină total nepotrivită. În primul rînd, era prea mare. Acolo sunt la modă motocicletele. Și pentru că vorbim de modă, acolo se poartă șalvarii și rochiile la băieți, tatuajele, Harley Davidson-ul, părul adunat în coadă, hainele de piele, ghinturile la mâini și picioare, cântatul pe străzi în orice fel de improvizație sau manifestare organizată, gulașul început cu palincă, porumbul fiert, zorzoanele, lampioanele lansate pe muzică folk și nebunia sub toate formele ei pașnice de manifestare. De cum am ajuns, nu mai era soare și lumea începea să se aglomereze pe cele câteva străduțe.

Am încercat să ne apropiem de scena unde se desfășura festivalul Stufstock. Strada nu are caldarâm, e pur și simplu un strat de praf prin care se preumblă fiecare, după cum îl taie capul. Desculți, în șlapi, în ghete de piele, pantofi cu toc, într-un amestec incredibil de potrivealã nepotrivită. Cui ce-i pasă? Am trecut pe lângă "Papa la Șoni", unde era pur și simplu o colcăială de nedescris. Prietenul meu Dan, pe care l-am vizitat în Vamă, mi-a mărturisit că a mâncat o singură dată acolo, dar bătea vântul dinspre mare, așa că toate mâncărurile erau garnisite din plin cu nisip. Am trecut apoi pe lângă "Praf de Vama", unde pe bună dreptate praful era ca la el acasă și am înaintat cât se putea în direcția artei folk ce venea în valuri emanate de imensele boxe instalate de jur împrejurul sălii improvizate în aer liber. Deja gălăgia depășea orice așteptare. Nu ne mai puteam înțelege între noi. Pe partea dreaptă se înghesuiau tarabe cu bibiluri, scoici vopsite, șiraguri de mărgele, cercei, rochii, brățări, papuci, traiste brodate, genți de piele sau vinilin, oricum fără importanță, vizavi de tejghelele cu porumb fiert, porumb copt și clătite uriașe, la care se stătea la coadă în disperare. Am încercat și noi, dar după un sfert de oră am renunțat. Între timp, aproape împingându-ne și dându- ne la mantinelă, trecea câte o motocicletă la pas frânat în buiestru, strunită

de câte un rocker bătrân și, evident, vajnic guru al locului. Ba la un moment dat, cînd eram umăr la umăr ca într-o grămadă neorganizată ca la rugby, și-a făcut apariția un jandarm burduhănos, cu o lanternă în mână, încercând să facă pârtie unei mașini care transporta niște vedete folk. Nu vreau să mai insist în îmbulzeala descrierilor, totul tindea către un gripaj absolut. Folkul striga cât îl țineau bojocii, în timp ce mulți erau trântiți pe nisip, alții pe băncile înșirate pe partea mai înaltă a drumului, prin praful de vamă și mirosul de bere amestecat cu porumb fiert. Și gata! Deodată a început să cânte Nicu Alifantis " Trăiască România, trăiască tricolorul, trăiască în vecie Măria sa, poporul". Incredibil! A prins la public că nu-ți venea să crezi. Toți erau patrioți. Eram mai rău ca pravoslavnicii lui Taraș Bulba. România se ridica din praf cu sentimente patriotice înflăcărate și nedisimulate. A venit chestia asta precum victoria de la Mărășești.

Nimeni nu ar fi crezut că românii pot fi cei mai viteji ostași văzuți vreodată de mareșalii Uniunii Sovietice. Fantastic! Există undeva acolo, ascuns în miezul mămăligii, un focos de trotil. Există undeva în conștiința anesteziată a românului un vis uitat de patriotism. Și sunt convins că acum urmează să mă întrebi: mai există așa ceva la români? Mai crezi tu că există vreo motivație a dorinței de apartenență la nația română? Mai crezi tu că mai e vreo șansă?

Interesantă problematică.

Se spune că biserica adevărată se află în Babilon. Parafrazând oarecum această afirmație, de altfel aproape integral împărtășită în tagma bisericească, aș putea declara că patriotismul românesc adevărat mai poate fi găsit la Vama Veche...

47. Tristețea unui destin perfid

20 august 2013

Sunt prea multe lucruri care costă. Totul costă, chiar și actele de caritate. Noi, oamenii, aproape că nu mai putem face nimic fără să plătim. Eu nu știu ce înseamnă acum cheltuiala zilnică. Trebuie să ai o adevărată vigilență contabilă pentru a putea face față ținerii cheltuielilor și o adevărată vigilență managerială ca să poți crea sau produce resursele necesare acestui stil total financiar al existenței noastre. Pentru noi, oamenii acestor timpuri, nimic nu mai e simplu. Totul s-a complicat din cale-afară și situația te poate duce chiar la disperare. Eu, de bine, de rău, mai fac față la aceste vicisitudini, dar văd la alții o adevărată gripare a motorului financiar și nu mă gândesc la persoane care nu le au cu munca sau care nu au nicio pregătire ca să-și poată câștiga pâinea.

Sistemul în care ne găsim noi, românii, este de-a dreptul cancerigen. În seara asta, m-a sunat un prieten mai vechi, un om deosebit de harnic și chiar foarte priceput. Știe să taie cu autogenul, să sudeze, știe strungărie și lăcătușerie, cunoaște bine meseria de zidar și fierar betonist și, cu toate aceastea, nu-și mai găsește de lucru. E din Giurgiu. Acolo s-au desființat ca mai peste tot, toate firmele cu caracter productiv și s-au înființat instituții bugetare, care vin să controleze ceea ce ar produce firmele. Îmi spunea cu năduf că în ditamai clădirea Direcției de Finanțe e o colcăială de angajați, în orice caz mai mulți decît toți strungarii, frezorii, lăcătușii, tâmplarii și dulgherii care ar mai putea lucra cu contract de muncă în tot Giurgiul. Lucrul acesta perfect adevărat te duce cu gândul că mai bine am pune în fruntea aleșilor o babă de la coada vacii, care sigur știe că dacă nu dă de mâncare la vacă, nu are nici lapte. Este o educație școlară minimă și ea ar trebui impusă drept criteriu de promovare în clasa politică.

Oricum, până o să ajungă baba cu pricina să conducă destine, o să ne mâncăm între noi precum coleopterele.

48. Despre dragoste

24 august 2013

Simt în seara aceasta mai mult ca oricând o îngrijorare specială și nu pot să-i spun pe nume.

Am fost la o plimbare pe malul mării. A fost o seară cu luna plină. Mi-am lăsat gândurile în voia amintirilor și parcă ceva neidentificat mă chema acolo, în profunzimea unui timp demult uitat, acolo unde m-am întâlnit cu marea mea iubire. Ceva care mă impinge către acolo, exista parcă la tot pasul.

Am deschis aparatul de radio pe nu știu ce post, efectiv la întâmplare . Prezentatorul în stilul caracteristic monden , printre glume deochiate și vești despre starea vremii, a enumerate câteva piese pe care urma să le transmită spre audiție. Nu eram atent. Și deodată, am fost surprins de Lara Fabian cu adagio, versiunea English. E ceva care atacă profunzimile coardei sufletești și cel puțin eu, când aud această melodie și în special în această interpretate, sunt bulversat și tot timpul acetei piese, am nostalgia unei mari dragoste, nedefinită dragoste, tulburătoare iubire ce ține numai și numai de tinerețea pe care de cele mai multe ori o cred pierdută. Același lucru și acum dar parcă cu o nuanța specială, care vine dintr-un amestec ciudat de culori ale dragostei. A fost o vreme când am iubit cu cea mai mare disperare, am fost fără rezervă nebun de-a binelea și am cutreierat orbește într-o debusolare ce ține mai mult de lipsă unui instinct de conservare minim.

A fost o vreme, când nu mai puteam suporta acordurile acestui uragan sentimental și am dorit cu înfrigurare dispariția mea ca individ. Am avut momente în care am considerat că mi-ar fi mult mai ușor să mor, decât să mai duc calvarul insuportabil al unei dragoste nebune, însoțită de toate chinurile și imposibilitatile care dealtfel i-mi conturau existenta. Nu puteam oprii aparatul de radio. Era că și cum m-aș fi întors în timp și aș fi comis un atentat la sensibilitatea unei finite pe care am iubit-o îngenunchiat și pe care, nu-aș fi putut s-o

tulbur cu absolut nimic, acolo în spațial ei determinat, în care timpul meu a fost acealsi cu al ei.

Ne-am intersectat fulgerător în amintirea, pe care o păstrez acolo undeva , imtr-un locșor anume. Mi-a zâmbit și a clipit din ochii ei frumoși, așa cum o făcea când se întorcea brusc, în timp ce privirea ei rămânea ațintită asupra mea. Era gestul pe care l-aș definii că pe o acceptatre prin respingere. De fiecare dată când pleca și întorcea capul. Rămânem cu speranța reîntâlnirii cât de curând. Ce putere ciudată are dragostea câteodată. Puteam evident să iert totul. Să îndur totul, să sufăr totul, să nu mă umflu de mândrie niciodată, pentru că așa e dragostea adevărată. M-aș fi umilit și aș fi rămas serile la fereastra ei , până când o vedeam fie numai în trecere. Nebune clipe. Nu cred că aș mai fi capabil și nu pot înțelege cum reușesc să-mi reamintesc cu atâta acuratețe trăirile interioare. Eram disperat în dragostea mea și eram pierdut în compromisuri. Mă invadau fel și fel de gânduri despre această imposibilă relație, pentru care mă auto dizolvasem. Efectiv nu mai contam.

Am ajuns în fața casei. Am intrat , am urcat scările și am aprins computerul. Am intrat pe Youtube și am scris: Lara Fabian, Adagio. Am mai ascultat o data nebunia frumuseții și am încercat aceiași stare de tulburare fără obiect precis. Ceva care venea și se ducea , undeva, unde nu știu, acolo în marea interioară a sufletului încercănat în amintiri. Era întradevăr ea . Era frumoasă. Era prea frumoasă și prea copilă, illegal de copilă. Era iubirea vieții mele și despărțirea care a intervenit m-a distrus. Umblam fără rost și nu mai vedeam nimic în fața ochilor. Mergeam la serviciu, pe undeva pe lângă gara Basarabi și parcă totul mi se părea grotesc de ireal. Trăiam într-o mizerie ca un muribund și nu puteam comunica adevărat cu nimeni. Despartitea asta din rațiune, m-a distrus complet. Eram acum un rational dar de fapt îmi pierdusem total rațiunea, rațiunea de a exista, rațiunea de a gândi și respira , pierdusem totul și încercam să respir cu un mare bolovan pus peste inima mea, eram distrus. Am simțit într-o zi o disperare a inconștientului. M-am urcat în mașină și am plecat după ea. O visam cu ochii deschiși și mă gândeam că pe atunci ar fi trebuit să fie cu elevii, undeva în practică la câmp, la strânsul recoltei. Căpătase un

post de învățătoare la Cucuruzu lângă Giurgiu. Îmi amintesc tot drumul piatră după piatră , casă după casă și fiecare detaliu mi s-a săpat adânc în sufletul măcinat în delirul unei iubiri imposobile. Imposibile! Imposibile! Nu știu cum am ajuns acolo la Cucuruzu, probabil ca într-o fractură de spațiu și timp, într-o fractură de moralitate și disperare. Nu pricep nici acum, cum am reușit să cutreier spațiile acelea vaste, imensitatea câmpurilor în care doream să te aflu cu disperare, dragostea mea... Doamne!

Am oprit mașina pe marginea drumului. Am văzut de departe un grup de copii și m-am apropiat. Te-am văzut! Erai tocmai tu, iubita viselor mele, erau aceiași ochi poate mai frumoși , erai chiar tu ! Pedeapsa capitală putea venii peste mine .

Nimic nu egala momentul. Ne-am întâlnit , ne-am iubit cu disperarea apocalipsului, Ne-am pierdut unul în ochii celuilalt, am alergat împreună prin locurile pe unde a crescut dragostea noastră și ne-am iubit așa până ce a sosit vremea să plec. Ne-am despărțit ca cei mai aprigi prieteni care au putut exista vreodată. Nimic nu ne mai putea despărții și totusi: a urmat tăcerea , tăcerea morții, tăcerea trădării, tăcerea lașității, abisul abandonului. Nici acum nu pot îndura. Gata! Destul!

Nu mai vreau să spun multe lucruri. Te las pe tine să alegi un posibil scenariu pentru povestea mea adevărată, dar te avertizez, că imaginația, nu poate depășii realitatea care a urmat în viața mea.

Pot însă, să te ajut puțin. Ea , iubita mea , este acum soția mea.

<u>Cantarea cantarilor cap. 8:6,7</u>

Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de-ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.

49. Râsul Copilăriei

25 august 2013

Știi tu că râsul ăla din tinerețea mea de licean, nu l-am mai întâlnit niciodată. Veneam serile de la școală pe strada principală În Giurgiu, în tot mirosul ăla superb de tei înfloriți, cu bucuria irealului și nostalgia viitorului.

Fugeam de multe ori, eliberați de rigorile orelor de clasă și ne adresam fel și fel de îndemnuri, strigate, înghiontite, îmbrâncite, fără să ne pese de cei din jurul nostru. Cine mai era că noi? Aveam un prieten cu care veneam adesea pe străzile primăverilor infinite, spuneam glume , ne puneam piedici și rădeam de nu se putea. Aproape în orice găseam un prilej de râs. Aveam un profesor de filozofie , că de filozof ce era, venea în cele mai trăznite haine la școală și noi abia așteptam ora următoare. Erau frumoase plecările noastre de la școală, în fiecare seară , pentru că nu știu de ce, numai serile mi le aduc aminte. În memoria mea, era mereu seară și început de vară. Așa arătau primăverile sufletului meu. Cu multă seară , caldă și miros teribil de flori de tei. Ce știam și ce voiam noi de la viață? Poate totul și poate nimic. Mi-aduc aminte că prin a"Alei" așa se chema parcul orașului, erau niște bănci și de foarte multe ori, acolo mă adunam cu cei câțiva prieteni și colegi. I-am revăzut acum ceva timp, într-o fotografie îngălbenită de vreme. Semănam toți cu beatlesi. Eram deosebit de veseli. Naturali și superbi. O veselie pierdută în timp și spațiu. Aveam un coleg, care venea la teză, cu un ceas mare deșteptător și -l punea să sune în timpul orei. Ne stricăm de râs. Ne durea burta când vedeam fața turbată a profului, la auzul soneriei imbecile și inutile. Oricum suna și clopoțelul. Muream de râs.

În seara asta mi-am adus aminte cu mare dor de râsul copilăriei. Am încercat să regăsesc fotografia aceea micuță îngălbenita de timp, în care eram împreună cu uitații mei prieteni. Nu am mai găsit-o. Ceva am simțit că sa rupt în mine. Ceva deosebit de frumos sa pierdut

iremediabil și nu despre fotografie vorbesc, ci despre râsul ăla nebun și nevinovat pe care l-am asasinat fiecare din noi.

Mi-a trecut în seară această prin cap un gând:

am să încep să mă rog pentru tinerețea din noi.

”Doamne Dumnezeule, eu știu că nu avem încotro și în fiecare an, devenim mai trecuți, mai ofiliți, că aproape nu ne mai vine să ne uităm în oglindă, dar te rog, măcar ajută-ne să rămânem pe dinăuntru tineri și dacă am ajuns bătrâni fă-ne iarăși copii. În numele lui Isus , amin!”

50. Despre genii

28 august 2013

Am ascultat la radio în seara aceasta, foarte impresionanta poveste de viață a lui Dinu Lipati, marele nostru pianist.
Ma impresionat mult durerea despărțirii sale de o viață pe care de fapt abia o începuse. M-a impresionat modul în care a interpretat ultima piesă a lui Bach și modul în care și-a luat adio de la pianul sau. După ce a atins ultima clapă , a rămas pentru câteva clipe în tăcerea singurătății unei despărțiri abisale , a închis capacul și și-a pus mâinile sale mari și frumoase peste el, în semn de binecuvântare de adio. Avea 33 de ani când a murit. În plină glorie . Nu știu de ce, dar povestea vieții lui Lipati , i-mi sugerează mai mult ca oricare alta, un inutil al acumulărilor de toate nuanțele. Ce e mai grav, e că mi se pare acum, inutilă chiar acumularea calitativă prin relativismul ei și prinn distanța galactică până la absolutul lui Dumnezeu. Nu știu dacă vom plecă acolo, în eternitate, cu acumulările noastre calitative în domeniile în care am lucrat , sau nu știu dacă măiestriile noastre profesionale, sau dibăcia într-o direcție sau alta, va avea vreo valoare pentru eternul mîntuirii nostre. Poate că judec superficial, dar trebuie să recunoști, că nu-mi lipsește sinceritatea de a declara inepția unei cugetări obosite și care neagă pozitivismul în sinea lui. Desigur, că fiecare din noi, ne-am dorit cel puțin o data în viață, dacă nu tot timpul, să devenim mestrii. Ne-am dorit o îndreptățită autoperfecționare în cea ce facem .

Pentru ce?

Fii atent că întrebarea e deosebit de tranșantă.

Răspunsul absolut adevărat este :□□"din pizma unuia asupra altuia" și îndrăznesc să absolutizez afirmația, argumentată de singurul reper absolut din univers: Morala divină. Probabil că ai recunoscut cuvintele ecleziastului. Încearcă să dibuiesti alte motive și vei constata , nimicnicia speciei, decadența principiilor și chiar hidoșenia caracterelor. Ce e foarte disperant, e că nu avem niciodată elanul

necesar realizării performanțelor din dragoste pentru aproapele nostru și din respect pentru Dumnezeu. Uite ce fac: mai răsucesc o data cuțitul în rană : Crezi că a existat vreodată vreun pictor celebru, care și-a dorit perfecțiunea pentru a încânta privirile semenilo,r din dragoste pentru ei? Sau mai aproape de preocupările noastre: Crezi că există, sau a existat vreodată vreun maneger bun, care nu și-a dorit autoperfecționarea decât pentru bucuria împlinirilor personale și nicidecum din dragoste pentru aproapele și din respect pentru Dumnezeu? Mă rog. Exemplele pot continua, în jena pe care o simțim reciproc, eu în calitate de scriitor și tu, în calitate de cititor. Adevărul e ăla scris în cartea Ecleziastului, cap 4 cu versetul 4:" Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru, își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia și aceasta este o deșertăciune și goană după vant" Atenție aici, nu vorbim despre cei care doresc să deprindă o iscusință, pentru a putea să-și găsească de lucru , pentru satisfacerea necesităților personale și ale familiei. Nu! Aici e vorba despre măiestrii deosebite, dibacii concurențiale, abilități deosebite, derivate din spirit pur concurențial, sau născute din dorințe egoiste.

Chiar dacă nu ne vine să credem. Până la urmă o să devenim sinceri și o să recunoaștem.

Știi ceva ? Pe Dumnezeu nu-l interesează iscusințele și dibaciile noastre, derivate din ambițiile noastre personale, ci pur și simplu numai calitățile caracterului nostru. Dealtfel, trebuie să recapitulăm împreună un criteriu ce ține de esența creștinismului: Poziționarea în detrimentul personal, primordialitatea interesului altuia și îndreptățirea demersurilor personale numai din dragoste de Dumnezeu și de aproapele, în efuziunea colectivă a trupului lui Hristos. Am mai discutat despre acestea. Logica divină pare o filozofie omenească imultita cu minus unu.

Acum haide să revenim la Dinu Lipatii , la Bach, Beethoven, Leonardo Davincii sau cine vrei. Au fost niște genii fiecare în felul lui și au încântat și mai încântă și generațiile prezentului, au legătură cu divinitatea , au har de la Dumnezeu și au știut ce să facă cu talanții primiți, deși cu siguranță că au avut fiecare din ei destule momente de exacerbare a orgoliilor profesionale, care

evident că au dus implicit la ridicarea nivelului virtuozității, dar, pentru că au înțeles până la urmă să-și facă "prieteni în cer cu darurile pe nedrept dobândite", au ajuns ca măiestria lor, să lucreze pentru dragostea lui Dumnezeu.

Curioasă metodă de a ajunge la frumusețea cerului, prin donarea bogățiilor acumulate pe nedrept. Pare curioasă afirmația biblică, dar absolutul adevărului Divin, este singurul criteriu de discernământ universal.

Acum pentru că am devoalat calea nu tocmai agreata de Dumnezeu, cu privire la realizările ce se nasc din ambiții personale, nu ne rămâne decât să ne rugăm , ca această rătăcire pe căile virtuozităților concurențiale care ne bântuie în special tinerețile, să ne ducă în cele din urmă la lege:

Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți și să iubești pe Domnul Dumnezeul tău .

Și în fond , dacă am fi exersat cu toții dorința□□"anosta" de a fi pe locul doi, cu siguranță că nu s-ar fi născut aceste genii, care au încântat setea noastră de frumos, dar nici nu putem măcar bănui, cum ar fi arătat lumea noastră.

P.S.

Recitesc după o zi, ce am scris mai sus.

Am ascultat simfonia a 5-a a lui Beethoven. E fantastic!

51. Viză pentru Isus

3 septembrie 2013

Dacă Isus ar locui în România și ar cere viză pentru America , mai mult ca sigur că nu ar primi-o. O existența anterioară, aflată în conflict cu mai marii bisericii și ai autorităților, conflict soldat dealtfel cu arestarea lui, cu siguranță că i-ar fi interzis viza , fără să mai vorbim de lipsa unui contract de angajare pe la vreo instituție, firmă etc. din care să rezulte că are venituri cu care poate să se autointretina. Ce mai ! Cazul e clar și ce mi se pare și mai grav, e faptul că e foarte posibil, să nu fie primit nici în biserici. Am văzut înregistrarea de pe youtube, cu tânărul Jefferson Bethke, care a provocat o mare rumoare. Nu vreau să spun multe lucruri, dar cred in ultimul timp, că Isus, se simte din ce în ce mai înstrăinat în lumea noastră. Sunt peste două miliarde de creștini și în zonele preponderant creștine , ca dealtfel peste tot în lume, a crescut , ura, discordia, hoția și lipsa de moralitate e predicată de la tribuna parlamentelor. Dar nu vreau să vorbesc acum despre alții.

Asistăm mai ales la noi acasă, la instaurarea unei imoralități generalizate, în care , hoții au ajuns așa de numeroși, că nu mai pot fi schimbați din posturile cheie, în care parcă sau născut. Dezmățul, curvia, beția, sunt trâmbițate ca fiind calități care te pot promova în funcții înalte. Distrugerea a tot ce înseamnă activitate benefică în sfera economiei, subminarea de care l-am acuzat pe Ceaușescu, este sport național la vârf. Legile sunt date de cele mai multe ori, din interese de grup, sau din dorința de a încurca niște lucruri care s-ar putea desfășura legal. Totul este o Gomora și o Sodoma.

Nădăjduim în prorocia făcută cu mai bine de 2500 de ani în urmă, de către prorocul Mica:

“S-a dus omul de bine din ţară şi nu mai este niciun om cinstit printre oameni; toţi stau la pândă ca să verse sânge, fiecare întinde o cursă fratelui său.

Mâinile lor sunt îndreptate să facă rău: cârmuitorul cere daruri, judecătorul cere plată, cel mare îşi arată pe faţă ce doreşte cu lăcomie, şi astfel merg mână-n mână

Cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine, cel mai cinstit este mai rău decât un tufiş de spini. Ziua vestită de toţi prorocii Tăi, pedeapsa Ta se apropie! Atunci va fi uluiala lor."

52. Amintiri (II)

8 septembrie 2013

Aseara m-am conversat cu fina mea Iolanda si fara voia mea mi-am reamintit diverse scene din tineretea mea. Ți-am promis că am să-ți povestesc cum eram eu la vârsta ta, însă nu știu cum se face, că îmi vin acum în minte momente puțin anterioare, de pe vremea când eram stagiar.

Era moda cenaclurilor și a brigăzilor artistice de agitație. Erau un fel de evanghelizări publice în materie de doctrină aplicată, care-ți impuneau o stare de spirit înflăcărată, eminesciană, păunesciană, cu nuanțe istorico-lirice strigate pe stadioane sau case de cultură.

"Diseară să nu m-aștepți, diseară n-am să vin, nici pentru bună seara, nici pentru o cană de vin". Cam așa suna un celebru cântec din vremea cenaclului Flacăra. Niciodată nu am realizat semnificația cuvintelor. Mi-a plăcut în schimb melodia. Venea bine, dădea bine cu vremurile respective. Cenaclul Flacăra era în mare vogă și iubirile mele veneau și se duceau pe stagiuni, așa ca-ntr-un cenaclu al trăirilor sentimentale. Era în timpurile cînd eram profesor la liceul Ion Majorescu, liceul de construcții și liceul de chimie din Giurgiu. Aveam cu 6-7 ani mai mult decît elevele mele. Idioată diferență. Și mai idioată poziționarea ei între 17 și 24 de ani. O lipsă catastrofală de idiosincrasie și care te poate duce în păcat, împins evident de circumstanțele atenuante date de agitația hormonală specifică. Eram în orele prânzului și cateodata ca si acum, mai pierdeam timpul cu prietenii la restaurantul care fusese cândva la loc de vază, în primul rând pe "farfurie". Așa se numea aleea principală care definea poziția centrală, în jurul turnului cu ceas. După o vreme, comuniștii veniți la putere au modificat vechea arhitectură și au tras un rând de blocuri direct peste farfurie, într-o crasă nepăsare urbanistică, lăsând clădiri impozante în spatele blocurilor, precum fostul hotel "Țăranul", unde se afla acum resturantul în care mă găseam. Concepția omului nou în materie de arhitectură nu mai cadra cu ce fusese cândva.

Era deci în timpul amiezii. M-am hotarat sa plec. Cred că m-am ridicat brusc atunci cu gândurile oricum prea tulburi ca să le pot defini. Am trecut prin holul mare și ornat în stil clasic cu obișnuitele, de-acum, elemente de decor. Și spun lucrul acesta pentru că am petrecut destule clipe în acest spațiu demn de un adevărat club monden al Epocii de aur. Restaurantul "Prețul roșu". Mi-am intersectat privirea cu mine însumi în oglinda de pe peretele holului. Oricum, dădeam bine. Era vârsta. E o vârstă cînd oricum arăți bine, chiar sculat din somn sau după nopți nedormite. Așa era pe atunci. Mi-am trecut mâinile prin păr și mi-am ridicat părul de peste urechi. Ce vrei, se purtau plete. E tare curios: acum când mai văd câte o fotografie mai veche, mă surprinde total prospețimea vârstei, în ciuda modului distructiv sau poate regenerativ al consumării clipelor. Cine poate decela realitatea terapiilor în domeniu? Se purtau pe deasupra și perciunii foarte lungi, astfel că urechile erau acoperite mai tot timpul. Era moda care venea de la Beatles citire și se amplificase într-un fel, adică în sensul dimensiunilor. Modelul era Beatles, dar lungimile erau de acum "Rolling Stones". Sau mai degrabă "Deep Purple". Aveam pe vremea aceea un coleg de cancelarie, Vasile. Preda o materie tehnică. Nu-mi aduc aminte bine ce. Cred că automatizări și acționări. Ce să-i faci? Au trecut de atunci atâția ani, că e aproate indecent să-i pronunț. Îmi aduc aminte că avea Vasile niște favoriți, că băgase în boală elevele de la seral. Acolo, mediul era ca la rudele sărace ale familiei Borgia, adică era superb, dar putred. Aveam împreună cu Vasile ore la liceul de chimie seral, la profilul operatoare chimiste. Fetele de acolo erau cam de-o seamă cu noi și nu prea reușeam să le canalizăm atenția deloc la problemele tehnice pe care le predam. Eșecul era total. Pedagogia dădea chix. Majoritatea erau unguroaice (destul de drăguțe, de altfel) și trebuie să recunosc că nu le stătea deloc capul la concasoare sau moară cu ciocane. Poate că făceau anumite analogii cu viziunile lor personale în materie de tehnici, dar, oricum, erau fermecător de aeriene. Pe deasupra, noi, pe lângă faptul că eram tineri și deștepți, aveam și Dacii noi, noute, luate în rate de la IDMS, cu fel și fel de îmbunătățiri, precum volan cu două spițe și lumina de mers înapoi, care ne făceau mașinile aspiratoare de suflete

entuziasmate în ale operatoriei chimice. Am trecut prin fata recepției și am ieșit în stradă. Era vară și un soare care te făcea să cauți trotoarele cu umbră și tonetele cu răcoritoare. Pe vremea aceea nu erau aere condiționate, dar oricum ventilatoarele care se învârtiseră în ultima oră deasupra capului meu îmi dăduseră o oarecare stare de confort, suficient să realizez acum canicula ce încingea strada gării până la punctul de topire. Era așa cum uneori vara simți că asfaltul este unduitor în relief și dă să se topească. Eu întotdeauna am rezistat la căldură. Mai rău am stat cu frigul. În fine, m-am urcat în mașină și am pornit cu toate geamurile deschise. Am scos o mână peste portieră și am traversat centrul orașului. Pe stradă erau zeci de elevi care mă salutau și fiecare se angrena – cum e obiceiul pe care cred că și voi l-ați avut, în bârfa de conjunctură la adresa profului. Îmi reamintesc cum mergeam cu mașina pe lângă un grup de fete care excelau în bîrfe și-și șopteau una alteia ceva ce nu se poate spune în public și după aceea izbucneau în rîs. Eram tare! Eram mândru în adevăratul sens al cuvîntului. Se cădea? Tu ce zici?

Am ajuns în fata Liceului de Construcții. Aveam ore începând de la 2. Am parcat mașina, am coborât și m-am îndreptat spre intrarea principală pe aleea care ducea într-acolo. Imaginează-ți o fațadă de ferestre deschise la care stăteau ciorchine de elevi și mai ales eleve. Mergeam foarte sigur pe mine. Eram îmbrăcat ca de obicei în costum. Îmi amintesc că purtam un costum maro-roșcat deschis la culoare, cu haina cambrată pe talie. Pantalonii, conform vremii, erau evazați. Cred că semănam oarecum cu Bobby din Dalas, în varianta de Giurgiu. Mi-am ridicat privirea. Probabil că aveam o mutră destul de idioată ca să dea bine la mintea aburită și cu revărsări senzuale din partea privitoarelor. Ele contau de fapt. Băieții la vârsta aceea sunt mai puerili. Cel puțin așa era atunci. Eram eu? Da, cu siguranță eram eu!

Am revăzut intenționat aceste amintiri. Eram eu. Și totuși… Nu mai înțeleg. O explicație există în faptul că nici celular nu mai exist în constituția de atunci. Caroseria s-a schimbat jalnic, dar sufletul e al meu și s-a schimbat și el, încât nu mă recunosc. Am rămas mult timp pe gînduri. Nu ! Nu pot să mă neg! Eram eu!

53. Măreția obscurității

9 septembrie 2013

Pare destul de deplasat cea ce urmează să-ți spun, dar îmi asum cu toată responsabilitatea tot ce va urma. Am experimentat săptămâna această rugăciunea mai mult ca oricând. Dumnezeu mi-a răspuns într-un fel în care nu m-am gândit niciodată. Până când și o rugăciune spusă fără credință, Dumnezeu a ascultat-o și mi-a îndeplinit-o.

Strig cu toată puterea mea asa: ” Fie slăvit Dumnezeul nostru!” și asta nu pentru că mi-a răspuns la rugăciune așa cum am dorit eu, ci pentru faptul că l-am văzut întradevăr și am putut sta de vorba cu El. Ție pot să-ți spun. Am depășit patru ore pe zi de rugăciune și nu știu cum de trece așa de repede timpul. Nu m-aș mai opri. E o comuniune și o comunicare care mă cutremură. Nu am nici o regulă în timpul acesta al rugăciunii. Pur și simplu încep cu o simplă mulțumire și aștept apoi ca Dumnezeu să-mi vorbească.

Azi am discutat despre multe, printere altele și despre o carte care am început-o acum 8 ani și nu am mai terminat-o. Am discutat cel mai mult, despre prietenie și despre ce am eu de îndreptat în comportamentul meu. E fascinant. Numai ție iți pot spune aceste lucruri, pentru că tu le poți înțelege. Am observat că este bine să te rogi atâta timp cât ai ce să spui și cât ai ce să asculți de la Dumnezeu și am mai observant că musai această întâlnire, trebuie să fie o întâlnire de dragoste. Nu mai vrei să pleci dar trebuie să mai faci și alte treburi. Acesta e motivul pentru care nu mai pot dormi după ora 5 dimineața. Să știi că este foarte important ce am auzit azi despre prietenie. E colosal de important. Vezi că folosesc adjective ce sugerează superlativul. Gândesc că oricum, sunt prea sărace ca să descrie realitatea. Dar ce mă-a entuziasmat cel mai mult, a fost faptul că această relație pe care o am acum cu Dumnezeu, poate fi numai un început.

Probabil că au trecut câteva săptămâni decând am scris cuvintele de mai sus. Acum, căutând altceva în computer am dat peste aceste cuvinte. Ieri, am fost plecat la București la onomastica unor prieteni. Acolo am vorbit mult despre prietenii mai bune sau mai rele, dar una peste alta mi-a plăcut comuniunea. Am găsit aceste cuvinte scrise pentru circuit închis și nu aș fi făcut niciodată ceva în sensul deschiderii, dacă nu dădeam aproape în același timp peste cugetarea lui Alexander Maclaren, fost președinte al uniunii baptiste a Mării Britanii, și președintele congresului mondial al baptiștilor, dar mai întâi de toate un om de spirit:

“ Îi mulţumesc lui Dumnezeu, a spus el odată, cu ocazia unei mese publice, că am fost ţinut într-un locşor tăcut şi obscur atunci când mi-am început slujirea, fiindcă aceasta va strica pe jumătate dintre voi, cei tineri: sunteţi propulsaţi dintr-o dată în poziţii marcante, iar apoi va irosiţi energia în tot felul de treburi mărunte, pe care le numiţi îndatoriri: mergând la întruniri sociale, la aniversări, mese festive, în loc să staţi acasă, să citiţi Biblia şi să vă apropiaţi de Dumnezeu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru anii de greutăţi şi obscuritate.

Îl puteţi împinge pe Dumnezeu afară din mintea voastră aruncându-vă cu încrâncenare în împlinirea datoriilor voastre zilnice, oricât de sacre şi de elevate ar fi acestea. Aşa cum oglinda unei suprafeţe metalice lustruite nu mai poate reflecta lumina soarelui odată ce şi-a pierdut luciul, tot astfel nici o inimă necurată nu poate realiza prezenţa lui Dumnezeu. Iar pentru a fi curată, inima trebuie păstrată liniştită, departe de agitaţie, departe de furtunile pasiunii şi dorinţelor aprinse. O simplă adiere de vânt tot astfel, până când inimile noastre nu se vor linişti de zarva lumii, nu vor putea reflecta niciodată Cerul.”

Am reflectat îndelung la cuvintele lui Maclaren. La iubirea "obscuritatii" prezenței lui Dumnezeu în contrapartidă la mondenitatea rezultată din promovări pe scara socială, la atractia adevărata pentru singurătatea care-ți poate îndepărta anxietatea tumultului.

Dacă ai cumva vise de preamărire omenească, depărtează-te din zarva lumii, micșorează-te până la dispariție în fața unei relații cu cerul. Iată motivul pentru care am devoalat cuvintele de mai sus, pentru că bunătatea lui Dumnezeu a făcut ca unul ca mine, să ajung să am câteodată, momente când mă simt dizolvat sută la sută în măreția obscurității.

54. Nostalgia sonatelor in sol minor

13 septembrie 2013

Câtă tristețe se ascunde în soarta noastră a oamenilor…

O neputință teribilă și o indignare peste măsură la auzul pur și simplu a unor întâmplări de viață , hărăzite parcă pentru clarobscurul unui purgatoriu, ce nu va mai venii niciodată.

De câte ori vin din Moldova , am nostalgia sonatelor și a întâmplărilor absurde ca și acum, când în liniștea serii, nu pot să nu-mi revărs disperarea dezagregării profunde a destinului necruțător, al sfârșitului imposibil de oprit, al tragediei infinite care e în general viața omului. Ne naștem ca să începem frumos și ne degradăm mental în privința caracterului , exersăm cu o măiestrie în creștere, arta decadenței și a disipării în neant. Venim din lumina bucuriilor copilăriilor noastre , păstrând mai mult sau mai puțin în memorie paradisul începuturilor, al speranțelor, al idealurilor frumoase, pentru a ne estompa gradual, în anost și vulgaritate, în iubiri neîmpărtășite, sau decepții dureroase, în povești de viață care te pot inmormanta de viu. Să știi că aș putea să-ți spun multe despre decepție, aș putea să-ți spun multe despre dragostea visată și spulberată încă de la începutul ei, aș putea să-ți arăt cu degetul un om căzut în șanțul neputințelor și al exasperării, al durerii că nu poate face nimic din cea ce a visat la tinerețe, sau aș putea să-ți cânt sonata în sol minor cu pianul dogit al unui Chopin hiduit prin mahalale, aș putea să-ți spun multe povești, dar nu pot acum decât să mă opresc la cea trăită de mine azi. Undeva aproape de Gura ialomiței într-un sat fără importantă, căci dealtfel nici numele nu mi-l amintesc, acolo, în soarele acestei după amieze de septembrie .

Am luat la ocazie o mămică cu patru fetițe. Cea mai mare intra în clasa întâi și cea mai mică avea trei ani. Toate vorbeau de mama focului. Erau gătite cu ce aveau probabil mai frumos. Mergeau la oraș. După culoarea pielii neîndoielnic, erau de origine romă. Mama era și ea gătită, dar nici una dintre ele, nu purta straie țigănești. Au

fost foarte bucuroase că le-am luat. Mama lor le atrăgea atenția mereu, să nu mai vorbească atât de mult, să nu mă deranjeze. Erau frumușele toate și eu prin oglinda retrovizoare, le vedeam ochii jucăuși și gesturile pe care le făceau din mâini la fiecare vorbă spusă. Câtă bucurie în acești copii Și câtă tristețe vedeam în ochii mamei. Ce povești , trecuseră oare peste acest chip ofilit și chinuit. Totul părea o contrapartidă la imaculatul ce răzbătea din chipurile fetițelor sale. Ceva ceva , am aflat pe drum: un soț alcolic, o fată de 22 de ani din prima căsătorie, abandonată de mică la primul ei soț, imposibilitatea intalniriilor și peste toate, un oftat care vene de undeva din istoria de nimic al unui om fără nici o șansă. Ce știau copilele ei fericite, despre toată această dramă. Erau la milioane de ani lumină distanță.

-Când am să mă fac mare, am să-mi iau și eu o mașină că asta, nene! Mi-a zis una dintre ele, probabil cea mai mică. M-am uitat la ea, și am simțit toată nedreptatea universului că venea peste mine și am înțeles adîncimea abisului care probabil urma să vina în viața acestui copil nevinovat și care sa născut biologic vorbind, cu șanse divine. Dar nu! E posibil orice! Poate că poveștile cu zâne și feți frumoși, nu au murit definitiv, într-o fatalitate absolută. I-am răspuns totuși:

-Ei, până o să te faci tu mare, cred că o să se inventeze mașini zburătoare.

-Atunci am să-mi cumpăr o mașină zburătoare. Și tata o să mă învețe să o conduc.

Săracul taică-sau, din cauza alcolismului nu mai putea conduce nici măcar un tractor, dar ce contează acest lucru, în mintea unui suflet așa nevinovat.

-Și eu am să-mi cumpăr o mașină zburătoare și o să mă învețe și pe mine tata să o conduc, zise o alta.

-Eu am să-mi cumpăr două mașini zburătoare zise a treia și una dintre ele o să fie albă.

Au continuat dialogul contrazicându-se și imaginându-și fiecare ce isprăvi va face când va fi mare. Nu am mai putut nici măcar să ascult. Era ca o odă a bucuriei ce urma să devină simfonia grotescului. Nu am mai putut scoate nici o vorbă pentru mult timp.

Drumul ne-a fost deviat pe la Țăndărei și până aproape de Hârșova nu am mai înțeles nimic. Nu mai ajungeau la mine râsetele , gesturile de bucurie, planurile pentru cumpărăturile de un million și două sute de mii, pe care trebuiau să le facă. Câte lucruri ar fi trebuit , câte vise exprimate în fugă, câtă fericire, nimic nu mai ajungea la mine. Un zid al disperării, al nenorocirilor pe care eu îl știam că va venii în viețile lor, mă separa complet de raiul micuților. Poate nu-ți imaginezi, cum era să vezi cu câtva ani în viitorul acestor vise care urmau să se frângă în nenorocirea unor vieți pentru care aceste finite pure, nu au fost nicodată pregătite. Câte înjurături, sau câte bătăi sau înjosiri vor năpădii destinele unor țigănci din satul fără nume. Cine o să le angajeze? cum vor fi privite la școală ? de unde bani pentru visele copilăriei și după toate acestea, cum să dai la o parte neputința de a înțelege această viață, pentru care nu au avut nici o vina inițială? Totul se va strica în timp și va devenii sordid, înfiorător, fără speranță, fără bucurie. O viață pe care nu și-au putut-o hotărâ singure. Ce trist! Disperat de trist! Nedrept și necruțător viitor. Ce-și vor mai putea aduce aminte aceste fetițe frumoase și gătite cu fundulite în păr? Nimic! Poate ceva ireal, care nu sa petrecut niciodată. Vor începe să simtă lipsurile, vor face diferențe, vor fii rănite , înjosite, vor realiza în curând cine sunt de fapt. Niște oameni care mai bine nu s-ar fi născut.

Am ajuns la destinație. Au coborât râzând și bucurându-se , cu bucuria cerului. L-am dat niște bani . Nu are rost să mai povestesc cum au făcut. E greu de spus. Trebuie văzut , filmat și păstrat pentru infinit. Pentru infinitul în care noi vom mai fii sau nu vom mai fii. Pentru eternitatea clipelor de fericire dumnezeiască , fără motive palpabile, pentru frumusețea absolută de care avem parte așa de puțin.

Ne-am luat rămas bun. Am plecat trist și nu am mai putut nimic. Simțeam că doresc să imormantez timpul acolo în acel moment ca să stopez cumva tragedia conștientizărilor ulterioare din drama care va urma.

Dacă aș putea să mă transform în făt frumos și să mă întorc în satul fără nume, peste duazeci de ani și să cumpăr patru mașini zburătoare pentru patru cenuserese care așteaptă absurd, în

imposibila poveste de viață. Dar poate totuși șansa aceia infimă, le va surâde și lucrurile se vor derula frumos. Poate că vor termină școala , vor merge la liceu , facultăți, poate că vor fi iubite, vor învăța din lucrurile morale și le vor așeza ca temelie a existenței personale, poate că vor avea niște soți iubitori cu frică de Dumnezeu, serioși și responsabili, poate , poate , poate. Mi-aș dorii nespus să cred Într-o probabilitate ireală , dar nu am puterea să o fac. Totul se inscribe în traiectoria blestemului.

Mi-am continuat drumul printre colinele îmbrăcate frumos, de o toamnă cu culori superbe. Soarele strălucea încă deasupra orizontului și căldură lui binevoitoare o simțeam în mod prietenos, în același univers în care mizeria umană te împinge pe acele coordonate străine, din care derivă o eternă nostalgie. Nu mai știu ce să zic.

De câte ori vin din Moldova am nostalgia sonatelor în sol minor.

55. Apostazie

15 septembrie 2013

Nu știu ce ne atrage acolo unde ne ducem în fiecare zi, când sunt milioane de drumuri mai bune. Nu știu ce ne face să ne gândim la nimicurile acestor apucături cotidiene, de nu gândim la cea ce contează în adevăr. Nu pricep lipsa de claritate din planurile noastre, când undeva stă scris cu mare precizie cea ce trebuie să facem și până la urmă nu înțeleg de ce ne irosim în zadar producând ceva care trebuie consumat, ca imediat după aceea să fie nevoie de reluarea mecanică a acestui ciclu perfid.

Câteodată se crapă de ziuă și începe să se vadă prin ceața existențelor noastre personale, se vede incert, prin deschizătura ușii sălii de nuntă, în dimineața în care mesenii sau plictisit și încep socotelile plecării acasă. Nu se mai aude nici muzica. Lăutarii au oboist și ei. Mâine începe o viață cu toate până la refuz, afară de speranța unei nunți uitate . *Și ultimul ceteraș și-a pus instrumentul în traistă , urmează cea ce ar trebui să nu înceapă:*

Inutilul consumării vieții. Inutilul unei inutilități.

Mai omule, trezește-te!

56. Rețetă

16 septembrie 2013

Aseară eram destul de trist. Azi am primit un mail de la un tânăr, care citise una din însemnările mele și mi-a transmis bucuria personală că în sfârșit a întâlnit un optimist. Aiurea! Optimismul, este cea mai relativă entitate spirituală dacă o iei după manifestările omenești și ea de cele mai multe ori e confundată cu starea emoțională ce împinge omul la veselie . Eu personal am descoperit o mare doză de optimism în tristețe , în suferință. Pare de-a dreptul nebunească această idee. I-mi place viața până la devorare, cu bucuriile și mai ales cu tristețile ei. Am avut de multe ori și slavă lui Dumnezeu, mai mult în ultimul timp, o bucurie deplină în sensul acceptării evenimentelor pe care nici un "optimist" nu le-ar încadra în optimism. Și ca să înțelegem despre ce e vorba, am fost la imormantari la care am suferit teribil, pentru că am pierdut personae foarte dragi mie și am fost perfect împăcat cu starea lucrurilor, perfect optimist și bucuros, pentru veșnicia vieții în general. Există un amestec perfect între suferință și bucurie, tot așa cum există sarea în rețeta de chec.

Secretul, este de fapt rețeta vieții veșnice:

"Și viața veșnică e aceasta: să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimes Tu"

Ioan 17:3

57. Ce tot alergi măi române?

18 septembrie 2013

Iar am fost în Moldova. De la Vaslui înspre Bârlad, sunt o mulțime de lacuri risipite printre dealurile foarte frumos înverzite și luminate de cel mai fermecator soare de toamnă. Drumul a șerpuit monoton în această parte de existență, în frumusețea pe care numai disperarea o poate cuprinde. Cât voi mai putea parcurge spații și momente în acest areal, atât de liniștit și tumultos în același timp. Am mai mers o vreme, suspendat sub un cer surprinzător de pictural, până când am intrat în Bârlad. Era destul de aglomerat și trebuia , în lipsă de GPS, tot timpul să opresc, pentru a întreba de" necunoscuta" mea destinație.

Deodată mi-a apărut în față ochilor, o imagine care efectiv m-a șocat: în plin oraș, se află cimitirul și ce este și mai ciudat, este că nu are gard, astfel încât, să-ți creeze senzația, că centrul a fost presărat cu morminte, așa într-o îngemănare perfectă între mort și viu, între existent și neexistent, sau poate între prezent și viitor. Teribilă pedagogie! Să ai la tot pasul, imaginea capătului alergărilor noastre. Să simți dureros și totuși sănătos,"sfarsitul tuturor lucrurilor" și să ai posibilitatea unei terapii gratuite la "botul calului".

Îmi aduc aminte de vorbele lui Arsenie Boca: "Ce tot alergi mai române? Încolo și încoace și nu dobândești nimica. Cineva tot i-ți spune că acolo vei găsii nemurirea, dar nu o găsești în lucrurile exterioare, că n-ai cum. Uită-te acolo înăuntru în inimă ta blanda. Oprește-te! Atâta trebuie să faci: *Să te oprești!"*

58. Noapte bună!

19 septembrie 2013

De ce scriu? Nici măcar nu știu să spun prea bine… Ajung seara acasă prea obosit, ca să mai pot face mare lucru. O fac probabil ca exercitiu terapeutic. Am mai auzit chestia asta pe undeva.

Când eram copil, reusam să obosesc la sfârșitul zilei așa de tare, că mă dureau genunchii . Acum durerile mele, nu mai ajung până acolo. E foarte tare, dar nu mai ajung nicăieri. Nevrotica mea, sa dizolvat complet în algocalminul romantismului. Plutesc în anestezia oboselilor sentimentale, prăbușit în fotoliu, deschizând la ceas de seară, o ușă către visare.

Încerc să evadez. Mi-am pus căștile în urechi și muzica se grăbește să dea semnalul. Pe ușă a intrat Frank Sinatra. Ho! Ho! Îmbrăcat la fel, cu costumul pe care garderoba memoriei personale îl păstrează intact, cu papion și pantofi de lac, în “his way” , în “my way”. Strălucitor ca întotdeauna. I-am întins mâna “-Hello Frank! How are you?”

Știi? Câteodată nici nu trebuie să vezi prea multe . E suficient să asculți. Experimentează lucrul acesta. La oboseală mare, merge Frank Sinatra, ca untul pe pâine, peste care așezi un strat de dulceața. Muști și mesteci încet , înghiți și dacă bei și o gură de ceai din ăla bun, o să-ți meargă la suflet. Nu mai vrei nimic aproape.

În seara asta nu am nimic să-ți spun. I-ți fredonez numai: Uite-te numai în drumurile tale, pe care le-ai făcut în stil personal. Poate multe au fost greșite, dar ai avut personalitate, dar: ” Nu te îngrijora de nimic, căci pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, i-ți va păzii inima în Hristos Isus”. Totul e să știi. Și dacă nu știi, caută și vei afla.

Noapte bună!

59. Inconștiența valorii personale

24 septembrie 2013

Cuvintele mele au o destinație precisă. Către tine. Către tine, prea tînărul mei colaborator. Știu că traversezi momente dificile, cu care evident, i-ți dorești să nu te mai întâlnești niciodată. Te tulbură singurătatea, lisa de socializare , lipsa de perspectivă și câte și mai câte. Am cunoscut câțiva tineri în situația ta și poate uneori în tinerețea mea, am traversat și eu astfel de furtuni stinse în culoarea infernului. Am alergat și eu evident, în golul inutilului. Știi, sunt momente când nu mai crezi că poate să mai vină și ceva bun în viața personală, și timpul care sa scurs, a fost totdeauna potrivnic prin nedeterminare și lipsă de consecvență a începuturilor de drumuri neterminate, de școli începute în lipsa unor perspective credibile în conștiința personală, de lucruri care trebuiau făcute. Si acum cu mintea de pe urmă, conștientizezi că le-ai oprit necugetat, sau care mai bine zis au trecut pe lângă tine și nici măcar nu mai poți întoarce capul să le mai privești, pentru că sau dus, nu mai există, așa ca toate nerealizările relaționale din familia ta jefuită de mila și înțelegerea unei divinități neînțelese.

Ți-am urmărit atent modul în care exiști, în care vorbești, în care scrii. Ți-am urmărit respirația întreruptă de îndoială și incertitudine. Dar nu o incertitudine si o indoiala derivate din neștiința unui învățăcel timid , ci venită din profunzimile durerilor interioare, imposibil de ascuns.

Ai acumulat ceva care se poate numii valoare adevărată. Desigur că te surprinde ce-ți spun, dar o afirm cu cea mai mare responsabilitate. Fără voia ta ai absolvit școala smereniei prin suferință Da! Ai prins ceva din zbor. Ai ceva de care au destui parte, dar tu ai strâns în tine un potențial enorm de neînțelegeri , de frustrari care te-au întărit și de al căror efect, încă nu ești conștient. Nu vreau să

întru în detalii care cu siguranță ar fi jenante, dar te rog, ia aminte la cuvintele unui om cu nostalgia virstelor și școala nefericirilor fără efect:

Când vei avea în viața ta, realizări cu care să te mândrești, când prietenii tăi vor avea cuvinte de laudă, când nu te va mai speria ziua de mâine când ai avea de toate așa ca să te declari mulțumit, să-ți aduci aminte de momentele de acum, de umilința în fața neputințelor, de suferința care te duce la smerenia plăcută cerului, la acest nestemat de mare preț.

Păstrează aceste cuvinte în inima ta și vei înțelege poate mai târziu că în starea în care te aflii acum, ai adevărata valoare care strălucește în față lui Dumnezeu. Acum ești întradevăr un om mare, prin profunzimea sentimentelor și intensitatea relației tale cu Dumnezeu , trecând peste toate îndoielile tale.

Când te vei realiza ca om, așa după criteriile omenești, când vei avea o mașină de toată frumusețea , când vei avea prieteni, când vei fi apreciat și când vei vedea rodul mâinilor tale , adu-ți aminte de de această neprețuită smerenie care valorează infinit în raport cu toate.

60. Rugăciunea unui tată fără de putere

30 septembrie 2013

În agonia rugăciunilor mele simt, că nu pot face nimic! Am în față o stâncă pe care nu o pot escalada. Aș vrea să te ajut. Da! Vreau să te ajut și văd cum un văl de neputință, se așează consistent între dorință și realizare, între mine și tine.

Ți-am văzut disperarea înăbușită de convenienta unei conduite de normalitate, dar privirea ta căzută undeva în străfunduri, trăda falsitatea aparențelor. Nici tu nu mai știi cum de ai căzut atât de mult, cum ai ajuns de nu te mai recunoști . Poate numai gândul că ai fost cum ai fost și gândul că o minune, poate schimba totul, te mai determină să supraviețuiești. Mi-ai mai destăinuit ceva din lucrurile ascunse, de rușinea adevărului, care strigă pese tot în viața ta. Cum de nu ai socotit corect, de ce te-ai lăsat înșelat de minciună? De ce te-ai amețit în speranța uitărilor care nu se pot materializa? Ai avut o familie și nu o mai ai. Ai avut prieteni pe care nu-i mai ai, ai pierdut tot ce aveai , ce sperai și ce visai. Da aproape că nu mai ești și visele tale au devenit un abur absurd într-o lume în care nu mai crezi. Ce te-ar putea face fericit? Oare ce ar trebui să se întâmple în viața noastră, atunci când totul moare, ca să mai putem pune la îndoială realitatea?

Mă simt neputincios. Nu știu cum să așez lucrurile să fie bine și de fiecare data i-ți promit că va fi bine și i-mi imaginez tot felul de scenarii în care tu să joci rolul omului fericit, ieșit total din marasmul îndoielilor și al nerealizărilor, dar ceva se opune de fiecare data . Un destin sigur, către ceva care duce nicăieri. Aș vrea să fiu în locul tău și să sufăr toate necazurile vieții tale așa dintr-o data și inmultite cu zece. Dacă s-ar prăvăli peste mine toată durerea văzută și nevăzută și ași rămâne fără nimic, chiar fără de suflet, aș fi poate mai liniștit. Dar nu se poate! Nu se poate! Nu se poate!

Ai greșit și poate că așa trebuie să suporți consecințele, dar și eu am greșit și el a greșit, toți am greșit o dată cel puțin în viața

noastră. E ceva care bântuie inimile noastre zdrobite. Dar ce să fac eu? Cum să te scot? Nu încetez să mă rog. Am să stau așa, în speranța unui răspuns, probabil că toată noaptea. O noapte simfonica. Agonizez în rugăciunea unui tata fără de putere. Aproape că nu mai respir. Nu se poate să nu primesc răspuns.

61. Atenție la Tchaykovsky !

1 octombrie 2013

Am avut de multe ori incertitudinea demarării unor proiecte și nu am putut fi sigur niciodata, dacă urmează să fac bine, sau rău. Am cunoscut în schimb o persoană, care avea cea mai mare încredere pe care am văzut-o vreodată în toate lucrurile pe care le făcea. Avea o mare doză de inconștientă, pentru că deși ori de câte ori își propunea câte ceva, acel ceva reusa , dar de foarte multe ori acele lucruri, ba erau ilegale,ba erau imorale, sau erau pur și simplu o neghiobie. Dar îi reușeau toate. Era fantastic tipul. Nu se înșela niciodată. Credea că este cel mai mare și cel mai tare și efectiv așa se derulau de multe ori lucrurile, pentru simplul motiv, că el credea că așa e. Curioasă manieră de determinism. Am cunoscut și tipologia inversă. Omul e apăsat de greutăți , este urmărit de ghinioane, suferă de fel și fel de boli , pentru că pur și simplu le atrage.

Ieri am ascultat simfonia a 6-a a lui Tchaykovsky, cu orchestra simfonica din Seul. M-au impresionat mult cele două adagio de la începutul și sfârșitul acestei capodopere a disperării musicale. Pe ploaia asta, care nu mai contenește, îndrăznește să o asculți și vei vedea ce se întâmplă. Tchaykovski a compus-o cu puțin timp înainte de a se sinucide.

Nu m-am mulțumit și am mai ascultat-o de câteva ori. E tulburătoare, e magnifică, e la vârf, e vibrația absolută a demenței umane, ajunsă să decidă soarta unei vieți, a unei entități ce a ținut cândva de divin.

Te poți încurcă cu așa ceva, dar: Atenție! E ca un drum pe marginea prăpastiei și de unde se vede deslușit infernul , capătul în care moralitatea rămâne mută în fața dezlănțuirii dezastrului ca scop final. Desigur că spun cuvinte grele , dar muzica de multe ori te poate teleporta în paradis sau în infern, fără să vrei, fără să realizezi chiar, acuzând numai niște trăiri sau evenimente din viața ta fără să faci legătură cu lucruri aparent fără importantă majoră.

Astăzi pentru mine a pluoat îngrozitor, sa prăbușit bursa ,

guvernul american și-a închis porțile și am avut parte de cea mai mare nesiguranța în propriile-mi demersuri. Și ce e mai rău, este că i-am influențat si pe cei din jurul meu.
Atenție la Tchaykovski!

62. Dragostea este absolută.

9 octombrie 2013

Cred că am ajuns străin. Vorbesc altă limbă. Nu mai știu nimic din ce știam odinioară. Poate umbra unei emoții pe care abia că o mai întrezăresc, să-mi aducă aminte de furtuna care a bântuit cândva aceste locuri ? Pot aceste tăceri, așternute peste sensibilitățile noastre îmbătrânite, să mai trezească vibrația vivacității din trăirile care s-au consumat cândva, în tristețile iernilor trecute? Nu știu , dar uneori simt că există o graniță sensibilă care se poate sparge în orice moment. Un moment al disperării . Da, al disperării unei emoții topite undeva la orizonturile îndepărtate într-o iarnă ireală. Găsesc din ce în ce mai multă profunzime în această depresie, ca stare definitivă în apropierea morții și învierii sufletești. Vorbesc așa, de parcă mi-am pierdut echilibrul firesc al monotoniei și simt că toate lucrurile care s-au petrecut cândva cu mine și cu tine nu pot fi ținute la infinit în tăcere. Așa se face că acum , la ceas de seară, nu mai pot păstra granița timpului și toată istoria dragostei noastre vine peste noi, de undeva din trecutul sau poate din viitorul nostru. Într-o iarnă care a oprit existența în eternitate.

Pluteam într-o vreme, în inconștiența nebuniilor ce vin și se duc numai acolo și atunci unde destinele noastre s-au suprapus în grozăvia clipelor aparent uitate. Ajunsesem că nu mai știam nici pe unde mergeam. Te vedeam în fiecare clipă și nu-mi imaginam cum ar fi să trăiesc fără tine. Eram dependent de tine și respiram același aer indiferent unde erai. Nu puteam dormii fără să te visez și cred că mai mult de atât, era faptul, că devenisem aceiași persoană. Nu ne mai puteam separa și atunci când se mai întâmpla, scrisorile noastre erau niște punți care ne apropiau, care vorbeau și priveau de la unul la altul.

I-ți aduci aminte de seara aceia în care totul părea terminat, când nu mai era nici o speranță? Când timpul ne îngropa efectiv pe amândoi și iarna venea de sus și nu se mai opera? Aproape că nu se mai putea circula. Lumea forfotea pe străzi în agitația unor sărbători

fără noimă. Tramvaiele se opriseră de tot. Din când în când, câte un plug încerca să facă partie printre nămeți și totul părea în zadar. Eram despărțiți cu totul. Dar ce era dureros, era singurătatea care striga în mine. Erai departe și nu mai știam nimic despre tine. Era o lipsă organică, așa ca o contradicție mult prea antagonica, ca să poată rezista.

Am făcut atunci cea ce am mai făcut-o de multe ori. Am oprit totul. Am încetat să mai raționez . Nu mai puteam să duc tristețea. Eram ca un mort nebun care contrazice legile biologiei, respiram în vid și zăpada care cădea la nesfârșit i-mi astupa pur și simplu auzul . Vedeam numai ceva pe fond alb, într-o mișcare nedefinită , cețoasă stranie și caldă în ciuda gerului. Răbdasem mult prea mult. M-am urcat în mașină și am plecat spre tine. Nu știam decât orașul de destinație și adresa părinților. Începuse deja să se însereze. Lumea umbla agitată după ultimile cumpărături. Era în seara de an nou. Nu cred că poate fi ceva mai trist pe lumea aceasta, decât bucuria sărbătorilor, a luminilor multicolore, a brazilor împodobiți, atunci când toate acestea nu înseamnă nimic pentru tine, când nu sunt pentru tine și nu au nici un rost decât în măsura în care să realizezi nefericirea în care ești, prin comparație

Am ajuns nici nu știu cum, acasă la tine. Am sunat la ușă. Cine putea să creadă că erai acasă singură. Plângeai și mă așteptai, ca exercițiu de imaginație, pentru că realitatea însemna în mințile noastre numai și numai despărțire. Abandon. Neputință. Nefericire. Și toate ca o corvoadă a viitorului ce nu putea fi decât o insuportabilă inutilitate. Nu era nimic programat, nici măcar anticipat. Nu puteam exista separat. Era o imposibilitate cosmică împotrivă hotaririlor nostre , împotriva rațiunii, împotriva familiilor noastre, împotriva rudelor și chiar a prietenilor. Acum când scriu aceste rânduri, mă cutremur la gândul că cea ce a urmat, putea să nu se întâmple și să nu existe de loc. Câte variante stăteau în fața noastră. Poate că aș fi reușit în cele din urmă să mă vindec de dragoste. Sau poate că tu ai fi reușit și ai fi putut să stopezi totul cu răceala indiferenței, care m-ar fi aruncat într-o altă variantă existențială și totul ar fi dispărut treptat la orizonturile vieților noastre. Dar nu a fost să fie, decât decât incendiu devastator.

Cad și acum în genunchi și-mi cer iertare pentru schimbări de destine, de vieți , de cariere. Am fost amândoi determinantul unui viitor asumat împotriva tuturor împotrivirilor.

Am apăsat pe sonerie. Inima i-mi spărgea efectiv pieptul.

Ușa s-a deschis. Am rămas amândoi încremeniți unul în fața celuilalt. Era mai frumoasă ca oricând și nu știa cum să reacționeze. A pus mâinile la ochi și și le-a luat repede. O clipită de incertitudine. O intersecție fulgerătoare cu irealul care totuși devine brusc realitate incontestabilă. Mi-a sărit în brațe și m-a acoperit cu sărutări și lacrimi.

Câtă putere are dragostea! E ceva universal, cosmogonic, fără legătură cu material. E ceva care va rămâne și dincolo de noi, de viețile noastre, de amintirea noastră, înainte de cuvinte și va dăinui chiar și după ce ultimul cuvânt se va pronunța în acest univers.

Dragostea este absolută.

63. Despre Dumnezeu, sau rectificativă la Tchaikovsky

16 octombrie 2013

"Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mahnita"

Ps. 51:17

Simfonia a 6–a patetică, se termină cu finalul : "adagio lamentoso".

Când a terminat compoziția, era sfârșit de octombrie 1893. Pe data de 6 noiembrie marele compozitor Piotir Ilici Tchaikovsky moare. Verdictul oficial spune că decesul a survenit ca urmare a consumării apei nesterilizate din răul Neva. Devenise o mare personalitate a muzicii rusești, chiar mondiale. Oficialităților de atunci, li sa părut mai bine să ascundă actul de suicid. Bănuit de homosexualitate și părăsit de susținătorul de o viață Nadejda Von Meck, Piotir nu mai poate trăii. Se hotareste să moară.

Am ascultat cu mare atenție adagio lamentoso. Când a compus acesta magistrală partitură, știa cu siguranță că va muri. Cât zbucium este ascuns în aceste note musicale. Durerea la apogeu. Două sau trei respirații ce au mai putut întreține o viață care atârnă de un fir de păr, o undă vagă de speranță, o rază firavă de lumină , o tresărire de optimism iluzoriu pentru câteva secunde. Dar Nu! Totul e o amăgire . Nu mai e nimic de făcut, nimic de respirat nimic de sperat. Totul este o neagră deșertăciune , un strigăt de revoltă finală , un val uriaș care se înaltă până la orizont și vine peste sufletele noastre zdrobite , cade , se sparge și se transformă în clipe care devin explosive, pentru ca în cele din urmă totul să devină tăcere. Aici întâlnești disperarea pură a unei muzici care sparge carapacea senzitivului, devine o forță a naturii, un uriaș care te copleșește. Tchaikowski a fost prizonier în acest infern, din care nu a mai putut evada. Ni l-a descris cu acuratețea unui artist desăvârșit. A văzut totul pe viu, cu ochii lui, a sperat până în ultima clipă , a strigăt cât a putut către necunoscutul care i-a măcinat echilibrul și nimeni nu l-a mai auzit. A implorat universul în măruntaiele

lui și a căzut în genunchi în fața implacabilului. Ușile se inchid una câte una și când ajunge la ultima, deschide ochii cu aviditatea ultimei șanse și nu mai e nimic. Un zid! Până sus în înaltul cerului. Imposibil ! Nu mai e nicio cale afară de moarte.

Nu a mai putut evada. A sperat o vreme dar a fost învins. Nu a știut unde se afla cheia. Nu și-a propus să o găsească niciodată. Și-a consumat viața că pe un bun dat, fără să accepte variande determinate prin propria voința, prin propria aderare la infinit. Era suficient să vrea să fie veșnic, să creadă că poate fi veșnic și să accepte veșnicia. Veșnicia în unica ei formă de existență: **Dumnezeu**.

Citatate, despre carte...